



DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XI legislatura · quart període · sèrie P · número 65

Ple del Parlament

Sessió 35, primera reunió, dimecres 17 de maig de 2017

Presidència de la M. H. Sra. Carme Forcadell i Lluís

Dossier

TAULA DE CONTINGUT

Modificació de l'ordre del dia	4
Pregunta al Govern sobre l'agenda internacional del Govern 310-00223/11	10
Pregunta al Govern sobre l'atenció a la infància i l'adolescència 310-00224/11	12
Pregunta al Govern sobre la situació de la televisió pública catalana 310-00226/11	14
Pregunta al Govern sobre les accions fetes amb relació a la candidatura de Barcelona com a seu de l'Agència Europea del Medicament 310-00220/11	15
Pregunta al Govern sobre l'opinió que té de la situació actual del projecte Castor 310-00221/11	17
Pregunta al Govern sobre les actuacions amb relació a la cooperació catalana en la crisi dels refugiats 310-00222/11	19
Pregunta al Govern sobre les possibilitats de millorar les audiències de la ràdio i la televisió públiques 310-00211/11	20
Pregunta al Govern sobre el vot en contra de la personació del Consorci del Palau de la Música Catalana com a acusació particular en el cas Palau 310-00218/11	22
Pregunta al Govern sobre el desplegament de la Llei 21/2015, de finançament del sis- tema de transport públic de Catalunya 310-00219/11	24
Pregunta al Govern sobre la seva agenda amb relació a les mesures de lluita contra la corrupció 310-00216/11	25
Pregunta al Govern sobre les línies de molt alta tensió 310-00225/11	27
Pregunta al president de la Generalitat sobre el suport a l'aprovació del real decret per a la reforma del model d'estiba 317-00151/11	29

Pregunta al president de la Generalitat sobre la seva conferència a Madrid amb relació a la celebració d'un referèndum i la seva disposició a parlar dels problemes reals dels catalans	30
317-00148/11	
Pregunta al president de la Generalitat sobre el treball fet pel Pacte Nacional pel Referèndum, les perspectives de futur i la cerca de consensos i aliances	32
317-00149/11	
Pregunta al president de la Generalitat sobre la limitació de la tasca de l'oposició i l'opacitat de l'acció del Govern pel que fa al procés independentista	34
317-00147/11	
Pregunta al president de la Generalitat sobre les possibles converses amb el Govern de l'Estat amb relació a l'acusació pel cas Palau	35
317-00146/11	
Pregunta al president de la Generalitat sobre l'acord d'implantació de la renda garantida de ciutadania	37
317-00150/11	
Declaració del Parlament de Catalunya amb motiu de la IV Setmana Mundial de les Nacions Unides per a la Seguretat Viària	39
401-00026/11	
Proposta de resolució sobre l'acusació formulada pel Consorci del Palau de la Música Catalana en el judici penal del cas Palau	39
250-01039/11	
Proposta de resolució sobre el saqueig del Palau de la Música	41
250-01038/11	
Compliments del pressupost de despeses del Parlament de Catalunya acumulats	50
237-00002/11 i 237-00003/11	
Projecte de Llei de modificació de la Llei 6/1998, del 13 de maig, de regulació del funcionament de les seccions de crèdit de les cooperatives	53
200-00008/11	
Proposició de Llei de supressió del Consell Comarcal del Barcelonès (debat de totalitat)	68
202-00050/11	
Proposició de Llei d'ordenació del mapa comarcal de Catalunya i de traspàs de les funcions, serveis, personal, béns, drets i obligacions que en l'actualitat corresponen al Consell Comarcal del Barcelonès (debat de totalitat)	71
202-00052/11	
Proposició de Llei de supressió del Consell Comarcal del Barcelonès (debat de totalitat)	74
202-00055/11	
Interpel·lació al Govern sobre els centres especials de treball	84
300-00163/11	

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduïx només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)

0213-7984 (sèrie P)

DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 35.1

La sessió s'obre a les deu del matí i un minut. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pel secretari general i la lletrada Mercè Arderiu i Usart.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Preguntes amb resposta oral.
2. Compliment del pressupost de despeses del Parlament de Catalunya en data del 31 de juliol de 2016 (tram. 237-00002/11). Mesa ampliada. Presentació i votació de l'informe (Informe: BOPC 378, 70).
3. Compliment del pressupost de despeses del Parlament de Catalunya en data del 31 de desembre de 2016 (tram. 237-00003/11). Mesa ampliada. Presentació i votació de l'informe (Informe: BOPC 378, 72).
4. Projecte de llei de modificació de la Llei 6/1998, del 13 de maig, de regulació del funcionament de les seccions de crèdit de les cooperatives (tram. 200-00008/11). Comissió d'Economia i Hisenda. Debat i votació del dictamen de la comissió (dictamen: BOPC 407, 3).
5. Proposició de llei de supressió del Consell Comarcal del Barcelonès (tram. 202-00050/11). Grup Parlamentari de Ciutadans. Debat de totalitat (text presentat: BOPC 364, 11).
6. Proposició de llei d'ordenació del mapa comarcal de Catalunya i de traspàs de les funcions, serveis, personal, béns, drets i obligacions que en l'actualitat corresponen al Consell Comarcal del Barcelonès (tram. 202-00052/11). Grup Parlamentari Socialista. Debat de totalitat (text presentat: BOPC 366, 6).
7. Proposició de llei de supressió del Consell Comarcal del Barcelonès (tram. 202-00055/11). Grup Parlamentari de Junts pel Sí. Debat de totalitat (text presentat: BOPC 384, 26).
8. Interpel·lació al Govern sobre els centres especials de treball (tram. 300-00163/11). Grup Parlamentari Socialista. Substanciació.
9. Interpel·lació al Govern sobre els serveis de menjador i transport escolar (tram. 300-00164/11). Grup Parlamentari Socialista. Substanciació.
10. Interpel·lació al Govern sobre els resultats escolars (tram. 300-00166/11). Grup Parlamentari de Ciutadans. Substanciació.
11. Interpel·lació al Govern sobre una universitat per a tothom i sense precarietat (tram. 300-00165/11). Grup Parlamentari de Catalunya Sí que es Pot. Substanciació.
12. Interpel·lació al Govern sobre la destinació de recursos públics a l'organització d'un referèndum il·legal (tram. 300-00167/11). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.
13. Interpel·lació al Govern sobre la llibertat d'expressió dels càrrecs electes i la separació de poders al Regne d'Espanya (tram. 300-00168/11). Grup Parlamentari de Junts pel Sí. Substanciació.
14. Interpel·lació al Govern sobre l'actualitat de la Unió Europea (tram. 300-00169/11). Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent. Substanciació.
15. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'oferta pública d'ocupació i les condicions laborals del personal de l'Administració de la Generalitat de Catalunya (tram. 302-00142/11). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.
16. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el compliment de l'apartat I.1.2, "Exigència social de celebració d'un referèndum", de la Resolució 306/XI, sobre l'orientació política general del Govern (tram. 302-00143/11). Grup Parlamentari de Catalunya Sí que es Pot. Debat i votació.
17. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la precarietat laboral i la conciliació dels professionals sanitaris (tram. 302-00144/11). Grup Parlamentari Socialista. Debat i votació.
18. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'emprenedoria juvenil (tram. 302-00145/11). Grup Parlamentari de Ciutadans. Debat i votació.
19. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el mal ús del diner públic (tram. 302-00146/11). Grup Parlamentari de Ciutadans. Debat i votació.
20. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre capitalisme, treball i vida (tram. 302-00147/11). Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent. Debat i votació.

La presidenta

Comença la sessió. Molt bon dia a totes i tots.

La llista de les preguntes a respondre oralment està inclosa en el dossier del Ple. D'acord amb l'article 161 del Reglament, se substanciaran aquest matí com a primer punt de l'ordre del dia d'aquesta sessió plenària.

D'acord amb l'article 93 del Reglament, els faig avinent que les diputades Marta Ribas i Jéssica Albiach, del Grup Parlamentari de Catalunya Sí que es Pot, han delegat el seu vot en el senyor Joan Coscubiela, i així mateix els recordo que el diputat Ferran Pedret ha delegat també el seu vot en la portaveu senyora Eva Granados, i també el diputat del Partit Popular Fernando Sánchez ha delegat el seu vot en el senyor Alejandro Fernández.

El primer punt de l'ordre del dia és: preguntes amb resposta oral. Abans... *(Veus de fons.)*

Modificació de l'ordre del dia

Senyor Coscubiela, per què em demana la paraula?

Joan Coscubiela Conesa

Gràcies, senyora presidenta. Demanava la paraula per, en funció de l'article 81.3 del Reglament, sol·licitar del Ple del Parlament la possibilitat d'incloure dins d'aquest ordre del dia d'aquesta sessió les dues propostes de resolució presentades –una per Catalunya Sí que es Pot, l'altra per la CUP– al voltant del tema del cas Palau. Som conscients que és un procediment extraordinari, som conscients que només es pot fer admetent els tràmits oportuns, ho ha fet la Mesa, i som conscients també de que només es pot fer si es respecten els drets dels grups parlamentaris. I com que tenim període d'esmenes, crec que això és possible fer-ho si tots els grups parlamentaris manifesten la seva voluntat de no presentar esmenes. Aleshores podríem complir tots dos requisits: fer ús d'aquesta prerrogativa d'ampliar l'ordre del dia d'avui amb aquestes dues propostes de resolució i fent-ho respectant els drets de tots els grups parlamentaris.

Gràcies.

La presidenta

Sol·licita una alteració de l'ordre del dia, entenc.

Joan Coscubiela Conesa

Sí, senyora presidenta, ho ha entès bé; disculpi si no m'he explicat bé.

La presidenta

Hi ha algun altre grup que sol·liciti l'alteració?

(Pausa. Anna Gabriel i Sabaté demana per parlar.)

Senyora Gabriel.

Anna Gabriel i Sabaté

Sí, bon dia. Nosaltres també vam presentar aquesta proposta de resolució sobre l'acusació formulada pel Consorci del Palau de la Música en el judici penal del cas Palau. És obvi que ho vam entrar ahir. De fet, el país és conscient que ho vam entrar perquè s'alterés l'ordre del dia i es pogués debatre avui. I, lògicament, també estaríem d'acord amb que s'admetés en el mateix sentit la proposta de resolució presentada per Catalunya Sí que es Pot. I nosaltres, en aquest sentit, no tenim necessitat de presentar esmenes, perquè la formulació és concreta, clara, concisa, precisa, i no requereix ser esmenada.

(Veus de fons.)

La presidenta

Com que hi ha dos grups que han demanat l'alteració de l'ordre del dia, en primer lloc hauríem de votar aquesta alteració de l'ordre del dia. I, en tot cas, després sí que... Vostès han parlat del període d'esmenes. Nosaltres el que considerem és que cal respectar els drets dels grups a presentar esmenes. Per tant, sí que, malgrat que nosaltres aquest matí hem admès a tràmit aquestes propostes de resolució i hem obert el període ordinari d'esmenes, que són set dies, han de ser conscients, els grups que ho demanen,

que, primera, se salten tràmits parlamentaris, com serà la publicació, perquè saben que això comporta la publicació, i, a més a més, aquests set dies d'esmenes.

Nosaltres, evidentment, no podem prescindir d'aquest període d'esmenes, per respectar els drets de tots els grups, però sí que podem dir que el període d'esmenes..., escurçar-lo i dir que duri una hora i que, després, si es vota i guanya l'alteració de l'ordre del dia, introduïm aquest punt. Després sí que podem dir que aquest punt es substanciï després de la sessió de control, i per tant ja hem respectat aquest període d'esmenes, i així respectem els drets de tots els grups. *(Veus de fons.)*

Per tant, hi haurà dues votacions, eh? La primera, la de l'alteració, i la segona, després sí, diguem-ne..., obviem tots aquests tràmits parlamentaris i passem... *(Veus de fons.)* Perquè es necessita majoria absoluta, com ja saben.

(Carlos Carrizosa Torres demana per parlar.)

Sí, senyor Carrizosa.

Carlos Carrizosa Torres

Sí, en cuanto a la alteración del orden del día, como se cumplen los trámites, nada que oponer. Y en cuanto al tema de las enmiendas, nosotros en esta ocasión podemos considerar suficiente el breve plazo de una hora que se otorga, puesto que nosotros no pensábamos introducir enmiendas, pero eso no quiere decir que en supuestos distintos se pudiera adoptar una resolución diferente por este grupo.

La presidenta

Senyor Turull, per què em demana la paraula?

Jordi Turull i Negre

Sí, presidenta, per manifestar la posició del grup, coherent amb la que hem dit sempre. A nosaltres no ens espanta el debat. Per tant, si hi ha algun grup que considera que la urgència fa que s'hagi d'incloure un nou punt a l'ordre del dia, malgrat que molts tràmits dels que s'haurien de fer no s'han pogut fer, però el tema és prou important, doncs nosaltres no hi tenim cap inconvenient. En aquest Parlament s'ha de poder parlar absolutament de tot. I prenem molt bona nota de la posició d'alguns grups parlamentaris amb relació a que no cal que se segueixin ortodoxament tots els procediments a l'hora de debatre un punt.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments. Veus de fons.)

La presidenta

Senyor Carrizosa, per què em demana la paraula?

Carlos Carrizosa Torres

Sí, per contradiccions amb el senyor Turull. Que quedi clar que si hi ha... *(Remor de veus.)*

La presidenta

A veure, senyor Carrizosa, no...

Carlos Carrizosa Torres

Que quedi clar que si hi ha conformitat...

La presidenta

Si us plau...

Carlos Carrizosa Torres

...de tots els grups...

La presidenta

Sí, és que ara...

Carlos Carrizosa Torres

...sí que es poden alterar qüestions...

La presidenta

Senyor Carrizosa...

Carlos Carrizosa Torres

...però si no hi ha conformitat, no.

La presidenta

Això no ho diu, el Reglament.

Carlos Carrizosa Torres

Però...

La presidenta

Senyor Fernández, per què em demana la paraula?

Alejandro Fernández Álvarez

Traslladar el posicionament del Grup Popular amb relació a l'assumpte. Simplement per traslladar que nosaltres aprovarem, hi votarem favorablement, l'alteració de l'ordre del dia; que entenem que el període d'esmenes reduït en aquest cas està justificat, i finalment celebrar que es digui aquí que es pot parlar de tot, perquè això significa, imagino, que en el cas de la comissió anomenada Vidal els grups de Junts pel Sí i la CUP permetran que es pugui fer un pla de treball i que per fi es pugui parlar de la qüestió.

Gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

D'acord. Senyor Coscubiela, per què em demana la paraula?

Joan Coscubiela Conesa

Per fixar la posició del nostre grup amb relació a la proposta que ens ha fet la presidenta.

La presidenta

Votem, senyor...

Joan Coscubiela Conesa

No, no, és que necessito...

La presidenta

És que farem dues votacions, senyor Coscubiela. Primer votarem la primera part de l'article 81.3, que és l'alteració de l'ordre del dia, i després votarem la segona part, que és si el Ple vol ometre els tràmits parlamentaris, i per tant allò que hem dit de reduir el període d'esmenes a una hora, una hora i mitja.

Joan Coscubiela Conesa

Això vol dir que després tindrè l'oportunitat d'explicar-me sobre aquesta segona qüestió? És que necessito fixar la posició per...

La presidenta

Després, a la segona votació, els donaré la paraula, d'acord?

Joan Coscubiela Conesa

Gràcies.

La presidenta

Doncs, en tot cas, si els sembla, ara fem la primera votació, que és l'alteració de l'ordre del dia.

Comença la votació.

L'alteració de l'ordre del dia ha estat aprovada per 135 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

En tot cas, ara, abans de passar a votar la segona part, que és si el Ple vol ometre els tràmits parlamentaris, sí que els donaré –al senyor Carrizosa, que volia parlar, al senyor Coscubiela– un torn de paraules, però que sigui molt breu, si us plau, perquè després ja podran parlar, després de la sessió de control, també, sobre les propostes de resolució, d'acord?

En tot cas, senyor Coscubiela...

Joan Coscubiela Conesa

Gràcies, senyora presidenta. A nosaltres ens sembla adequat, no per una qüestió d'oportunitat, sinó per respecte escrupolós del Reglament, utilitzar el que preveu l'ar-

ticle 81.3, que diu que aquells tràmits de gestió administrativa que es vulguin defugir requereixen l'acord de la majoria absoluta. El que no diu, en cap cas, òbviament, és que això es pugui fer contra els drets dels parlamentaris. Aleshores, per això plantejava jo en aquest cas que això només és possible si els grups parlamentaris manifesten públicament la seva voluntat de no presentar esmenes, amb la qual cosa s'escurça el període, es fa possible l'ampliació de l'ordre del dia, però, en canvi, es fa amb respectuos compliment del Reglament i respecte escrupolós dels drets dels parlamentaris, cosa que per exemple no passaria si algú pretengués aprovar una llei que, per exemple, defugís la possibilitat d'anar al Consell de Garanties Estatutàries. Ho adverteixo: això no és possible. Només perquè, com que he vist que alguns aplaudien i s'ho feien molt fàcil, que quedi clar...

La presidenta

Senyor Coscubiela, hem dit breu.

Senyor Carrizosa.

Carlos Carrizosa Torres

Sí, señora presidenta. En el mismo sentido. Se parte de la premisa del respeto a los derechos de los diputados, a todas sus facultades en el Pleno. Por lo tanto, el acortamiento del período para enmiendas solamente es posible en este caso si hay la unanimidad de todos los grupos. Si no existe la unanimidad de todos los grupos, en ese caso no podemos estar conformes en que se acorte el período de enmiendas ni en que se suprima ningún otro trámite parlamentario que suponga la vulneración de los derechos de los diputados.

(Jordi Turull i Negre demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Turull.

Jordi Turull i Negre

Sí; moltes gràcies, presidenta. Una cosa és una interpretació generosa del Reglament; l'altra és que s'inventin el Reglament. Senyor Coscubiela, el Reglament no parla de tràmits administratius. El Reglament, al punt aquest, diu perfectament..., malgrat que no s'hagin complert els tràmits reglamentaris que li permetrien anar a un debat aquí. Si per majoria absoluta es creu que no s'han de complir els tràmits reglamentaris, no administratius, reglamentaris, que són molts, doncs es pot acordar. I enlloc –enlloc– parla d'unanimitat i de consens, perquè això de que si hi ha unanimitat ens podem saltar la llei i si no, no... No, diu quan hi ha majoria absoluta, que és molt diferent.

La presidenta

Majoria absoluta.

Jordi Turull i Negre

Majoria absoluta, que és molt diferent majoria absoluta d'unanimitat.

La presidenta

Parla de majoria absoluta, sí. D'acord, doncs... Senyor Fernández, vostè volia...? *(Pausa.)* Sí? Endavant.

Alejandro Fernández Álvarez

Efectivament, com han traslladat d'altres portaveus, per part del Grup Popular és absolutament imprescindible que això no es pugui fer servir com a excusa o precedent per violentar els drets dels diputats de cara al futur. *(Forta remor de veus.)* Sí, senyor –sí senyor. I de fet –i de fet– sembla increïble que tinguin tantes ganes de fer trampes i que somriguin tant. Sembla absolutament increïble. Crec que és absolutament necessari, com s'ha comentat aquí, que una qüestió d'aquesta naturalesa es pugui fer amb un consens ampli de tots els grups parlamentaris, perquè, si no, el que es faria és una mena de trampa de llei amb relació al Reglament. O amb aquella expressió: *Hecha la ley, hecha la trampa*, que, per cert, és una expressió que vostès fan servir normalment.

Gràcies.

La presidenta

D'acord. Jo el que he demanat i el que vull és que siguin conscients que amb aquesta alteració que hem votat i amb aquests punts que ara introduïrem ometem uns tràmits

reglamentaris, com és la publicació, i, a més a més, també, que ara, en tot cas, sí que reduïrem el període d'esmenes, que són els set dies..., el reduïrem, doncs, si els sembla, a una hora, una hora i quart, perquè puguin ser tractats aquests punts després de la sessió de control.

(Marta Rovira i Vergés demana per parlar.)

Senyora Rovira.

Marta Rovira i Vergés

Per una qüestió d'ordre, presidenta. *(Pausa.)* Demanaríem que abans de procedir a la votació es llegís l'article 81, apartat 3, en veu alta, i també constatar que demanem aquesta lectura perquè no hi ha cap informe jurídic al respecte.

La presidenta

Sí. Vicepresident? *(Pausa.)* El vicepresident llegirà aquest punt.

El vicepresident primer

«Article 81.3. L'ordre del dia del Ple pot ésser alterat si aquest ho acorda, a proposta del president o a petició de dos grups parlamentaris o d'una cinquena part dels membres del Parlament, i també pot ésser alterat quan hi obliga el compliment d'una llei. Si s'hi ha d'incloure un assumpte, aquest ha d'haver complert els tràmits reglamentaris que li permeten d'ésser-hi inclòs, llevat d'un acord explícit en sentit contrari, per majoria absoluta.»

La presidenta

Per tant, ara procedirem a la segona votació, eh?, que serà la segona part del 81.3. Votarem si el Ple vol ometre els tràmits parlamentaris, entre els quals hi ha la publicació i reduir el període d'esmenes a una hora i quart. D'acord? *(Pausa.)*

Doncs, anem a votar aquest punt... *(Alejandro Fernández Álvarez demana per parlar.)* Senyor Fernández?

Alejandro Fernández Álvarez

Si ens podria permetre un recés de cinc minuts per comentar aquest extrem.

(Remor de veus.)

La presidenta

Anem a votar, senyor Fernández.

Alejandro Fernández Álvarez

Hi han molts precedents en els quals s'ha fet això i, ni que sigui per cortesia parlamentària, una vegada més no... Crec que el tema és prou important. Cinc minuts per poder comentar-ho. Cinc minuts.

La presidenta

D'acord, cinc minuts. Cinc minuts, senyor Fernández.

La sessió se suspèn a un quart d'onze del matí i dos minuts i es reprèn a un quart d'onze i sis minuts.

La presidenta

Estem tocant el timbre perquè, com que hem donat cinc minuts, perquè es reincorpori tothom.

(Alejandro Fernández Álvarez demana per parlar.)

Senyor Fernández.

Alejandro Fernández Álvarez

Sí; gràcies, presidenta. Voldríem demanar un informe dels lletrats sobre les repercussions que als drets dels diputats té cada cas amb relació a la reducció en el temps de demanar esmenes. En cada cas. Un informe genèric perquè creiem que, donades les circumstàncies, és absolutament imprescindible.

Gràcies.

La presidenta

Senyor Fernández, a la Mesa l'hem fet, i precisament també hem demanat l'opinió dels lletrats, eh? I, per tant, l'opinió ja està, eh? I aquest acord i el que estem fent en

aquesta proposta ara ja inclou l'opinió dels lletrats. És a dir, el que estem ara proposant i el que estem fent, això, ho hem parlat a la Mesa i ja inclou també l'opinió dels lletrats.

(Alejandro Fernández Álvarez demana per parlar.)

Senyor Fernández.

Alejandro Fernández Álvarez

(Per raons tècniques, no han quedat enregistrats els primers mots de la intervenció de l'orador.) ...llegir, si us plau, l'opinió dels lletrats expressada en aquest informe que diu vostè.

La presidenta

No existeix informe escrit *(algú diu: «Ah!»)* ni tenim acta *(remor de veus)*, però l'opinió dels lletrats ja s'ha expressat. Nosaltres els hem demanat, als lletrats, un assessorament verbal que ja consta a l'acta i és, l'hi dic –està aquí el secretari general–, el que estem fent ara, en aquests moments. Primer, l'alteració de l'ordre del dia, i ara votarem aquesta segona part. És això, senyor Fernández.

Alejandro Fernández Álvarez

Sí, però és que jo no he demanat un assessorament verbal: he demanat un informe. Crec que són coses bastant diferents.

La presidenta

Em sap greu, però és la Mesa qui decideix els informes, i la Mesa decideix en aquests moments que no fem informe. *(Veus de fons.)* Sí. Precisament el que hem fet és, com que ometem tràmits parlamentaris, per això ho votarem ara, i precisament el que fem és donar aquesta hora i quart per a període d'esmenes per a preservar i garantir els drets de tots els grups.

I ara llegirem el que exposarem a votació a continuació.

(Joan Coscubiela Conesa demana per parlar.)

Sí, senyor Coscubiela.

Joan Coscubiela Conesa

Per fixar la posició del nostre grup al voltant d'aquest tema.

La presidenta

Fem un segon torn?

Joan Coscubiela Conesa

No, si és molt breu.

La presidenta

A veure si és veritat, senyor Coscubiela. Digui.

Joan Coscubiela Conesa

Igual que la resta, senyora presidenta. Gràcies. Bé, vull tornar a deixar ben clara la posició del nostre grup: hem plantejat l'alteració de l'ordre del dia i acceptem que es modifiquin els tràmits reglamentaris, però no que es modifiquin els drets dels grups parlamentaris. Perquè avui el que estem fent és escurçar, en una proposta de resolució, el termini de set dies a una hora, amb uns grups parlamentaris que han manifestat que no volen presentar esmenes; per tant, respectant els drets dels grups parlamentaris *(remor de veus.)* i, per tant –alerta, navegantes–, modificar –modificar– l'ordre del dia canviant els criteris reglamentaris es pot fer per majoria absoluta; vulnerar els drets dels grups parlamentaris no es pot fer de cap manera. Entesos?

Gràcies.

La presidenta

Senyor Coscubiela, la decisió de reduir el període d'esmenes no és del Ple, és de la Mesa.

(Benet Salellas i Vilar demana per parlar.)

Senyor Salellas.

Benet Salellas i Vilar

Per una qüestió d'ordre, senyoria..., presidenta. *(Rialles i remor de veus.)* No, només deixar constància que, diguem-ne, aquest punt...

La presidenta

Silenci, si us plau.

Benet Salellas i Vilar

Aquest punt a l'ordre del dia ha estat introduït per una proposta de resolució que vam presentar nosaltres, que vam demanar una convocatòria extraordinària de la Mesa perquè decidís sobre l'admissió d'aquesta, i que, per tant, el que demanàrem és que entréssim ja a votar aquesta qüestió i a discutir sobre el fons de l'assumpte i no en discussions reglamentàries i en lectures partidistes sobre qüestions que no tenen res a veure amb la lluita contra la corrupció, que és el que havíem vingut a parlar avui aquí.

Moltes gràcies.

La presidenta

D'acord.

Senyora Granados, per què em demana la paraula?

Eva Granados Galiano

També per fixar el posicionament del meu grup parlamentari. Nosaltres som conscients que tenim l'article 81.3, que dona aquesta possibilitat al Ple, que per majoria absoluta s'eviti la substanciació d'alguns tràmits parlamentaris. Nosaltres som també del parer que s'han de mantenir i respectar els drets dels grups parlamentaris –com vostè ha dit. En aquest cas, considerem que és un tema urgent i que és un tema senzill, el que es sotmet a votació és una proposta de resolució.

I també, com que sobrevola per aquest debat el possible ús d'aquest article per a altres qüestions, si han vist quines esmenes ha presentat el Grup Parlamentari Socialista a la reforma del Reglament, esmenem també aquest punt i diem que, en el cas que es pugui utilitzar aquest article i aquest apartat, sigui per una majoria qualificada i, per tant, respectant el dret dels grups parlamentaris.

Gràcies.

La presidenta

Anem a sotmetre a votació «si s'hi ha d'incloure un assumpte, aquest ha d'haver complert els tràmits parlamentaris que li permetem de ser inclòs, llevat d'un acord explícit en sentit contrari per majoria absoluta.» Anem a votar especialment això: «llevat d'un acord explícit en sentit contrari per majoria absoluta.» És a dir, anem a votar si el Ple està d'acord en que ometem la publicació en el butlletí del Parlament i si escurcem a aquesta proposta, a la Mesa, una hora i quart les esmenes, d'acord?

Comença la votació.

La proposta ha estat aprovada per 135 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

Ara, a continuació, continuarem amb les preguntes al Govern i al president de la Generalitat i després inclourem i debatrem aquest punt. D'acord? (*Pausa.*) I està obert el termini d'esmenes.

Pregunta al Govern sobre l'agenda internacional del Govern

310-00223/11

La primera pregunta al Govern és sobre l'agenda internacional, presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans. Per a exposar-la té la paraula el senyor Fernando de Páramo.

Fernando de Páramo Gómez

Bé, gràcies, presidenta. Bon dia, consellers, diputats, companys. La pregunta es muy breve y muy fácil, señor Romeva: ¿cómo se hace para gastar noventa mil euros en cinco días en un viaje en Estados Unidos, lo que es lo mismo, casi veinte mil euros al día?

Gracias.

La presidenta

Gràcies, senyor De Páramo. Respon el conseller, senyor Raül Romeva.

El conseller d'Afers Exteriors, Relacions Institucionals i Transparència (Raül Romeva i Rueda)

Francament, jo tenia l'esperança que avui tenir una consellera que se li ha posat una querella per voler votar i per voler posar, o comprar, urnes i que està en joc precisament el mateix principi de la democràcia, vostès vindrien amb una pregunta una mica substancial, no a reiterar una pregunta la resposta de la qual la tenen per activa i per passiva. La coneixen perquè la informació és pública, les dades que demanen reiteradament són publicades regularment i, per tant, retornen una altra vegada al mateix debat estèril de sempre, que és demanar una informació que ja tenen simplement per posar de manifest la seva voluntat de dificultar que el Govern pugui fer acció exterior.

Des d'aquest punt de vista la resposta és molt senzilla. La informació sobre com es gasten els diners en els viatges exteriors és transparent, és pública i la tenen. De fet, la setmana passada la mateixa diputada Susana Beltrán va fer quaranta preguntes repetides i reiterades sobre aquest tema. Va tenir totes les respostes i les tornarem a donar.

No li puc afegir ja res més al que vostès saben. Tot això és públic i la manera d'avançar en aquest debat, senzillament, seria afrontant de cara la qüestió, no argumentant amb criteris absolutament, jo crec, difícils de justificar una preocupació que sé que vostès no tenen.

La presidenta

Gràcies, conseller. Té la paraula el senyor De Páramo.

Fernando de Páramo Gómez

Bien, *conseller* Romeva, no nos diga a la oposición sobre qué tenemos que preguntar, porque usted es *conseller*, se somete al control, es lo que tiene la democracia. Usted gobierna y hay una oposición, no la del señor Junqueras, que ahora está sentado al lado del señor Puigdemont, sino una oposición de verdad que le pregunta a usted cada día y le controla.

Mire, hacen viajes de veinte mil euros al día, pero es que esos viajes no los paga usted de su bolsillo, señor Romeva, lo pagan del bolsillo de todos los catalanes. Noventa mil euros en cinco días en Estados Unidos. Y, además, noventa mil euros para hablar del *procés*, para hablar de la independencia, noventa mil euros para hablar de la independencia, para comparar el *procés* con los derechos civiles del pueblo norteamericano, para que el señor Puigdemont se compare con Martin Luther King, noventa mil euros de viaje por Estados Unidos.

Señor Romeva, ¿sabe lo que consiguen solo hablando de independencia? ¿Sabe lo que consiguen comparándose con Martin Luther King cuando les recibe la extrema derecha?, ¿anulando viajes a Marruecos porque no les recibe nadie? ¿Saben lo que consiguen con todo eso? Hacer el ridículo. Pero que ustedes hagan el ridículo, señor Romeva, mire, es un problema que tienen ustedes. Lo que me preocupa es que hagamos el ridículo todos los catalanes. Porque, después, el Gobierno de los Estados Unidos tiene que sacar una nota de prensa diciendo: «Estamos profundamente comprometidos con mantener la relación con una España fuerte y unida»; después el Gobierno de Finlandia tiene que decir que el señor Romeva no ha sido invitado por Finlandia, y después el señor Carter, expresidente de los Estados Unidos, tiene que hacer otro comunicado diciendo que no tiene nada que ver con la independencia. Mire, eso se llama hacer el ridículo en nombre de todos los catalanes.

Y además lo que más me preocupa de todo esto es que, si nosotros no le preguntamos, señor Romeva, usted no lo publica; si no le hace la pregunta la señora Beltrán, no sabemos en qué se gasta el dinero. Porque usted no publica si no se le pregunta. Usted no ha publicado en su web los noventa mil euros que ha costado el *tour* que han hecho por Estados Unidos; no lo han publicado, señor Romeva. Usted es el *conseller* de Transparència y se está convirtiendo en un *conseller* de la independencia, un *conseller* más, y de los caros, por cierto. Porque no publica su agenda, señor Romeva, se lo llevo diciendo desde el principio de la legislatura. No ha publicado los noventa mil euros que le ha costado este viaje, no lo ha hecho. Si usted quiere gastarse noventa mil euros en un viaje a Estados Unidos, páguelos usted de su bolsillo, pero no nos los haga pagar del bolsillo de todos los catalanes.

Señor Romeva, no sé si repetirá usted como candidato o si será *conseller* en las próximas elecciones y en la próxima legislatura, pero en esta usted no ha sido el *conseller* de Transparencia más transparente del mundo.

Muchas gracias.

(Aplaudiments.)

La presidenta

(Per raons tècniques, no han quedat enregistrats els primers mots de la intervenció de la presidenta.) Allò ja veuen que tampoc fun... *(Pausa.)* Ara!, ara va la veu –fantàstic–, però no veig res a la pantalla; per tant, ho farem manual. Conseller, té la paraula.

(Pausa.)

El conseller d'Afers Exteriors, Relacions Institucionals i Transparència

Li respondré d'una manera molt senzilla: escolti, llegeixi les actes d'aquest Parlament. Aquesta pregunta me l'ha fet reiterades vegades, la hi he respost manta vegada; tota la informació que vostè m'està demanant la té publicada per escrit, la hi he donat oralment, tot això és públic, no hi ha cap problema amb les dades ni amb els números.

Vostès tenen un problema amb la democràcia. Sap què vol dir fer el ridícul? Tenir un ministre de Justícia reprovat i mantenir-lo. Això és fer el ridícul. Fer el ridícul vol dir que vostè té un 80 per cent d'una població que li està demanant pacíficament, legítimament, resoldre un problema i vostès..., mirar cap a una altra banda. Això és fer el ridícul. I quan vostè parla pel món ningú entén que hi hagi una suposada formació política que es diu «demòcrata» que faci precisament el que fan vostès, que és negar la realitat. Això és fer el ridícul.

El que fem nosaltres és explicar, representar la voluntat massiva, pacífica i legítima del poble de Catalunya. I, per molt que no li agradi, l'hi diré molt clar: ho seguirem fent; és la nostra obligació.

(Aplaudiments.)

La presidenta

No hem resolt el problema tècnic, però ho farem tot manual, eh? Per tant, esperem que vagi bé.

Pregunta al Govern sobre l'atenció a la infància i l'adolescència

310-00224/11

Segona pregunta al Govern, sobre l'atenció a la infància i l'adolescència, formulada pel senyor Carlos Carrizosa, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Carlos Carrizosa Torres

Consellera Bassa, ¿ha mejorado la situación de los menores en desamparo desde que está usted al frente de la conselleria?

La presidenta

Gràcies, senyor Carrizosa. Té la paraula la consellera Dolors Bassa.

La consellera de Treball, Afers Socials i Famílies (Dolors Bassa i Coll)

Gràcies, presidenta. Jo crec que avui és de rebut, primer, donar tot el meu suport, personal i com a govern, a la consellera Meritxell Borràs i al secretari general, que són aquí.

(Aplaudiments.)

Responent a la seva pregunta, penso personalment que sí i que més millorarà amb el pla de xoc que tenim preparat com a govern fins al 2019.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, consellera. Té la paraula el senyor Carrizosa.

Carlos Carrizosa Torres

Señora Bassa, para no hablar de los menores en desamparo, puede usted también hablar de darles el pésame por el asunto Palau, que van a tener que someter hoy a votación.

Pero, mire, le diré, la situación de los menores no ha mejorado, sino que ha empeorado. De los siete mil niños en desamparo, menos de la mitad están en centros asistenciales, y hay listas de espera para los centros. ¿Y en qué centros los tenemos? En centros masificados, sin instalaciones adecuadas; donde conviven mezclados los niños de tres y de veintiún años; donde no hay recursos para atender los problemas graves de trastornos de conducta y de salud mental; donde falta personal; donde los educadores están con precariedad laboral y, por tanto, no pueden hacer tutelas sobre los menores, sustituyendo a esa familia o a ese padre y madre que les falta.

Tampoco se ha proveído un tutor académico para cada uno de ellos, para los menores que lo necesitan, para no fracasar escolarmente, como le dijo este Parlamento hace ya un año. El *síndic*, hace dos o tres semanas, se hizo eco de varias de estas carencias en un informe y efectuó varias recomendaciones. ¿Qué se está haciendo para cumplirlas, señora Bassa? El propio *síndic* se lo está diciendo. ¿Qué hacen ustedes con el aumento de conflictividad en los centros, con el aumento de las agresiones? El propio sindicato CSIF ha denunciado el aumento de la violencia en los centros de infancia.

Los centros, como sabe, son en su mayoría concertados. Este Parlamento dijo hace siete meses que debían fiscalizarse, estos centros, que en su mayoría son fundaciones privadas, en donde los niños a menudo llevan ropa de Cáritas y carecen incluso de una muda que ponerse. Nada de eso se ha hecho, de lo que le dijo el Parlament que había que hacer.

Tenemos un descontrol en el tema de los centros reducidos, que deberían ser de diez, doce chicos para asemejarse lo mejor posible a una familia, y ustedes se contradicen en Girona votando el director de la DGAIA a favor de un centro que es un macrocentro de asistencia.

¿Cómo es posible todo esto, señora *consellera*? Mientras tanto, ustedes van haciendo anuncios vacíos de cosas que van a hacer pero no hacen. Y yo le daré tres pes para su programa: postureo, pasividad y *peor* cada vez. ¿Qué más tienen que hacer..., qué más ha de esperar para que reaccionen y modifiquen esta conducta que tienen ustedes con los centros de menores?

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Gràcies, senyor Carrizosa. Té la paraula la consellera.

La consellera de Treball, Afers Socials i Famílies

Gràcies, presidenta. Senyor Carrizosa, suposo que, jo li contesti el que li contesti, tornarà a dir el mateix, perquè això és el que ha anat dient al llarg de tot l'any, malgrat que hem fet un pla de xoc que..., els 54 equips d'atenció a la infància repartits territorialment, 19 centres d'acolliment, 12 cases d'infants, 97 CRAE i, a més a més, ho hem incrementat ja en 23 nous CRAE, que s'iran desenvolupant al llarg d'aquests..., fins el 2019; com deia, un pla de xoc amb dimensions reduïdes. Vostè barreja un centre, Misericòrdia, que són *dos* centres, un edifici amb dos centres totalment separats.

Per tant, el convido a anar als centres d'acollida; el convido a anar als centres residencials; el convido a anar al CREI, que sabrà el que són i per què són, i el convido sobretot a veure el model de serveis d'intervenció socioeducativa, les cases d'infants i tot el que hi ha abans d'institucionalitzar els infants.

Hem promogut l'acolliment familiar, hem implementat una comissió de tutela, però, escolti, jo li demanaria que fes proposicions, perquè sempre fa la crítica i mai fa proposicions.

Però simplement recordar-li que m'afegeixo al que li va dir a la comissió la Federació d'Entitats d'Atenció a la Infància i Adolescència, que avui mateix han tret un teletip on diuen: «Evitin, si us plau, el sensacionalisme en publicar informacions sobre menors d'edat en risc d'exclusió.»

Això és el que fem com a govern, ho té en cuidar els infants i estem dia a dia millorant l'atenció.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, consellera.

Pregunta al Govern sobre la situació de la televisió pública catalana

310-00226/11

Tercera pregunta al Govern, sobre la situació de la televisió pública catalana, formulada per la senyora Esperanza García, del Grup Parlamentari Popular de Catalunya.

Esperanza García González

Gràcies, presidenta. Senyora Munté, li preguntem des del Partit Popular quina opinió li mereixen les últimes publicacions i dades d'audiència sobre la situació de la televisió pública a Catalunya.

La presidenta

Gràcies, senyora García. Té la paraula la senyora Neus Munté, consellera de la Presidència.

La consellera de la Presidència (Neus Munté i Fernández)

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, com el mateix director de la televisió pública catalana va tenir ocasió recentment a la comissió de control aquí al Parlament de posicionar-se al respecte, aquesta posició, la del Govern, és de màxima autoexigència; de valoració i de confiança en la feina ben feta, tant del conjunt de professionals com de directius de Televisió de Catalunya; de confiança en la feina feta, conscients de les dificultats d'índole pressupostària, però també pel que fa a un context generalitzat de baixada d'audiències a totes les televisions generalistes; de voluntat de recuperar aquelles posicions de lideratge, però, en tot cas, de ser molt conscients de la feina ben feta, hi insisteixo, i del recorregut que té aquesta feina ben feta.

La presidenta

Gràcies, consellera. Té la paraula la diputada senyora García.

Esperanza García González

Gràcies, presidenta. Miri, senyora Munté, la situació de TV3 és absolutament inaudita i el més allunyat possible de l'autoexigència de la que vostè parla, tant en termes d'audiència com en termes de instrumentalització governamental.

Ara que vostès parlaven de reprovacions, el 6 d'abril aquest Parlament va reprovar el nomenament del senyor Sanchis com a director de TV3 i també de la senyora Llorach com una presidenta en funcions anòmala. A dia d'avui, aquesta resolució encara no s'ha complert; el que fa és refermar encara més la imatge fidedigna de que el Govern controla absolutament el govern del Consell de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals i, per tant, també de TV3, que els mitjans de comunicació públics de Catalunya no respecten ni la llei ni tampoc la voluntat de la ciutadania de Catalunya; ciutadania de Catalunya que majoritàriament, a aquest Ple, va demanar la reprovació del senyor Sanchis i de la senyora Llorach.

Només hi ha una excepció on els mitjans de comunicació, i en especial TV3, tenen un servilisme complet al Govern i un compliment absolut en totes les ingerències que el Govern li fa a aquella, i és el repartiment de càrrecs per a Esquerra Republicana i Convergència Democràtica i els especials que els fan als membres de la Mesa una setmana abans de comparèixer davant del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, mentre, en canvi, el senyor Llach només apareix trenta segons en un informatiu parlant i desmentint les amenaces als funcionaris que tots hem sentit.

Mirin, les dades d'audiència són les que són, no arriben a un 10 per cent. Ni la baixada de les generalistes ha fet possible que TV3 superi ser la tercera televisió vista a Catalunya. La realitat és que vostès, com a govern, només han aconseguit una desconexió, un procés d'independència, i és la dels catalans que han desconnectat definitivament TV3 de la seva televisió.

Deia el senyor Sanchis: «Toda esta casa es un artefacto político», i té raó; té raó el senyor Sanchis en dir això, tant, que TV3 no deixa de ser un butlletí de l'ANC i del Govern, on el seu director fa bolos amb l'ANC per tot Catalunya explicant i detallant l'escala de l'assalt...

La presidenta

Senyora García, ha exhaurit el temps.

Esperanza García González

...a la democràcia.

La presidenta

Gràcies, senyora García. Té la paraula la consellera.

La consellera de la Presidència

Moltes gràcies, senyora presidenta. Quan vostè parlava de reprovació em pensava que es referiria a la reprovació d'ahir del ministre de Justícia al Congrés dels Diputats. *(Alguns aplaudiments.)* No he sentit a ningú dir, ben al contrari, que pensen fer cas del mandat *també* de la ciutadania, que entenc que està representada en el Congrés dels Diputats, a través de la majoria de diputats que van votar a favor d'aquesta reprovació.

En tot cas, quan parla de la ciutadania analitzi que aquesta ciutadania és crítica, té criteri i decideix a partir de quins mitjans s'informa, a quins mitjans ofereix credibilitat, en quins mitjans creu a l'hora de voler ser informada. Ho dic perquè TV3 ha assolit un lideratge consecutiu durant set anys, la qual cosa no ha passat en cap altre període de la nostra televisió pública ni ho ha assolit cap altra televisió, ni pública ni privada.

I les dades, vostè les pot llegir com vulgui, està en el seu perfecte dret..., però tingui en compte que els telenotícies de TV3, per exemple, són els més ben valorats, amb una puntuació de 8,4, també en termes d'imparcialitat, segons el panel GfK; que el baròmetre d'opinió pública del Centre d'Estudis d'Opinió atorga un lideratge indiscutible, amplíssim, dels informatius, pel que fa a l'audiència, i que els programes de la corporació són líders cada mes en consum de vídeos; el portal de la corporació ha assolit un creixement, d'un any cap aquí, de l'abril del 2016 amb relació a l'abril del 2017, un creixement, com li deia, d'un 12 per cent; que TV3 lidera el rànquing de programes més vistos; que els informatius, com deia, lideren totes les franges d'emissió. I tot això ho trien –ho trien– de manera absolutament lliure els ciutadans, els telespectadors.

Jo li he dit, i he començat per aquí, que no en fem una valoració cofoista, no la fem, en absolut, des del Govern. La fem des de l'autoexigència, però també des del coneixement dels molt bons professionals i directius –sí, també directius– que té Televisió de Catalunya...

La presidenta

Consellera, ha exhaurit el temps.

La consellera de la Presidència

...com també Catalunya Ràdio. I, ja que vostè donava la raó al director de Catalunya Ràdio... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a la consellera i aquesta continua parlant uns moments.)*

La presidenta

Consellera, ha exhaurit el temps. *(Remor de veus.)* Sí, és veritat; sí, té raó, consellera, té raó, però és que això els passa a tots els diputats, no?, i, a més *(veus de fons)*, sí, els he donat més temps a tots precisament per això. Però em sap greu.

Pregunta al Govern sobre les accions fetes amb relació a la candidatura de Barcelona com a seu de l'Agència Europea del Medicament

310-00220/11

Quarta pregunta al Govern, sobre les accions fetes amb relació a la candidatura de Barcelona com a seu de l'Agència Europea del Medicament. Formula la pregunta la senyora Montserrat Candini, del Grup Parlamentari Junts pel Sí.

Montserrat Candini i Puig

Gràcies, presidenta. Conseller Comín... Bon dia a tothom. Conseller, com bé sap, arran del Brexit, la Unió Europea ha accelerat la sortida de l'Agència Europea del Medicament de Londres, i és bo recordar que l'Agència Europea del Medicament és l'agència que s'encarrega de l'avaluació científica dels medicaments desenvolupats per les empreses farmacèutiques per al seu ús a la Unió Europea. Ja sota la presidència espanyola, l'any 1992, es va presentar la candidatura de Barcelona a optar a ser la seu de l'agència, però finalment es va aprovar que fos Londres, tot i quedant la nostra ciutat com a sego-

na candidata. Des d'aleshores l'agència ha anat ampliant les seves funcions i en l'actualitat ha arribat a tenir gairebé vuit-cents treballadors.

Conseller, com bé sap, el sector de la salut és el tercer sector més important a Catalunya quant a pes econòmic i és el segon pel que fa a la generació d'ocupació. A la vegada, és el segon sector que més despesa destina a innovació tecnològica, sobretot les empreses de productes farmacèutics, i en aquest sentit el sector patenta més a Catalunya que a la resta del conjunt de l'Estat espanyol, especialment en el subsector farmacèutic, i concentra més del 60 per cent de les empreses que patenten.

Alguns indicadors, algunes dades que de ben segur ens donaran els elements per entendre perfectament que Barcelona és el lloc ideal des d'un punt de vista de trajectòria i de petjada real pel que fa a aquest sector. Alguns indicadors, tant a nivell nacional com internacional: 230 laboratoris farmacèutics, els quals representen un 40 per cent, i 90 són fabricants; 21.200 persones ocupades, representa el 56,2 per cent de l'ocupació del sector farmacèutic espanyol. La producció farmacèutica catalana representa el 3,5 per cent de l'europea, la qual cosa la situa en un indicador clarament anivellat a com pugui ser -3,7- Dinamarca i -3,6- Suècia. Per tant, el sector català és el cinquè més productiu de la Unió Europea.

Són indicadors, conseller, que, com vostè sap, avalen amb rigor, solidesa, trajectòria i petjada des del punt de vista d'innovació tecnològica i també des del punt de vista d'economia productiva que Barcelona tingui aquesta agència. Però, a més a més, compleix perfectament les necessitats en termes de connectivitat, comunicacions, transports i infraestructures.

Arran de la moció que es va presentar, conseller, a aquesta cambra, que s'emplaçava claríssimament a reconèixer la importància i a saber i, per tant, treballar tota una estratègia perquè Barcelona tingui l'agència, li pregunto...

La presidenta

Diputada, ha exhaurit el temps; em sap greu.

Montserrat Candini i Puig

...i faig l'última pregunta- quina és l'estratègia i els instruments que s'han emprat per assolir l'agència.

Presidenta, ho he clavat, eh?

La presidenta

Gràcies, diputada. (*Rialles.*) Respon el senyor Antoni Comín, conseller de Salut.

El conseller de Salut (Antoni Comín i Oliveres)

Sí, bona... Gràcies, senyora presidenta. Estimada diputada, efectivament, Barcelona a nivell tècnic presentarà una candidatura imbatible; jo crec que Barcelona serà, en termes tècnics, la millor candidatura, i m'atreveixo a dir: amb diferència. A ningú se li escapa que l'EMA és una de les principals -poso el cronòmetre- agències europees, i tenir l'EMA et converteix en una capital europea de primeríssima divisió. La importància per al sector biomèdic és evident: nou-cents funcionaris; quasi sis-centes reunions amb *partners* externs cada any; 36.000 visitants; experts en qüestions farmacèutiques -veterinària, per cert, també- que en total estan 65.000 dies a l'agència; 325 milions d'euros de pressupost; 1.600 empreses que formen part de l'ecosistema EMA, tant del sector biomèdic com del sector legal, etcètera, d'estratègia, consultores...

Per tant, estem parlant d'un impacte molt, molt, molt positiu per a la ciutat receptora. A part de les xifres, hem de ser conscients que l'EMA arrossega inversió per al sector biomèdic del país on s'estableix, i a més a més treballa..., part dels seus assajos clínics es fan amb el sistema nacional de salut del sector on s'estableix.

Per aquesta raó, i finalitzant, des del primer moment el Govern de la Generalitat es va posicionar clarament a favor de que Barcelona fos candidata. Al mes de juliol jo mateix vaig fer una interpellació en aquest hemicicle, vaig ser objecte d'una interpellació on ens manifestàvem..., crec que va ser la primera administració que es va manifestar públicament a favor de la candidatura de Barcelona.

Dos. Tal com vam explicar en aquella ocasió el Govern de la Generalitat va crear, i en aquest moment ja està en ple funcionament, una oficina, una oficina en la que participen molts departaments del Govern: hi participen els departaments de la Presidència,

de la Vicepresidència, hi participa el Departament d'Empresa i Coneixement, hi participa el Departament d'Exteriors, etcètera. La persona que dirigeix aquesta oficina tècnica és la Mireia Belil, una professional de gran prestigi amb una agenda internacional molt potent i que ja està en aquests moments en exercici de les seves funcions com a directora d'aquesta oficina tècnica.

I el tercer pas: la coordinació institucional. Hi ha molta coordinació, és cert, i molta col·laboració institucional entre el Govern espanyol, el Govern de la Generalitat i l'Ajuntament de Barcelona, perquè les tres institucions són imprescindibles per a l'èxit de la candidatura, perquè cadascuna aporta alguna cosa sense la qual...

La presidenta

Conseller...

El conseller de Salut

...-acabo- la candidatura...

La presidenta

...em sap greu, però ha exhaurit el temps.

El conseller de Salut

I només una reflexió: en temps de querelles, per intentar preservar la democràcia...
(*La presidenta retira l'ús del micròfon al conseller i aquest continua parlant uns moments.*)

La presidenta

Conseller, ha exhaurit el temps.

Ara parem dos minuts, perquè canviaran la pantalla i finalment podrem solucionar el problema tècnic. Però també ja ara aprofito per dir-los que, a conseqüència de l'alteració de l'ordre del dia que hem aprovat aquest matí, la Llei sobre cooperatives de crèdit, que s'havia de substanciar a última hora del matí, se substanciarà a primera hora d'aquesta tarda, i les dues interpellacions d'última hora d'aquesta tarda passaran a demà, d'acord? (*Pausa.*)

I ara anem a fer..., a veure si solucionem el problema...

La sessió se suspèn a tres quarts d'onze del matí i nou minuts i es reprèn a les onze i un minut.

La presidenta

Reprenem la sessió.

Pregunta al Govern sobre l'opinió que té de la situació actual del projecte Castor

310-00221/11

Cinquena pregunta, sobre l'opinió que té el Govern de la situació actual del projecte Castor. Formula la pregunta el senyor Germà Bel, del Grup Parlamentari de Junts pel Sí.

Germà Bel Queralt

Bon dia, senyor conseller. La pregunta no és sobre l'acord este..., el punt de l'acord, el pacte entre el PP i el PNV pel qual les empreses basques pagaran l'electricitat més barata que les catalanes, que és un afegit a la diligència del Corredor Mediterrani, rama central, per millorar la productivitat de Catalunya. Ara ja no tenim corredor «madriterrani», tenim Corredor Mediterrani i rama central, que és més real, no?

La pregunta és sobre el Castor, però no és sobre el terratrèmol, tot i que soc del poble de les Cases d'Alcanar, lo poble on se van fer les «grietes» a les cases.

La pregunta no és sobre el que es va aprovar ahir en el Parlament espanyol, que és un postüreig, que és: demanar-li al Govern que no aplique la responsabilitat patrimonial de l'Administració que estava a la concessió que es va fer amb Govern del PSOE, i que, a més a més, el Govern del PP va treure un decret, permetent que es pagués abans de que entrés en operació..., com li han de demanar a un govern que no faci allò que s'han compromès? No. És greu, però de la responsabilitat patrimonial de l'Administració aquí

ja n'han parlat, fins i tot, recordin-ho, en Florentino Pérez i *the next*, que era un senyor que té màscara negra.

La pregunta connecta amb lo preu de l'electricitat. Perquè una cosa que s'ha comentat molt poc és que la forma de finançar la indemnització per responsabilitat patrimonial del senyor Florentino Pérez ha estat no los impostos dels contribuents, que és una decisió del Govern d'una cosa que no ha entrat al cost de producció –per tant, seria lo sensat en teoria econòmica i en política pública–, sinó una recàrrega als usuaris.

I, clar, mos passa el contrari que a les inversions en infraestructura: tenim lo 16 per cent de la població, lo 19 per cent del PIB i el 21 per cent del consum. Per tant, paguem lo 21 per cent.

Jo, com a diputat de Tarragona i Terres de l'Ebre, encara estic més preocupat, perquè Tarragona, Terres de l'Ebre, té menys del 2 per cent del PIB, menys del 2 per cent de la població i el 6 per cent del consum de gas. Per tant, lo 6 per cent del *pufó* del Castor; no només los terratrèmols, sinó la sobrecàrrega: cornuts i pagar el beure. (*Aplaudiments.*)

Senyor conseller, tenim: lo Mediterrani rama central, l'electricitat més cara que els competidors, lo cost energètic de gas més car que els competidors. Quin ha estat el resultat de les gestions que vostès han fet fins ara? I quines gestions tornen a continuar fent amb aquest estat que no existeix a cap estat més del món?

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Gràcies, diputat. Respon el senyor Jordi Baiget, conseller d'Empresa i Coneixement.

El conseller d'Empresa i Coneixement (Jordi Baiget i Cantons)

Gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, vostè ha parlat del Castor, però abans ha fet un prefaci. Li continuaré amb el prefaci. Aquests exemples que ens ha mostrat vostè, el del Corredor del Mediterrani que passa per la platja de Madrid i el de la decisió d'abaratir l'energia per a determinades empreses elèctriques i de no fer-ho per a determinades empreses elèctriques..., empreses productives que estan en el territori català, això és el que el Govern del PP entén per la igualtat, eh?, entre tots els ciutadans. Fixi's quin concepte tenen d'igualtat.

Però amb el Castor el que ha posat de manifest l'informe del MIT és una cosa que veia tothom –ho veia l'Observatori de l'Ebre, ho veien els ciutadans de les Terres de l'Ebre, ho veien, fins i tot, l'Institut Geològic Nacional i l'Institut Geogràfic Nacional–, que allà no es podien fer prospeccions i que les prospeccions anaven –anaven– directament relacionades amb els moviments sísmics. I es va fer.

Ara es pensen que, decidint que s'ha aturat, s'ha acabat el problema, i no és veritat. El problema no s'ha acabat, perquè aquesta decisió té uns costos. I els costos els han pagat... Fixi's, una infraestructura que mai ha entrat i mai s'ha connectat al sistema gasístic es fa pagar a tots els consumidors del gas. I, és veritat, Catalunya consumeix més del 20 per cent del gas i, per tant, el pagarem els ciutadans. I això són 1.300 milions d'euros, 1.300 milions que, per no estar connectat a la xarxa del gas, eh?, pagaran empreses i consumidors durant trenta anys.

Nosaltres, com a govern, hi vam presentar un recurs al Tribunal Constitucional que encara està viu. I hem presentat a les tres ordres ministerials que han fet de tarifes –la del 2015, la del 2016 i la del 2017– contenciosos administratius perquè no s'apliqui. Perquè no només hi ha els 1.300 milions del cost de la indemnització del Castor, d'una indemnització..., que mai ha estat connectada al sistema gasista, mai, sinó que, a més a més, hi ha els 95 milions de manteniment anual que costa tenir una estructura allà absolutament inútil.

Per tant, el que demanem és que es desmantelli i que aquest desmantellament sigui a càrrec de la imposició general i dels costos del Govern i dels pressupostos de l'Estat, no –no– de la factura i de les butxaques dels consumidors catalans i de les empreses catalanes. Això és el que farem.

I nosaltres no renunciarem a continuar –a continuar– recolzant i anant a totes per evitar que aquesta repercussió sigui una llosa més contra les butxaques i contra la competitivitat catalana.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta
Gràcies, conseller.

Pregunta al Govern sobre les actuacions amb relació a la cooperació catalana en la crisi dels refugiats

310-00222/11

Sisena pregunta al Govern, sobre les actuacions amb relació a la cooperació catalana en la crisi de refugiats. Formula la pregunta la senyora Adriana Delgado, del Grup Parlamentari Junts pel Sí.

Adriana Delgado i Herreros

Gràcies, presidenta. Bon dia a tothom. Conseller Romeva, fa un any va viatjar al Líban per primera vegada per conèixer sobre el terreny projectes de cooperació desenvolupats a la zona per diverses entitats amb participació del Govern i per establir acords amb autoritats i institucions locals i internacionals. Aquesta mateixa setmana hi ha tornat amb l'objectiu d'avaluar algunes d'aquestes iniciatives, la majoria relacionades amb l'atenció als refugiats, i reforçar aquestes aliances i establir-ne de noves.

La tria del Líban no és casual, evidentment, sinó que s'explica perquè és el país que té la concentració més alta de persones refugiades *per capita* del món. Un de cada quatre habitants és refugiat en un país de 4,4 milions de persones. La seva situació geogràfica ha fet que hagi acollit milions de persones que fugen de la guerra i la misèria. Això, en contraposició a la immobilitat dels governs dels estats membres de la Unió Europea, entre ells l'espanyol, que no són capaços ni de complir amb acords vergonyosos que posen en dubte el dret d'asil i vulneren normatives a favor dels drets humans. I aquests sí que fan el ridícul amb la seva desídia davant d'aquesta emergència humanitària.

La situació al Líban també fa que sigui un dels punts geogràfics, dins de l'àmbit de la Mediterrània, prioritaris del Pla anual de cooperació al desenvolupament del seu departament, que fa només unes setmanes va ser aprovat pel Govern i presentat a la comissió d'exterior del Parlament. Una mostra més del compromís del Govern català en l'ajuda als refugiats. Un compromís que compartim aquest Parlament i la societat civil, no només en l'acollida i la integració a Catalunya d'aquestes persones, sinó en projectes d'actuació en països en origen o en països veïns de zones en conflicte, prioritzant també l'enfocament de gènere i basats en els drets humans, el foment de la pau i la seguretat humana.

Com dèiem, en aquest segon viatge al Líban ha pogut conèixer projectes implementats de la mà de les Nacions Unides, el mateix Govern del Líban i diverses entitats.

Conseller Romeva, quina valoració fa d'aquesta visita, de les iniciatives que s'estan portant a terme, no només del Líban, sinó a la zona de la Mediterrània oriental i dels contactes establerts amb actors locals i internacionals que treballen a la zona per reforçar aquestes actuacions?

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, diputada. Respon el senyor Raül Romeva, conseller d'Afers Exteriors i Transparència.

El conseller d'Afers Exteriors, Relacions Institucionals i Transparència

Sí; moltes gràcies, presidenta. Moltes gràcies, diputada. Efectivament, la valoració que en faig és extraordinàriament positiva. Ara fa un any vam organitzar una delegació entre diferents administracions –la Generalitat, però també l'Ajuntament de Barcelona, la Diputació, el Fons Català...– i vam enfortir aquella voluntat de treballar a favor d'una cooperació catalana. És a dir, més enllà de les administracions hi ha una vocació de la ciutadania de que Catalunya, en tant que país, sigui un actor present, un actor que resolgui i que actuï per transformar les causes de les diferents situacions, moltes d'elles de violència, que es produeixen al món. I aquest era el sentit d'aquest viatge fa un any.

La conseqüència d'aquell viatge van ser una sèrie de programes que ens han permès augmentar la nostra presència no només al Líban, sinó també als territoris del voltant, que han passat de 6 projectes a 17, i que ens permeten ser presents a Cisjordània, a Síria,

a Jordània, a l'Iraq, a Grècia també, perquè entenem que avui la gestió de la crisi dels refugiats és de caràcter absolutament global.

I de la mateixa manera que aquí estem fent un programa d'acollida, que lidera la consellera Bassa i que està perfectament planificat i que estem a punt per poder fer aquesta part de la feina i de la gestió, hem de ser molt conscients de que, tant en origen com en trànsit, hi ha unes demandes extraordinàries. I aquestes demandes ens obliguen a que, com a país, estiguem a l'alçada.

El Líban, efectivament, és un país que té un quart de la població que en aquests moments es troba en situació de..., en fi, o bé perquè ja tenen l'estatus de refugiat o bé perquè l'estan demanant. Això genera una pressió enorme sobre, també, les necessitats i els infraestructures d'aquell país.

La visita que hem pogut fer aquests dies constata aquest risc i aquestes vulnerabilitats. De fet, hem estat a una regió, la regió d'Akkar, on hem pogut veure de manera palpable, de manera absolutament jo crec que palmària, el que significa la debilitat que una població ja empobrida rebi una tal massiva arribada de persones. Aquí cal ajudar, aquí cal contribuir, no només econòmicament sinó també des del punt de vista tècnic. Què hem fet? Treballar en tres àrees: salut, aigua i gestió de residus. És precisament la demanda que ens estan fent.

I jo crec que, al final, i amb això acabo, és important també que siguem conscients d'una cosa: cal agrair també a aquelles poblacions, a aquells països, a aquella societat civil i a aquelles administracions que avui estan assumint el cost més important, més directe de l'arribada de persones. Cal actuar en origen, això és el que estem fent. Cal actuar en trànsit, sobretot ajudant aquelles institucions que estan afrontant de primera mà aquestes circumstàncies.

No ens oblidem del Mediterrani. No ens oblidem d'Open Arms. No ens oblidem de totes aquelles organitzacions que estan salvant vides, literalment. I, sobretot, no ens oblidem de que aquí tenim una societat absolutament preparada per acollir quan el Govern de l'Estat deixi de fer el ridícul internacional i entengui quin és el veritable...

La presidenta

Conseller...

El conseller d'Afers Exteriors, Relacions Institucionals i Transparència

...problema que hi ha al món.

La presidenta

...ha exhaurit el temps.

Gràcies, conseller.

Pregunta al Govern sobre les possibilitats de millorar les audiències de la ràdio i la televisió públiques

310-00211/11

Setena pregunta al Govern, sobre les possibilitats de millorar les audiències de la ràdio i la televisió públiques, formulada pel Grup Parlamentari Socialista. Per a exposar-la, té la paraula el senyor David Pérez.

David Pérez Ibáñez

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyora consellera, l'actual director de la ràdio en el moment de prendre possessió va demanar, va dir, que volia incrementar l'audiència i recuperar el lideratge. El que ha passat és, un any després, que hem perdut audiència i la distància amb el líder és abismal.

A la televisió pública ha passat més o menys el mateix: en aquest moment som tercers a Catalunya, avançats per Telecinco i per Antena 3.

Vostè ja coneix el nostre diagnòstic: pensem que els mitjans públics haurien de ser més plurals i pensem que s'hauria d'ampliar el focus del que actualment s'està fent a la ràdio i a la televisió públiques.

Hi ha senyora, consellera, alguna dada positiva? Quin és el seu plantejament per redreçar aquesta situació?

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Pérez. Respon la senyora Neus Munté, consellera de Presidència.

La consellera de la Presidència

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, de nou parlem de les audiències, de la televisió i de la ràdio públiques. Em permetrà que insisteixi amb la idea que he expressat abans, a la pregunta de la diputada del Partit Popular, en el sentit que nosaltres valorem positivament la tasca, l'esforç i les posicions que es mantenen tant a TV3 com a Catalunya Ràdio. No ho fem des del cofoisme, com tampoc ho fan cap dels seus directors, sinó que ho fem des d'aquesta seguretat en què s'hi està treballant i que hi ha una validació d'aquesta feina per part dels oients i dels espectadors en termes de credibilitat i de fiabilitat.

No farem tampoc, per tant, una lectura pessimista. Nosaltres no posarem l'aigua al vi, perquè, com vostè mateix deia, hi ha dades que són enormement positives.

No correspon al Govern, sinó als directors de TV3 i de Catalunya Ràdio, l'estratègia per millorar aquesta audiència, des d'un punt de vista de continguts. Com a govern el que ens correspon, i ho estem fent, és facilitar un marc pressupostari suficient perquè els professionals, i també els directius, tant de TV3 com de Catalunya Ràdio puguin continuar fent aquesta feina, puguin mantenir aquesta trajectòria i puguin, en paraules del director de Catalunya Ràdio, «treballar amb aquest recorregut que té aquesta tasca i aquest esforç».

La presidenta

Gràcies, consellera. Té la paraula el diputat.

David Pérez Ibáñez

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyora consellera, efectivament, no podem estar contents amb aquestes dades que tenim en aquest moment. Si em permet, les dades que tenim sobre els informatius ens diuen que en un any hem perdut 8 punts. Els informatius «Telenotícies migdia», del 28 al 20 per cent, i al «Telenotícies comarques» hem passat del 19 al 12 per cent; hem perdut 7 punts en els informatius en un any. No podem estar contents en com estan funcionant els informatius.

Ha passat una cosa aquest mes d'abril que no havia passat mai: hi ha una televisió autonòmica que té més *share* que nosaltres, que és la Televisió de Galícia. Estem nosaltres al 9,6; la Televisió de Galícia té el 10,4, i la televisió d'Andalusia, el 9,4. Això no ens havia passat mai; estem en una situació *molt* complicada. I sobretot aquest mes d'abril, que hem passat a ser la quarta televisió en el nostre país. Inclús ens han avançat les televisions de pagament. El contracte programa, a la darrera comissió de control, ens van dir que estava al Govern, que estava als despatxos del Govern, i ja porten temps, portem mesos amb el contracte programa que no s'està fent res.

Vostè va dir fa un any a una pregunta meva, quan jo li reclamava més pluralisme, em va dir que el pluralisme dels mitjans de comunicació públics està garantit i avalat perquè els ciutadans evidencien els índex d'audiència. Ja no són líders, consellera. Amb el seu mateix argument de «som plurals perquè som líders», en aquest moment ja no som líders. Per tant, seguint el seu argument, s'evidencia que no som plurals. I el que no em pot dir és que Telecinco és més plural que nosaltres perquè té més índex d'audiència. Hi insisteixo, senyora consellera, pensen fer alguna cosa?

La presidenta

Diputat, ha exhaurit el temps.

David Pérez Ibáñez

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Gràcies, diputat. Té la paraula la consellera.

La consellera de la Presidència

Gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, insisteixo en que la nostra tasca com a Govern és afavorir aquest marc pressupostari; estem treballant intensament en el contracte programa; el que vaig dir és cert, no és que estigui en els despatxos, és que estem

ultimant el seu contingut perquè pugui començar la seva tramitació administrativa i, a partir d'aquí, pugui ser posat en marxa, i això requereix un temps de debat i de consens amb la mateixa corporació.

L'audiència és important, l'audiència ens insta a continuar treballant per millorar-la, però, en tot cas, cregui'm que el concepte de la pluralitat es mesura amb l'audiència, amb la credibilitat, amb la fiabilitat que donen les persones, amb els informes del CAC sobre pluralitat; sé que vostè valora aquests informes i crec que vostè coneix perfectament perquè també es presenten, aquí, en seu parlamentària aquests informes. El temps de paraula, segons el darrer informe del CAC, mostra que sí que estem parlant d'una televisió, en aquest cas Televisió de Catalunya, absolutament plural, no partiditzada, com s'ha comentat abans. Amb el temps de paraula, el seu partit, senyor Pérez, és el que compta amb un 22,5 per cent en el rànquing dels temps dels partits polítics, també si analitzem les entrevistes.

Vostè mateix és un bon exemple de la pluralitat dels mitjans públics. Em sap greu haver-li de recordar que fa poques setmanes a Catalunya Ràdio vostè va fer unes expressions i unes declaracions que són bastant impròpies d'algú que després ve aquí a intentar donar lliçons de rigor i de pluralitat.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, consellera.

Pregunta al Govern sobre el vot en contra de la personació del Consorci del Palau de la Música Catalana com a acusació particular en el cas Palau

310-00218/11

Vuitena pregunta, sobre el vot en contra de la personació del Consorci del Palau de la Música Catalana com a acusació particular en el cas Palau. Formula la pregunta el senyor Jordi Terrades, del Grup Parlamentari Socialista.

Jordi Terrades i Santacreu

Gràcies, presidenta. Senyor conseller, entre sorpresos, estupor, bocabadats, vam quedar la setmana passada quan vam conèixer que el Govern de la Generalitat va impedir que la Comissió del Palau de la Música presentés acusació contra Convergència Democràtica en el cas Palau pel suposat cobrament de comissions i perquè el Palau es pugui rescabalar d'aquests diners. Ens pot explicar les raons, senyor conseller?

La presidenta

Gràcies, diputat. Té la paraula el senyor Santi Vila, conseller de Cultura.

El conseller de Cultura (Santi Vila i Vicente)

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. Senyores i senyors diputats, senyor diputat, crec que si ens aproximem a aquesta qüestió amb rigor hem de distingir clarament entre aproximar-nos-hi des d'una perspectiva tècnica, processal, de quin moment estem, i des d'una perspectiva ètica o política. Des d'una perspectiva política, estigui absolutament convençut que el Govern ha combatut, combat i combatrà amb absolut rigor i amb tota la força que pugui la corrupció. Per tant, la discussió l'hem de situar no tant en si estem combatent la corrupció com si ho estem fent d'una manera o d'una altra.

Des del punt de vista processal, eh?, que a pocs dies o poques hores es canviés l'estratègia que jurídicament, tècnicament, gabinets interns i gabinets externs han dissenyat no ens va semblar en aquells moments correcte.

La presidenta

Gràcies, conseller. Té la paraula el diputat.

Jordi Terrades i Santacreu

Conseller, nosaltres creiem que la decisió no és una decisió jurídica, és una decisió política. Perquè vostès, quan van arribar al Govern de la Generalitat, també a l'Ajuntament de Barcelona, el primer que van fer va ser ordenar retirar l'acusació contra Con-

vergència Democràtica de Catalunya sobre el presumptament finançament irregular del partit a través del Palau.

Recordar-li que el seu partit té embargats preventivament quinze locals per fer front a la possible responsabilitat civil. En tot el procés l'estratègia de Convergència Democràtica ha estat buscar la manera d'eludir les seves responsabilitats, i lliurar el partit, el senyor Osàcar i Ferrovià, de tots aquests problemes; ha estat impedir que es retornin els 6,6 milions d'euros que el jutge instructor i la fiscalia han acreditat que s'han desviat; els 6,6 milions d'euros que el senyor Millet i el senyor Montull han acabat confessant que van anar a parar a Convergència Democràtica.

Vostès han intentat de totes, totes utilitzar els recursos de la Generalitat per minimitzar els danys a Convergència, esquitxat en aquest cas, però també en el cas Pujol, també en el del 3 per cent. Vostès intenten desesperadament salvar el senyor Artur Mas, que sap que si Convergència Democràtica és condemnada o ho és el seu tresorer, senyor Osàcar, haurà d'assumir responsabilitats polítiques. Una maniobra de la que no estan exempts –això d'intentar tapar– el Govern del Partit Popular. Per què no van assistir els representants del senyor Rajoy a la reunió del consorci? Ens ho haurien d'explicar. Per què el cap dels fiscals anticorrupció va voler canviar, enmig de la instrucció i la investigació, els fiscals del 3 per cent? El PDECAT i el PP estan fent tripijocs per sota la taula? Tornen a pactar, com en temps del senyor Mas o del senyor Pujol? I els esforços que està fent el PDECAT per tapar les vergonyes o per escapar-se de les vergonyes de Convergència Democràtica no són creïbles amb actituds com aquesta; no són creïbles si no hi ha un reconeixement de que no tot s'ha fet bé; si no es prescindeix de persones polítiques que directament i indirectament, encara que sigui dolorós, estan implicats en aquest cas.

I, per cert –i per acabar–: què fa l'altre soci de Govern, Esquerra Republicana? Que dilluns es posava «estupendo», ahir tapava les vergonyes de Convergència i avui veurem què fan.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, senyor Terrades. A continuació té la paraula el conseller Vila.

El conseller de Cultura

Sí, moltes gràcies. Senyor diputat, hi insisteixo, estem en un moment processal que estem a punt de presentar els informes de conclusions abans de que s'emeti la sentència. El Govern de Catalunya hauríem de recolzar des del consorci la posició d'una fiscalia que, de fet, ha pactat amb delinqüents confessos reduccions de penes, senzillament per comprometre tercers? Hauríem de pactar amb aquesta gent? Hauríem de lesionar els interessos del consorci, efectivament? Això que diu vostè tant defensar.

Després, una altra qüestió que crec que ha de quedar definitivament clara per al conjunt de la cambra. És absolutament fals que hi hagi en risc ni un sol euro que no es pugui recuperar des de l'estratègia que estim seguint en aquests moments del consorci, absolutament fals. I, per tant, l'únic que estem dirimint en aquests moments és si hem de fer cas de delinqüents confessos i, en definitiva, deixar en un situació d'indefensió possibles tercers que no estaven en aquesta causa inicialment.

Vull, en aquest sentit, també fer-li notar una qüestió que crec que és determinant. En la reunió del consorci del divendres passat els representants de la Generalitat van deixar molt clar que si hi ha una sentència que efectivament dona com a fets *provats* que hi ha hagut sense cap mena de dubte, doncs, transvasament de fons, que hi ha hagut pràctiques il·lícites que comprometen tercers, en aquest cas Convergència, o qui sigui, el Govern actuarem. I tinguin, en aquest sentit, el compromís parlamentari, que no és la primera vegada que es fa.

Per tant, jo voldria que asserenéssim una discussió que no té a veure amb si estem combatent o no la corrupció, perquè l'estem combatent amb tota la determinació. Estem parlant de quina és l'estratègia processal que s'està seguint i si fem seguidisme d'uns acords de la fiscalia i d'un plantejament absolutament sectari i partidista que en aquest cas ha fet l'alcalde Colau, senzillament per anar a especular amb si des del punt de vista sectari compromet més aquest o aquest altre. Em sembla que aquí el Govern hem de mantenir el to, la serenitat i garantir-los el compromís que som els primers interes-

sats, fins i tot, si m'ho permet, en clau generacional, en erradicar i combatre la corrupció en el nostre país.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

(Per raons tècniques, no han quedat enregistrats els primers mots de la intervenció de l'orador.) ...sobre el desplegament de la Llei 21/2015, de finançament del sistema de transport públic de Catalunya...

Pregunta al Govern sobre el desplegament de la Llei 21/2015, de finançament del sistema de transport públic de Catalunya

310-00219/11

...formulada per la senyora Hortènsia Grau, del Grup Parlamentari Catalunya Sí que es Pot.

Hortènsia Grau Juan

Gràcies, presidenta, bon dia. Conseller, el juliol del 2015, en un exercici de consens parlamentari, s'aprovava la Llei 21/2015, de finançament del sistema de transport públic de Catalunya, la qual, a part de reconèixer el dret a la mobilitat i reconèixer el transport com un servei d'interès general de caràcter universal, mandatava el Govern a desplegar tota una sèrie d'actuacions per proveir de recursos econòmics el finançament del transport.

Avui ja han passat gairebé dos anys, aviat farà dos anys, i també ja tenim aprovat el pressupost, la llei d'acompanyament, i volia saber quina és la valoració que en fa, d'aquest desplegament.

La presidenta

Gràcies, consellera. Respon el conseller Josep Rull, conseller de Territori i Sostenibilitat.

El conseller de Territori i Sostenibilitat (Josep Rull i Andreu)

Moltes gràcies. Si diu..., de moment, no és així. *(El consellerriu.)* Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, nosaltres en fem una valoració positiva, bàsicament perquè estem fent tres coses diferents.

La primera: hem aconseguit establitzar, com a mínim, el sistema ordinari de finançament del transport públic i hem aconseguit garantir l'equilibri del sistema. Això era molt important. Segon element: ho fem des del consens, des del pacte, des de l'acord. Ho fem en el si de l'Autoritat del Transport Metropolità, en què hi ha la Generalitat de Catalunya, hi ha l'Ajuntament de Barcelona i hi ha l'Àrea Metropolitana i, per tant, hem creat una comissió específica per tal de desplegar, sobretot, la part de crear nous instruments tributaris per poder-hi fer front. I tercer element: en aquesta línia d'actuació conjunta, hem plantejat que l'Estat ha de tornar a aportar els recursos que en aquests moments no aporta al conjunt del sistema, que vol dir que ha abandonat, pràcticament, Catalunya, des d'aquesta perspectiva, i han de ser les institucions d'aquí que, amb moltes limitacions, fem front a aquest dèficit.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, conseller. Té la paraula la diputada.

Hortènsia Grau Juan

Gràcies, conseller. Valorem aquest esforç de transparència, de comunicació i de consens del seu departament, però també creiem que hi ha poca empenta en, sobretot, impulsar aquesta part dels tributs. Miri, podríem haver aprofitat la llei, bé, d'acompanyament, la llei de mesures del 2017. En aquesta llei vam aprovar l'impost que gravava el nombre de vehicles que accedien als establiments comercials. Justament, els ingressos d'aquesta llei, segons la mateixa Llei del transport, com que és un impost finalista per qüestions mediambientals, haurien d'anar als *inputs* del sistema de transport. Ens sembla que els ingressos d'aquesta llei van a la caixa general.

També en aquesta llei d'acompanyament hi havia un compromís de que es modifiqués per tal que els imports de les sancions en matèria de transport anessin a abastir també el sistema de transport públic. Això no es va fer. Creiem nosaltres que també, inclús una part d'aquest nou impost que es va posar, de les emissions de diòxid que anirà a abastir el fons de canvi climàtic i el fons de patrimoni, potser una part podia haver anar, també, al tema del transport públic. I tampoc. Sap que no ens van acceptar l'esmena en la que nosaltres demanàvem que dins de l'impost d'establiments turístics, aquells que es fan en conurbacions, una part també anés a abastir el finançament del transport.

I, com que veig que em queda poc temps, hi han altres qüestions, però també ens preocupa que en aquest marc de governança, que ens consta que ho fan amb consens, hi havia dos temes a desenvolupar. Un, i important, i a més és una demanda, era la taula social del transport públic. A data d'avui sabem que hi ha un decret de govern..., bé, des del 2016 hi ha aquest decret, que està en fase preliminar; voldríem saber quina previsió té de desenvolupar tant la taula social del transport públic com l'observatori, perquè és el marc de governança amb el qual ens vam dotar de la llei.

Gràcies, conseller.

La presidenta

Gràcies, diputada. Té la paraula el conseller.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Sí. Començo per aquestes dues coses darreres. L'Observatori de la Mobilitat a Catalunya ja és consultable, parcialment, en el web de l'Autoritat del Transport Metropolità. Per tant, amb això hem complert. I amb relació a la taula social de transport públic, en aquests moments ja tenim redactat el projecte de decret, i ara iniciarem, aquest mateix mes, la seva tramitació, la seva tramitació formal. Aquest és un element bàsic.

Però –segon– li faig una reflexió. Els pressupostos que hem aprovat enguany són els pressupostos que incorporen la major aportació històrica de la Generalitat de Catalunya en l'àmbit del transport públic. Considerem, des del Govern, que seria raonable no pressionar més fiscalment els ciutadans de Catalunya fins que l'Estat espanyol no compleixi aportant els recursos que correspondria. No té sentit que sotmetem a una doble, triple, quàdruple imposició fiscal justament els ciutadans de Catalunya quan hi ha hagut aquesta desaparició de l'Estat espanyol.

Miri, des de l'any 2010 les aportacions de l'Estat espanyol al sistema de transport públic de l'àrea metropolitana, de les dotze comarques de l'ATM, ha davallat un 50 per cent.

I, per tant, en què ens hem posat d'acord? Reclamem a l'Estat que es faci aquesta transferència i en paral·lel anem construint tot el paquet de política fiscal que ens permeti blindar el transport públic de cara al futur.

Gràcies, senyor presidenta.

La presidenta

Gràcies, conseller.

Pregunta al Govern sobre la seva agenda amb relació a les mesures de lluita contra la corrupció

310-00216/11

Desena pregunta al Govern, sobre la seva agenda amb relació a les mesures de lluita contra la corrupció, presentada pel senyor Benet Salellas, de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent.

Benet Salellas i Vilar

Gràcies, presidenta. Bon dia, consellera. La nostra pregunta té a veure amb les seves responsabilitats com a cap del Gabinet Jurídic de la Generalitat. I d'alguna manera la qüestió d'actualitat del Consorci del Palau ens ha posat sobre la taula un fet que nosaltres pensem que és greu, que és la contractació d'informes externalitzats, d'informes jurídics externalitzats, per part del Govern de la Generalitat; concretament, almenys segons informacions periodístiques, la posició que manté la Generalitat es basa en un informe de PricewaterhouseCoopers.

En primer lloc, doncs, per tant, i més enllà que és una oportunitat que li fem a la consellera perquè ens expliqui allò que el conseller Vila deia, que el Govern de la Generalitat lluita d'una altra manera contra la corrupció, doncs, a veure quina és aquesta altra manera que tenen de lluitar contra la corrupció.

Però sobretot ens agradaria saber per què s'externalitzen els serveis jurídics, si és que no ens refiem suficientment de l'opinió dels lletrats de la casa, si això d'alguna manera té a veure amb els antics consellers de Convergència que formen part de la consultoria de PricewaterhouseCoopers a Catalunya.

I si podríem demanar, com a mínim a PricewaterhouseCoopers, que quan és la Generalitat qui li encarrega els informes els facin en català, perquè a aquells que treballen perquè el català sigui present en l'àmbit jurídic, doncs, ens agradaria que el nostre Govern, quan externalitza informes, que per PricewaterhouseCoopers són de més de 460.000 euros, doncs, com a mínim tinguin la decència de fer-ho en la llengua del país.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputat. Respon la senyora Neus Munté, consellera de la Presidència.

La consellera de la Presidència

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, a vostè, coneixedor, ampli coneixedor dels aspectes jurídics, crec que li és exigible parlar precisament amb rigor i coneixement de causa d'una qüestió tan sensible com pot ser la presumpta corrupció o aquells esdeveniments que estan judicialitzats en aquests precisos moments.

Fixi's, els informes jurídics que s'han posat sobre la taula i en els quals s'ha basat el Govern de la Generalitat i la resta d'administracions per prendre decisions en el marc del consorci són dels mateixos serveis jurídics de la Generalitat per allò que fa referència al Consorci del Palau de la Música. La Fundació del Palau de la Música és una fundació privada, com vostè deu conèixer perfectament, no obviï aquest concepte, i és aquesta fundació qui, en ús de la seva llibertat, només faltaria, va decidir encarregar un informe jurídic a la consultoria que vostè ha mencionat.

Com a consellera de la Presidència, com a membre d'aquest Govern, li puc donar tantes explicacions com vulgui respecte a quin és el posicionament que hem adoptat com a govern, que hem mantingut, que ahir vam explicar amb claredat meridiana, que ho ha fet el conseller Vila fa un moment, i també els criteris que regeixen l'actuació pulcra, rigorosa, dels nostres serveis jurídics; el que no puc, com vostè comprendrà, és donar explicacions sobre aquells informes o aquelles actuacions que decideixen altres estaments o altres institucions.

La presidenta

Gràcies, consellera. Té la paraula el senyor Salellas.

Benet Salellas i Vilar

Sí; gràcies, presidenta. Bé, m'ha quedat per escoltar o per sentir quines eren les mesures de lluita contra la corrupció que de forma alternativa plantejava el Govern de la Generalitat. Ahir, en el judici d'Adigsa, doncs, hi va haver una conformitat per part d'uns acusats, que van reconèixer uns determinats delictes de corrupció. Fa només unes setmanes, en el cas Pretòria, escoltàvem una conversa en què es feia referència, doncs, a un empresari controvertit que el senyor Prenafeta posava en contacte amb un alt càrrec de Convergència Democràtica. Totes aquestes qüestions judicials es van posant sobre la taula i el nostre Govern s'hi posa de perfil i no diu absolutament res.

A nosaltres ens agradaria que hi hagués una actitud més clara, més ferma, precisament de rebuig i d'investigació de totes i cadascuna d'aquestes qüestions quan es posin sobre la taula, i sobretot ens agradaria saber, consellera, quines directrius polítiques dona vostè al gabinet jurídic perquè d'una vegada per totes compareguin com a acusació particular, tal com va demanar aquest Parlament i va acordar en la moció «República catalana, corrupció zero», com a acusació particular en tots aquests procediments en què la Generalitat és perjudicada; quines directrius polítiques dona i per què –per què– encara la Generalitat no es troba compareguda en tots aquells procediments que seria necessari.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, senyor Salellas. Té la paraula la senyora Neus Munté.

La consellera de la Presidència

Moltes gràcies, senyora presidenta. Gens de perfil, senyor diputat; ben de cara, que li parlo. Aquest Govern té un plantejament que crec que és honest i que és del tot transparent amb relació a la qüestió a la que vostè s'està referint de manera continuada, però també en tots aquells casos en què hi hagi una lesió per l'interès general o hi hagi un perjudici des d'un punt de vista econòmic o pel que fa als treballadors públics.

A vostè li agrada parlar de casos, a nosaltres ens agrada parlar de fets provats, de sentències que posin negre sobre blanc aquells fets en els quals les persones, les que si guin, hagin estat acusades. Ahir vam manifestar una posició, hi insisteixo, que crec que és del tot honesta i amb la qual arribarem fins al final en el sentit de que en el moment en què existeixi una sentència voldrem recuperar fins al darrer euro davant de qui sigui, a present i a futur, però a partir d'una sentència.

Senyor diputat, cal parlar amb rigor, i els aspectes de corrupció..., i aquest debat, que és importantíssim a la nostra societat i que el volem fer i l'estem fent en el nostre país, requereix de tot el rigor i de no ser pervertit.

A partir d'aquí, estem complint amb els aspectes de la moció, no donem instruccions polítiques al gabinet jurídic; el que fem és complir amb allò que hem decidit entre tots, amb els criteris que són jurídics, amb els que tenen a veure amb la defensa dels interessos generals, que vol dir dels ciutadans i de les ciutadanes, de tots ells, i volem arribar fins al final en tots els casos.

El president de la Generalitat en una sessió de control, responent a una pregunta del seu mateix grup, deixava ben clar quins són els compromisos de tot aquest Govern, del conjunt del Govern: no tenir casos de corrupció, no en tenim cap...

La presidenta

Consellera, ha exhaurit el temps.

La consellera de la Presidència

...tenim una consellera querellada... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a la consellera i aquesta continua parlant uns moments.)*

La presidenta

Gràcies, consellera.

Pregunta al Govern sobre les línies de molt alta tensió

310-00225/11

Onzena pregunta, sobre les línies de molt alta tensió. Formula la pregunta la senyora Mireia Boya, de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent.

Mireia Boya e Busquet

Gràcies, presidenta. Primer de tot, i breument, expressar tot el suport a la consellera Borràs, al secretari general de Governació, i demanar-li també tota l'empenta, tota la determinació per seguir endavant davant la persecució judicial del tirà Regne d'Espanya.

Dit això, conseller Rull, el punt 6.b de la Moció 3/XI, aprovada en aquest Parlament i que va presentar la Candidatura d'Unitat Popular, instava el Govern a demanar al Ministeri d'Indústria, Energia i Turisme paralitzar la construcció de les línies de molt alta tensió.

Tot i això, el passat 7 d'abril el seu Departament de Territori i Sostenibilitat ha resolt com a favorable la declaració d'impacte ambiental d'aquest projecte de Red Eléctrica Española en el tram de la Pobla - Foradada, i això sense tenir en compte, un cop més, les nombroses alegacions presentades per ajuntaments i societat civil organitzada; desinterès pels nuclis habitats per on passa el traçat, la salut dels seus habitants, errors en les mesures de distàncies de seguretat, omissió de dades, sense plantejar alternatives..., tot per la interconnexió amb França per exportar energia a força de destrossar el territori; això sí: multiplicant els ja desorbitats beneficis de l'oligopoli energètic espanyol;

aquesta caríssima interconnexió no servirà ni tan sols per abaratir el preu de la llum, sinó al contrari.

Quines són les veritables intencions per avalar Red Eléctrica Española i justificar la construcció d'aquesta autopista elèctrica al Pirineu?

La presidenta

Gràcies, diputada. Respon el senyor Josep Rull, conseller de Territori i Sostenibilitat.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, jo diria que devem estar parlant de coses radicalment diferents, perquè això a què vostè fa referència, aquesta línia la Pobla - Foradada no és una línia de molt alta tensió; estem parlant de 220 kilovolts, estem parlant exactament d'això, i per tant és una línia que ja existeix, que ja existeix des de fa molts anys, i que el que es planteja és mantenir la tensió i ampliar-ne la capacitat. Respecte a les torres que ja existeixen, el que es vol fer és una compactació i el que es vol fer, diguem-ne, és un escreix, un recreix d'aquestes torres.

Per tant, tinc la sensació que vostè planteja, diguem-ne, una pregunta en uns termes fàctics que no són reals, si m'ho permet dir amb aquests termes.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, conseller. Té la paraula la diputada.

Mireia Boya e Busquet

Conseller, recordem què va passar amb la MAT Sentmenat, Bescanó, Santa Llogaia d'Àlguema, Baixàs, un projecte que travessa els espais naturals de Guillerries, Vall de Llémna i l'Empordanet, i recordem també els fets de Felines de gener del 2014 arran dels quals sis activistes de la plataforma No a la MAT s'enfronten a peticions de presó acusats de desobediència també pel Govern de la Generalitat.

I recordem que la MAT continua amenaçant les comarques gironines ara amb el ramal de Juià, Celrà, Bordils, que està en construcció i que ha donat peu al moviment veïnal organitzat Plataforma Salvem la Llera del Ter.

Els col·lectius i les persones encausades a comarques gironines, al Pirineu i arreu defensen un model energètic arrelat al territori que no es basi en energies fòssils i, per tant, que respecti el clima, que no generi pobresa energètica, que no malmeti el paisatge, que impulsi una nova cultura de l'energia basada en el seu ús responsable, generació distribuïda i de gestió comunitària. El Pacte nacional per a la transició energètica també defensa això, i el seu Govern no escolta ni alcaldes, ni veïns, ni el Pacte per a la transició energètica.

La pregunta és: és aquest el seu model, de la seva conselleria? És aquest el que vol per al nostre país o aposta pel vell model estatal centralitzat? I, si és així, per què continua anant de la mà de Red Eléctrica Española i l'oligopoli elèctric espanyol?

La presidenta

Diputada, ha exhaurit el temps. *(Pausa.)* Té la paraula el conseller.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Sí; moltes gràcies. El nostre model és el model del Pacte nacional per a la transició energètica, i ha quedat reflectit així. Miri, aquella moció que va aprovar aquest Ple ha estat complerta. De seguida que es va aprovar, el conseller Baiget va enviar una comunicació al Ministeri d'Energia de l'Estat espanyol dient quina era la voluntat, quina era la resolució d'aquest Parlament.

La nostra oposició amb relació a aquesta línia, en aquest cas sí, a Girona, línia de molt alta tensió, és clara, és evident, és rotunda. Hi ha hagut una presa de posició formal, contundent, del Govern de Catalunya, de la mà del conseller Baiget, d'acord amb el territori en aquest sentit.

Però tornem una altra vegada a la primera pregunta que vostè plantejava amb relació al Pirineu; allò no és una línia de molt alta tensió, aquell és un model interessant perquè ens permet compactar. I nosaltres hem fet una declaració d'impacte ambiental. En ténim l'obligació; nosaltres no podem no tramitar determinats projectes, però amb el màxim nivell, com sempre, de seriositat i de rigor.

I què hem plantejat respecte a aquests nuclis, que sí que ens amoïnen? Hem plantejat que la comissió de seguiment de la declaració d'impacte ambiental fixarà les dades exactes i precises de com s'ha de plantejar, de com s'ha de fer. Però, hi insisteixo, no estem parlant d'una línia nova; estem parlant d'una línia que ja existeix; aquest és un bon model; no creem nous corredors en el territori, sinó que mirem de compactar, de fer-hi passar més energia, en termes raonables, allà on ja existeix.

I en darrera instància, sí, nosaltres el que volem és un model que sigui sostenible, de renovables, d'eficiència energètica, i que ens permeti estar amb molta potència en el segle XXI, amb uns termes de sostenibilitat energètica. Aquest és el nostre model.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, conseller.

Pregunta al president de la Generalitat sobre el suport a l'aprovació del reial decret per a la reforma del model d'estiba

317-00151/11

Dotzena pregunta, al president de la Generalitat, sobre la situació política i social, formulada per la senyora Mireia Vehí, de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent.

Mireia Vehí i Cantenys

Gràcies, presidenta. Bon dia. President, el passat Ple del 23 de febrer li preguntàvem la seva opinió sobre el conflicte de l'estiba i la gestió que n'estava fent l'Estat. Vostè ens contestava no només que era conscient del conflicte, sinó que un dels esculls per solucionar-lo era l'actitud que estava tenint el Govern del PP per solucionar-lo, que era tirant pel dret i anant sense comptar amb els ports.

També feia evident que un estat que incompleix sistemàticament sentències del Tribunal Europeu de Justícia ara s'esmerçava a fer complir la sentència de l'estiba, i que, per tant, el tema no era tant la sentència sinó la imposició d'un determinat model.

Sembla que demà mateix el Partit Demòcrata serà un dels actors que permetrà al Govern del PP aprovar la proposta de reial decret tirant pel dret, perquè ni la coordinadora, ni altres sindicats, ni les autoritats portuàries de Barcelona i de Tarragona ho veuen clar.

President, en cas que facilitin l'aprovació del reial decret, el paper que està fent el PDECAT al Congrés recorda massa a un pacte del Majestic on Convergència Democràtica de Catalunya desplegava les polítiques del PP i massa poc a un context prereferèndum. Per què el Partit Demòcrata pretén aliança amb Ciutadans i el Partit Popular, facilitar l'aprovació d'aquest reial decret retallant els drets dels treballadors i les treballadores de l'estiba? Que han pactat alguna cosa a canvi?

La presidenta

Gràcies, diputada. Respon el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Carles Puigdemont i Casamajó)

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, començaré pel final: no, no hem pactat res a canvi, ni hi ha hagut converses per pactar res a canvi. I començaria a ser hora que vostès superessin aquesta immaduresa política que consisteix a que quan un fa política en defensa de l'interès general, sempre hi ha d'haver algun racó que justifiqui la seva obstinada negativa a arribar a acords. La política, per nosaltres, és arribar a acords.

I, en el cas que li preocupa, senyora diputada, sàpiga que hi han substancials diferències entre la posició inicial i la que finalment acabarà sortint. La primera, el compliment de la sentència. La segona, la garantia dels llocs de treball. La tercera, el fet que hi hagi un diàleg permanent amb el sector.

Per tant, crec que hi ha unes millores substancials i crec que és de responsables polítics, quan les condicions canvien i es milloren, ser responsable i contribuir a la millora general.

La presidenta

Gràcies, president. Té la paraula la diputada.

Mireia Vehí i Cantenys

Gràcies, presidenta. President, això d'arribar a acords amb el Partit Popular pel bé comú és evident que no s'acaba d'entendre o això no és el que opinen els treballadors, que el que han manifestat és que aquest reial decret va en contra directament dels seus interessos. Per això han convocat una vaga de nou dies, intermitent, la qual suposarà la parada dels ports de Barcelona i de Tarragona durant tres setmanes consecutives.

Per què, mesos abans del referèndum, i en un moment de conflicte democràtic amb l'Estat, vostès se la juguen a tenir en vaga tots els ports catalans? Per què, mesos abans del referèndum i en un moment de conflicte democràtic amb l'Estat, faciliten l'aprovació d'un reial decret que va en contra de les condicions laborals dels treballadors i les treballadores? Per què, mesos abans del referèndum, i en un moment de conflicte democràtic amb l'Estat, mantenen la dinàmica d'autonomisme i de peix al cove?

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, diputada. Té la paraula el president.

El president de la Generalitat

Gràcies. Senyora diputada, aquest Govern... –que és pel qual jo he de respondre, no he de respondre per cap decisió de cap grup parlamentari i menys dels aliens a aquesta cambra–, aquest Govern, i abans s'hi ha referit el conseller Comín parlant de l'Agència Europea del Medicament, sempre negociarà i sempre dialogarà amb qui calgui i qui vulgui negociar i dialogar, si hi ha interessos en joc. I ho continuarà fent, i sento decebre-la en aquest sentit, coincideixi o no amb algun altre calendari polític.

Barrejar les coses crec que no ajuda; els acords a què es poden arribar en el cas de l'estiba són acords que milloren molt i que permeten arribar a acords parcials a cada port. I això ens interessa particularment a Catalunya. I que s'obri aquesta possibilitat per nosaltres significa un salt qualitatiu important i que marca una diferència de la posició inicial.

Senyora diputada, arribar a acords amb el Partit Popular..., vostès no els faran fàstics als vots que els donen a propostes de resolució, oi que no? *(Pausa.)* Eh, que els acceptaran? *(Pausa.)* Eh, que vostès, també, si convé i el Govern ha de relliscar amb alguna pell de plàtan i aquesta pell de plàtan l'han de posar a quatre mans amb el Partit Popular, no li faran fàstics, com ja hem vist en el passat? Per tant, no retregui al Govern que pugui arribar a acords amb altres governs, els que siguin, per arribar a millores en les condicions. Parlem d'energia, parlem de l'estiba, parlem d'infraestructures, parlem de l'Agència Europea del Medicament o parlem del que vulguin.

Fins i tot, i això ho veurà, voldríem arribar a acords, també, en la celebració d'aquest referèndum.

La presidenta

Moltes gràcies, president.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la seva conferència a Madrid amb relació a la celebració d'un referèndum i la seva disposició a parlar dels problemes reals dels catalans

317-00148/11

Pregunta al president de la Generalitat sobre la situació política, formulada pel senyor Xavier García, del Grup Parlamentari Popular de Catalunya.

Xavier García Albiol

Moltes gràcies. Senyor president, permeti'm que li digui que s'agraeix escoltar dels seus llavis que les sentències s'han de respectar, eh? Jo, de debò, que el felicito sobre aquesta reflexió que sembla que ha arribat al final.

Però anem a allò concret; allò concret és que vostè la propera setmana sembla que farà una conferència a Madrid. I la meua pregunta és molt concreta: senyor president,

està disposat en aquesta conferència a aparcar el monotema i fer propostes i parlar sobre els problemes reals dels catalans?

La presidenta

Gràcies, diputat. Respon el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor García Albiol, per parlar del monotema, tinc entès que vostès demà fan una interpellació en aquest Parlament, al Govern, precisament parlant del monotema.

Home, com comprendrà, un cop ja hem enviat totes les invitacions a una conferència que es titula «Un referèndum per a Catalunya» i que diu: «Proposta per una solució dialogada o per un acord dialogat o democràtic per poder-ho celebrar», comprendrà que l'objecte de la conferència no el canviarem a una setmana vista, encara que vostès considerin que, fins i tot –fins i tot–, fer una conferència pot arribar a ser anticonstitucional.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, president. Té la paraula el diputat.

Xavier García Albiol

Gràcies. Señor presidente, su respuesta pone en evidencia que usted vive en una realidad paralela a la de los problemas y a las inquietudes de la gente normal de Cataluña, gobernando exclusivamente para todos ustedes y los que piensan de manera igual. Ya no es que tan solo se conformen en retorcer la legalidad y retorcer la ley en función de sus intereses ideológicos, es que ahora también confunden de manera expresa sus intereses políticos con el anhelo del pueblo, de la mayoría, de Cataluña.

El día 22, la semana que viene, señor *president*, usted irá a Madrid a hacer esta conferencia. Y en esta conferencia usted estará acompañado de lo más radical, de lo más radical en el aspecto independentista y en el aspecto también social. Independentista, por Esquerra Republicana y la CUP, y en el aspecto social también por la CUP y por Podemos, por el partido Podemos, que también están encantados de que usted vaya a Madrid a hacer esta conferencia.

Y usted pretende que desde..., supongo, desde la insensatez política, que el Gobierno de España coopere en cómo se salta el estado de derecho, en cómo se salta la ley, convocando un referéndum para separar Cataluña del resto de España. Pretender esto, de verdad, es sinónimo de que ustedes, desde un punto de vista político, están muy mal. Están muy mal porque el Gobierno de España no participará, de ninguna de las maneras, en fracturar..., en permitir que la legalidad i el estado de derecho salten por los aires en Cataluña. España, a diferencia de lo que ocurre en este Parlament, tiene un gobierno serio.

Puigdemont..., señor Puigdemont y señor Junqueras, ustedes saben perfectamente que no habrá referéndum, porque cuando se usan las urnas en contra de la democracia (*remor de veus*), la democracia se hace defender por el estado de derecho. Y pueden tener la seguridad de que en España nadie se va a saltar la ley.

Muchas gracias.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, diputat. Té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Sí. Senyor diputat, deixi'm dir, d'entrada, una prèvia: aquesta olla barrejada en què vostè colloquen a tots aquells que no pensen com vostès és una expressió ben definitiva del model de democràcia o del concepte de democràcia que tenen vostès.

El que està passant amb aquesta conferència és innoble i és injust. Que l'alcalde de Madrid, que té una actitud absolutament democràtica i que, a més a més, quan s'ha posicionat sobre la idea de la independència de Catalunya ha sigut clara –i està en contra de la independència de Catalunya–, hagi permès allò que el Senat espanyol no ha tingut la gosadia de permetre, violentant, fins i tot, la normativa del mateix Senat, que és que jo pugui fer una conferència, això hauria de ser digne d'elogi. I jo l'hi vull agrair.

I, a més a més, ho està passant injustament malament per haver obert l'Ajuntament de Madrid a que una persona que representa i que és la representant ordinària de l'Estat a Catalunya pugui venir a expressar-se a Madrid. Titllar això de radicalisme cregui'm que està molt allunyat del que el conjunt de la gent demòcrata entén per radicalisme.

Segona qüestió (*aplaudiments*): compliment de sentències, compliment de resolucions. Veurem quin compliment vostès fan de la reprovació del ministre, del fiscal general, de tot el que el Congrés espanyol els va reprovar a vostès. Però sembla que estiguem intentant fer una cosa tan i tan i tan radical que no val la pena ni venir a escoltar-la. Jo el convido a que vingui a escoltar. I al seu Govern, el Govern del Partit Popular, jo l'he convidat que hi vingui. Perquè han de venir a escoltar. Perquè parlar –parlar– és absolutament imprescindible i no podem situar el diàleg i la reivindicació fora de les parets de la democràcia.

Senyor Albiol, vostè ens acusa de viure en una realitat paral·lela; ja ho fa sovint això, el que passa que, per desgracia, els fets sempre l'acaben desmentint. Mentre la realitat paral·lela en què diu vostè que estem instal·lats ens obligava a convocar una reunió d'urgència pel caos que viu l'aeroport del Prat, que és del que s'hauria d'ocupar el seu Govern, el seu Govern, què feia? Presentava una querella a la consellera de Governació per intentar comprar urnes. Això és viure en una realitat paral·lela.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Gràcies, president.

Pregunta al president de la Generalitat sobre el treball fet pel Pacte Nacional pel Referèndum, les perspectives de futur i la cerca de consensos i aliances

317-00149/11

Catorzena pregunta, al president de la Generalitat, sobre la situació política, formulada pel senyor Lluís Rabell, del Grup Parlamentari Catalunya Sí que es Pot.

Josep Lluís Franco Rabell

Sí; gràcies, presidenta. Molt bon dia, president. Divendres passat rebíem aquí al Parlament, i vostè els va rebre prèviament a Palau, una delegació del Grup Parlamentari dels Verds europeus, que sempre han mantingut i han defensat la reivindicació de la celebració d'una consulta a Catalunya.

I aquest divendres..., aquest divendres, doncs, el Pacte nacional pel referèndum fa un acte important al Palau de Congressos, en què d'alguna manera fa balanç del treball que ha desenvolupat durant aquestes setmanes i ret comptes dels suports recollits.

La meua pregunta seria aquesta: quina és la valoració que feu del treball desenvolupat pel Pacte nacional? I, sobretot, quines perspectives de futur penseu que s'albiren a partir d'aquest treball?

La presidenta

Gràcies, senyor Rabell. Respon el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, senyor presidenta. Senyor Rabell, efectivament, la conversa amb el Grup Parlamentari dels Verds europeus va ser molt positiva en els termes que vostè expressa. I, per tant, agraeixo el suport explícit de la família dels Verds europeus a la celebració d'un referèndum a Catalunya.

Segona qüestió: la valoració que faig, fins i tot abans de l'acte de passar balanç, és molt bona i és molt positiva. I els hi vull agrair, perquè no era fàcil, no era senzill. Fins i tot, algú, a l'inici, augurava que aquest seria un espai transitori, que passaria sense pena ni gloria, i ha estat exactament el contrari. I ha sabut teixir aliances molt llunyanes en el que és un objectiu comú, que comparteixen gent de visions molt diferents, en com s'ha de resoldre, fins i tot, la relació entre Catalunya i Espanya: i és un referèndum acordat.

I, per tant, en aquest capital és en el qual ens hem de basar en les accions que haurem de formular davant de l'Estat per aconseguir allò que aquest Parlament també ha

votat de manera majoritària, que és que el poble de Catalunya es pugui expressar en un referèndum, acordat, com a preferència.

La presidenta

Gràcies, president. Té la paraula el diputat.

Josep Lluís Franco Rabell

Sí, gràcies. Bé, és evident, president, que, enmig d'aquesta situació, el Govern del PP, l'actitud del Govern del PP és d'enrocament total; més que d'enrocament, de bel·ligerència, no?, i fa una estona parlàvem d'urnes, i d'aquesta manera «d'arriassar el rínxol», si em permet l'expressió.

Però nosaltres tenim la impressió que aquesta actitud del Govern de Rajoy, més que representar una força representa una voluntat. Perquè estem davant d'un govern en minoria, d'un govern que ha perdut milions de vots, i d'un govern que depèn del suport d'un partit que potser es veu capgirat en els propers dies.

Vostè mateix ho ha dit, d'aquí a uns dies serà a Madrid, i amb l'aixopluc de l'Ajuntament de Madrid. I, a banda d'alguns companys radicals que assistiran a la vostra conferència, doncs, suposo que hi assistirà una bona part de la societat civil i de l'opinió democràtica espanyola.

Per tant, el que nosaltres pensem és que ens dona la impressió que aquests treballs del Pacte nacional han obert la possibilitat..., albiren la possibilitat, de teixir aliances i de generar una nova correlació de forces. Va en el mateix sentit la proposició que demà discutirem, la moció sobre la qüestió de la Comissió de Venècia: cercar suports, ampliar aliances, buscar reconeixements i fer un treball de fons per capgirar la situació.

Nosaltres el que voldríem plantejar-li és això: davant de l'enrocament i de la negativa del Govern Rajoy, explorem, no deixem d'explorar altres vies i no responguem d'una manera simètrica al tancament que representa, eh?, aquesta actitud.

El que sí que pensem, i en parlarem després, dissortadament..., el que no ajuda a eixamplar suports és tenir determinades actituds poc conseqüents amb el llast de la corrupció que hem heretat d'èpoques anteriors.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, diputat. Té la paraula el president.

El president de la Generalitat

Sí. Senyor Rabell, en la, diguem-ne, fabricació d'aliances o en teixir aliances i arribar a nova correlació de forces sempre ens hi trobarem. I, de fet, hem maldat i maldem per això. I entenem que aquesta ha de ser una porta sempre oberta sigui quin sigui l'escenari, perquè l'escenari pot anar canviant.

És evident que, quan arribem a Madrid, el dia anterior el Partit Socialista haurà celebrat primàries, sabrem quins són els resultats, sabrem també una mica més quina és la posició del Govern amb relació a les feines presentades pel Pacte Nacional pel Referèndum... Crec que tots plegats podem anar amb un capital polític i social a formular aquesta conferència de prou gruix com perquè tinguem certes esperances, dintre de l'escepticisme general que no hem d'abandonar mai, perquè aquesta negativa tan obstinada, aquest discurs tan enrocat a dir «com que això és radioactiu, no ho volem ni tocar», canviï una mica, en aquest sentit, i s'estovi una mica.

Per tant, estarem amatents també no només als resultats de la conferència, sinó també de com es trasllada formalment al Govern de l'Estat tot aquest capital, tota aquesta demanda, que rau, d'una banda, en resolucions d'aquest Parlament, de l'altra, en la feina del Pacte Nacional pel Referèndum, de l'altra, en les feines anteriors del Pacte Nacional pel Dret a Decidir..., per tant, tot aquest capital de quina manera ens ajuda a acreditar davant de l'Estat espanyol que això no és cap malaltia, que això no és cap suflé, que això no és cap paranoia de ningú, sinó que és un desig molt transversal i majoritari del poble de Catalunya.

Si l'Estat espanyol entén finalment que és el moment de parlar i abandona aquesta idea que no en vol ni tan sols parlar, crec que hi ha un recorregut també pel Pacte Nacional pel Referèndum. Però és evident, i ho hem d'acceptar tots, que, si l'Estat espanyol no obre ni tan sols la mínima escletxa per poder-ne parlar, crec que hem de parlar

ja d'uns altres termes, tal com vaig expressar en el debat de la qüestió de confiança del 27 de setembre.

La presidenta

Gràcies, president.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la limitació de la tasca de l'oposició i l'opacitat de l'acció del Govern pel que fa al procés independentista

317-00147/11

Quinzena pregunta, al president de la Generalitat, sobre la situació política, formulada pel senyor Miquel Iceta, del Grup Parlamentari Socialista.

Miquel Iceta i Llorens

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor president, disculpi'm la veu, que avui no m'acompanya, però fa pocs dies la majoria parlamentària que li dona suport va denegar totes les sol·licituds de compareixença i tota sol·licitud de documentació feta pels grups de l'oposició en la Comissió d'Investigació sobre les Actuacions del Govern per a Preparar la Secessió de Catalunya de la Resta d'Espanya; així mateix, es va denegar la compareixença d'experts per avaluar la proposta de reforma del Reglament.

Quina opinió té sobre l'amputació de la tasca de l'oposició i l'opacitat de l'actuació del Govern pel que fa al procés independentista?

La presidenta

Gràcies, diputat. Té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Iceta, bon dia. La veu no l'acompanya, però sempre l'acompanya el seu verb, que és una cosa que no abandonarà mai i que sigui per molts anys.

Naturalment, no puc compartir en absolut que el procés de debat sobre el procés cap a la independència de Catalunya es faci amb opacitat: en parla tothom, ho sap tothom i es profecia, que deia el clàssic.

Al que jo el convido és que ens en deixi parlar, que ens en deixi parlar aquí al Parlament, perquè, si vostè hi està d'acord, si la majoria de grups hi estan d'acord, a no posar traves i vetos al debat sobre el que el Govern entén que ha de preparar, estic absolutament encantat de poder-ho complir.

La presidenta

Gràcies, president. Té la paraula el diputat.

Miquel Iceta i Llorens

Senyor president, si el nostre Reglament habilita la creació de comissions d'investigació fins i tot quan la majoria no hi està d'acord, el que no s'hi val és després bloquejar el seu funcionament sobre la base de vetar totes les compareixences i totes les sol·licituds d'informació que s'hi fa. Per tant, hi havia una comissió que havia de fer una feina i la decisió de la majoria independentista li ha privat de fer-ho. Jo crec que no es pot començar un nou país, no es pot arribar a la independència començant per bloquejar l'acció de l'oposició; no es pot acusar altres institucions de manca de qualitat democràtica si en el Parlament es limita el paper de l'oposició.

El nostre grup li ha demanat per moltes vies informació sobre les actuacions concretes del seu Govern i sobre la feina de preparació de la llei –mal anomenada, crec– de transitorietat jurídica. El seu Govern, en aquesta qüestió, està sent del tot menys transparent. Quan es fan o es preparen coses d'amagat és perquè hi ha consciència que no s'estan fent bé.

Vostè es va comprometre a mantenir les institucions catalanes en el marc de la legalitat, però, senyor president, el Consell de Garanties Estatutàries de Catalunya ja va advertir per unanimitat que la Generalitat, i cito el dictamen recent sobre el projecte dels pressupostos, no té potestat de regular ni de convocar una consulta referendària sobre el futur polític de Catalunya.

No ens estranya, des d'aquest punt de vista, que es vulgui amagar fins al darrer moment possible l'anomenada «lleï de desconnexió», o com se digui, perquè en la mesura que contravingui el marc constitucional serà immediatament suspesa i posteriorment anul·lada.

President, jo li prego que no limitin el paper de l'oposició, que proporcionin tota la informació sobre el procés i sobretot que mantinguin les institucions catalanes en el marc de la legalitat, tal com s'hi va comprometre en el debat d'investidura. És la seva obligació i és –cregui'm, senyor president– pel bé del nostre país.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, diputat. Té la paraula el president.

El president de la Generalitat

Senyor Iceta, el bé del nostre país el perseguim tots; jo no dubto que vostè el persegueix i li prego que no dubti que el Govern també el persegueix. En el marc de la legalitat? És clar que sí. Sap què passa? Sap quina és la diferència? És que abans les opinions que es podien expressar en aquest Parlament en cap cas portaven la cua d'una actuació de la fiscalia i ara fins i tot hi ha qui pensa que aquest Parlament hauria de fer la feina i el treball brut de la fiscalia per intentar perseguir aquells dirigents que simplement volen complir el seu compromís amb els electors, que és sagrat. I hi vam anar amb un compromís amb els electors molt clar i molt explícit, i l'hem de complir. I l'hem de complir amb totes les eines que tinguem a l'abast. En el marc de la legalitat? I tant que sí! Em pot dir exactament quin marc de legalitat ha vulnerat la consellera Borràs per merèixer una querella? Jo l'hi avanço: cap ni un. I m'hauria agradat, ja que fa defensa del marc de la legalitat, sentir alguna –alguna– expressió de defensa del Govern en una posició que és idèntica a la que va tenir el Govern de la Junta d'Andalusia quan va decidir també comprar urnes, perquè en va comprar, d'urnes, el Govern de la Junta d'Andalusia, presidida pel seu partit, i no haver-hi ni cap fiscal ni cap Constitucional que li digués que estava anant fora de la llei. Marc de la llei? I tant que sí! Repto a tothom que digui exactament quin marc de la llei han trepitjat la consellera Borràs i el secretari general de Governació quan han decidit convocar un concurs perfectament legal, ortodox, perquè aquest país tingui els mateixos instruments que té la Junta d'Andalusia per convocar i per demanar opinió a la seva gent en ús de les seves atribucions i de les seves competències.

Per tant si volem tenir un debat de la llei, tinguem-lo, però tinguem-lo tot. I si volem debatre, debatem-ho, però debatem-ho *tot*; no s'hi val a fer la trampa de dir «vostès no són transparents perquè no volen parlar d'això», però quan aquest Govern vol parlar d'una cosa anem automàticament al Constitucional per evitar que en aquest Parlament se'n parli.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, president.

Pregunta al president de la Generalitat sobre les possibles converses amb el Govern de l'Estat amb relació a l'acusació pel cas Palau

317-00146/11

Setzena pregunta, al president de la Generalitat, sobre la situació política, formulada per la senyora Inés Arrimadas, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Inés Arrimadas García

Gracias, señora presidenta. Señor presidente, ¿puede explicarles a los catalanes si ha habido conversaciones entre su Gobierno y el Gobierno de España y el PP, a cualquier nivel, me refiero, sobre la acusación del Palau contra Convergència?

La presidenta

Gràcies, diputada. Respon el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, vostè està dient si hi hagut una convivència entre la posició adoptada pel Govern amb el consorci, deguda a una..., no «pacte», a una conversa amb el Govern de l'Estat? *(Pausa.)* Rotundament no.

La presidenta

Gràcies, president. Té la paraula la diputada.

Inés Arrimadas García

Gracias, señora presidenta. Sí que se ha tenido que ir por las ramas para no contestar a mi pregunta. ¿Ha habido conversaciones sobre la acusación del Palau: sí o no? Esa era la pregunta. Y además es que..., reconozca que dudemos de ustedes, porque desde este mismo escaño el señor Mas negó el 3 por ciento, y ya vamos por el 4; usted negó que tuviera reuniones con el señor Rajoy, dijo durante meses que el presidente Rajoy no le quería recibir, y nos enteramos por la prensa de que se habían visto en secreto en Moncloa. Si usted incluso fue capaz de mentir a su propia portavoz de gobierno, que negó rotundamente la reunión con Rajoy, y estoy segura que lo hizo porque lo desconocía. ¿Nos tenemos que fiar de usted cuando nos dice que no ha habido conversaciones o cuando se inventa una respuesta para no responder?

Mire, ¿sabe lo que creen muchos catalanes? Que el pacto del Majestic sigue vivo, en lo que a taparse la corrupción mutuamente se refiere. El voto en contra de la Generalitat y la ausencia misteriosa y cómplice del ministerio para impedir que el Consorcio del Palau ejerza la acusación contra su partido, permítame que le diga que recuerdan al pasteleo de Convergència y el Partido Popular de siempre.

Y, como le dije en la investidura, su Gobierno y usted han demostrado que son más de lo mismo: obsesionados con repetir el 9-N, incapaces de luchar contra la corrupción, peleándose mucho en público con el Partido Popular, pero luego haciendo lo mismo para tapar los casos de corrupción.

Mire, el problema no es pactar, pactar con otros partidos es bueno, y nosotros somos firmes defensores de los pactos, pero el problema no es pactar, el problema es para qué se pacta, y que sea transparente.

Ustedes han pactado muchas veces con el Partido Popular, pero nunca han hecho un acuerdo de investidura transparente que, por ejemplo, incluya eliminar aforamientos e indultos –todo lo contrario, se han beneficiado–, o cambiar el sistema energético, ese de que tanto ustedes se quejan y resulta que lo votaron ustedes con el Partido Popular. Usted sigue haciendo lo mismo, y además permítame que le diga que a usted no le gusta dar la cara sobre temas incómodos, señor Puigdemont: se ha negado a venir aquí a una comparecencia expresa para hablar de corrupción, se ha negado a ir a la comisión Vidal, no ha querido ir a la conferencia de presidentes, al Senado ha dicho que no va si el resto de presidentes autonómicos pueden hablar; solo le gustan los monólogos preparados o los entornos controlados, y viene a la sesión de control porque no tiene otro remedio, que, si no, no sabemos si vendría.

Mire, la única buena noticia de todo esto es que su mandato tiene ya fecha de caducidad. Y ya que le veo que le gusta mucho más hablar de repetir el 9-N que de corrupción, le diré que las urnas hay que ponerlas, claro que sí, pero las de verdad, las que nos llaman a todos a participar, las que nos van a permitir que, en vez de tener un gobierno que esté obsesionado con la independencia y que tape la corrupción, piense en todos los catalanes y que se dedique a luchar contra la corrupción, que es una gran lacra social.

Muchas gracias.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, diputada. Té la paraula el president.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies. Senyora Arrimadas, vostè ha fet aquí una altra barreja d'aquelles que ens acostuma a fer quan ja no sap exactament què preguntar, sempre parlant, d'una manera o d'una altra, del monotema, per denunciar que només tenim un monotema, i tot porta allà mateix.

Tindré molt d'interès, en el final del mandat del president Rajoy, al qual vostès s'han associat, de veure el balanç de tots aquests compromisos dels quals vostè avui fa tanta ostentació. Perquè van passant els mesos i els anys, i, per exemple, pel que fa a la investidura de la Junta d'Andalusia, encara no hem vist aquella famosa proposta estrella d'acabar amb els aforaments, encara no l'hem vista. I veurem... (*Veus de fons.*) Sí, sí, a Múrcia l'han fet ara, però a Andalusia fa tres anys que hi són i encara, en aquests moments, és hora que ho plantegin. I li vull recordar, per si se n'ha oblidat –si se n'ha oblidat–, que vostès han donat la investidura al Govern del Partit Popular. D'acord? I, per tant, no ho oblidin, això, perquè em sembla que a vegades actuen com si no anés amb vostès.

Miri, vostès acostumen a presentar la realitat d'una manera radicalment contrària a la que és, a veure si els seus mitjans afins li repliquen tota la informació i aconseguen convèncer la gent que sí, que efectivament, que vostès són, ara sí, aquella gent que resoldrà els problemes dels ciutadans. I per això plantegen les coses de la manera que no són.

I no només cal lluitar contra la corrupció, cal lluitar contra la mentida, també. Jo no dic no anar al Senat; jo vaig demanar anar al Senat. Qui diu que no hi vagi és el Senat. Els demano una mica de rigor. Ja ho sé que a vostès això del rigor els crea una mica d'urticària, i fan allò que la realitat no espatlli mai un bon titular, però, al Senat –i ja li faré la còpia de les cartes que jo hi vaig adreçar–, qui demana d'anar-hi soc jo, i qui diu que no hi he d'anar és el Senat, i qui demana d'anar a Madrid soc jo, i qui diu que no hi he d'anar són tots els grups parlamentaris i tots els grups polítics, que diuen que faig..., vaja, el més suau que m'han dit és que és anticonstitucional; ja no vull saber –ja no vull saber– el que estan dient en les xarxes socials, a les quals vostès tenen tanta afició.

Senyora Arrimadas, vostè esmentava el pacte del Majestic. Miri, jo no en faré cap defensa, del pacte del Majestic, perquè ja no en vaig fer aleshores, en aquell moment, i no em dedicava a la política. Jo el que li diré és que, comparat amb el Majestic, la seva influència pel que fa a Catalunya és exactament zero; zero, no: 400.000 euros, perdó, que és el valor de les esmenes que han presentat vostès dedicades a Catalunya als pressupostos generals de l'Estat. Exactament, quina quantitat vostès volen escurar de l'olla del Govern espanyol per a Catalunya? (*Aplaudiments.*) Quatre-cents mil euros! Davant d'això, el Pacte del Majestic és un premi Nobel en la negociació amb el Govern espanyol.

La presidenta

Gràcies, president.

Pregunta al president de la Generalitat sobre l'acord d'implantació de la renda garantida de ciutadania

317-00150/11

Dissetena pregunta, al president de la Generalitat, sobre els darrers esdeveniments polítics, presentada pel Grup Parlamentari Junts pel Sí. Per a exposar-la té la paraula el senyor Jordi Turull.

Jordi Turull i Negre

Sí; moltes gràcies, presidenta. Molt honorable president, en primer lloc, des de Junts pel Sí volem expressar tot el nostre suport, complicitat i corresponsabilitat amb la consellera Borràs i amb el seu secretari general, el senyor Cesc Esteve, que està allà dalt. (*Aplaudiments.*)

Dit això, president, nosaltres no podem passar per alt l'acord assolit pel que fa a la renda garantida de ciutadania, un acord que nosaltres considerem molt bo i, sobretot, molt transcendent. I ens sorprèn que ningú n'hagi parlat. Aquells que diuen que ens hem d'ocupar del que preocupa a la gent..., ningú n'ha parlat, i és a la gent més vulnerable; ni aquells que durant temps van estar exigint tant, doncs, una qüestió com aquesta.

Catalunya sempre ha vinculat el seu autogovern en el sentit de progrés, benestar i protecció de les persones. I per això aquest acord relliga perfectament amb això. I per això Catalunya sempre ha estat capdavantera en polítiques socials. I, per aquesta raó, aquest acord assolit pel que fa a la renda garantida el que fa és no deixar ningú a la intempèrie, però no perpetuant-lo en el subsidi, sinó, alhora, oferint-los, doncs, segones,

terceres i les oportunitats que faci falta, perquè tots estem d'acord que la millor política social és que la gent pugui tenir feina, la gent pugui tenir treball, la gent pugui tenir un sou digne.

El compromís electoral de Junts pel Sí era molt clar i era molt explícit: elaborar una llei de renda garantida de ciutadania que assegurí els mínims vitals d'una vida digna. I aquest acord a què s'ha arribat, doncs, garanteix i és perfectament coherent amb aquest compromís; un acord que també és la prova de que nosaltres treballem tant per l'horitzó, la independència d'aquest país, com pel mentrestant, per aquelles coses que no es poden esperar a tenir la independència de Catalunya. I això no es pot esperar, i és aquesta prova de que no només estem pel monotema, sinó en el dia a dia, treballant pels més vulnerables. Els nous perfils de l'univers de les persones que s'han quedat abocats a la pobresa han canviat molt i calia donar-hi una resposta, una resposta tan efectiva com possible.

Des del Grup Parlamentari volem felicitar a tothom que ho ha fet possible; és molta, la gent que ho ha fet possible: consellera, felicitats, felicitats als impulsors de la renda mínima, felicitats, doncs, als diputats que hi han estat treballant, en Chakir, l'Anna Figueras, molts diputats dels altres grups... I nosaltres, creiem que és un acord transcendent, hi insisteixo, que pot ser molt efectiu per superar aquestes situacions de desigualtats, però alhora també un acord que farà possible la seva implementació.

Per això nosaltres, president, voldríem saber l'opinió de vostè i del seu grup parlamentari sobre la transcendència d'aquest acord assolit pel que fa a la renda garantida de ciutadania.

La presidenta

Té la paraula el president.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor Turull, nosaltres hi atorguem una importància extraordinària, no tant per les quantitats finals, sinó pel que representa haver arribat a un acord en un tema tan i tan sensible com aquest.

Què hem fet? Hem arribat a un acord per la renda garantia de ciutadania? Sí. Però sobretot crec que hem estrenat un camí per assolir una ciutadania amb dignitat. I un país que es consideri decent, en qualsevol dels formats que sigui com a país, no pot considerar-se'n si una part, petita o gran, no importa, una part de la seva població està sota els llindars de la dignitat. I això..., crec que aquesta renda encarrila aquesta part de la població en aquest llindar, de superar el llindar de la dignitat.

És un camí que requerirà que l'anem recorrent. No és una estació final, és un camí que l'hem d'anar recorrent, i hem de ser amatents que la societat que vivim experimenta molts canvis, molts, i que hi haurà uns impactes d'algunes transformacions socioeconòmiques de les quals tot just avui n'intuïm la seva transcendència, però que poden tenir també conseqüències molt devastadores per a algunes capes de la població que avui té feina i que potser d'aquí a uns anys no en tindrà.

Per tant, ens hem de preparar, com a país, per dir-li clarament a la nostra gent: «Aquest país, la gent que té la responsabilitat de governar aquest país no us deixarà tirats.» I que en aquelles coses que són bàsiques –que són: casa, menjar, energia, salut, educació, capacitat de consum mínima–, en aquestes aquest Govern n'és la garantia.

I per sort no és només el Govern. I aquí voldria no només felicitar la consellera i el seu equip, que han fet un treball molt meritori i gens senzill, sinó d'una manera molt especial també les entitats promotores, perquè hi han posat molt, molt de la seva banda, i em consta, i, per tant, han primat allò que sempre hem reclamat en aquest Parlament, que és que allò que ens comprometem a fer ho puguem fer i que no aixequem falses expectatives, perquè aquí assolir majories alternatives ja hem vist que és fàcil, però llavors s'han d'aplicar. I no podem, en un tema tan delicat com aquest, generar unes falses expectatives, si no som capaços de complir-les.

I aquí tots, tots hem fet la feina, i vull reconèixer el mèrit, precisament, de les entitats promotores, i naturalment el treball que s'ha fet en el Parlament i el que s'haurà de fer fins a la seva entrada en vigor, que augurem per a aquest mes de setembre. El treball ha estat molt positiu, crec que hem donat un senyal molt explícit de com volem tractar

els ciutadans al nostre país, i aquest és un senyal que no pensem abandonar més, sinó que ha d'anar a més.

Moltíssimes gràcies.
(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, president.

Declaració del Parlament de Catalunya amb motiu de la IV Setmana Mundial de les Nacions Unides per a la Seguretat Viària

401-00026/11

A continuació llegirem la Declaració institucional del Parlament de Catalunya amb motiu de la IV Setmana Mundial de les Nacions Unides per a la Seguretat Viària. Prego a la secretària primera que procedeixi a la lectura.

La secretària primera

«El Parlament de Catalunya, amb motiu de la IV Setmana Mundial per a la Seguretat Viària, que es commemora del 8 al 14 de maig d'enguany i que està impulsada per les Nacions Unides, declara que la seguretat viària és una prioritat política i social a Catalunya.

»La Generalitat va assumir la transferència de competències executives en matèria de trànsit, circulació de vehicles i seguretat viària per mitjà de la Llei orgànica 6/1997, del 15 de desembre. D'aleshores ençà, el Parlament ha subscrit un compromís constant amb la reducció de la sinistralitat viària tant en vies interurbanes com en vies urbanes.

»D'acord amb els plantejaments de la IV Setmana Mundial per a la Seguretat Viària, el Parlament fa una crida específica enguany a impulsar mesures que s'adrecin a reduir la velocitat com a factor de risc de primer ordre en els accidents de trànsit que es registren a les carreteres i les vies urbanes.

»És per això que el Parlament de Catalunya se suma amb aquesta declaració a les iniciatives de caràcter local, nacional, estatal i mundial que s'han programat, seguint l'estratègia del Decenni d'Acció per a la Seguretat Viària 2011-2020.

»Palau del Parlament, 17 de maig de 2017.»

La presidenta

Gràcies, secretària.

Proposta de resolució sobre l'acusació formulada pel Consorci del Palau de la Música Catalana en el judici penal del cas Palau

250-01039/11

El següent punt de l'ordre del dia és: debat i votació de les propostes de resolució sobre l'acusació formulada pel Consorci del Palau de la Música en el judici penal del cas Palau, presentada per la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent, i sobre el saqueig del Palau de la Música, presentada pel Grup Parlamentari Catalunya Sí que es Pot.

D'acord amb l'article 165.1 del Reglament, per a presentar una proposta de resolució poden intervenir el grup o grups parlamentaris autors de la proposta. Atès que aquestes propostes de resolució han estat presentades per dos grups parlamentaris, procedirem en primer lloc al torn d'intervencions d'aquests dos grups, per un temps màxim de vuit minuts cadascun.

En primer lloc, té la paraula el senyor Benet Salellas, de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent.

Benet Salellas i Vilar

Gràcies, presidenta. Diputades, diputats, membres del Govern, en primer lloc i diquem-ne, a mode de rèplica, si em permet, en aquest sentit, a la consellera, deixar clar que barrejar en el debat sobre la corrupció la querella contra la consellera Borràs no només és una mala idea, sinó que és un desencert polític en tota regla, perquè nosaltres

la solidaritat amb la consellera Borràs no només l'hem expressat en tot moment, sinó que l'expressarem en tots aquells moments que faci falta, i el que no podem fer és barrejar la guerra bruta de l'Estat, que existeix, en la lluita contra els càrrecs electes amb una altra guerra bruta, precisament, que és la que denunciem amb la corrupció. Per tant, crec que no és convenient que intentem barrejar un assumpte amb l'altre.

En segon lloc, deixar clar..., perquè aquí precisament se'ns ha demanat rigor, i en aquest sentit a mi també m'agradaria demanar rigor al Govern quan es parla de les qüestions; perquè se'ns ha dit en tot moment que aquesta era una qüestió que després de sentència es veuria o que el Govern el que no volia fer era parlar de cap tema abans de que hi hagi sentència. I, clar, si assumim aquest esquema, doncs, llavors la resolució que va aprovar aquest Parlament de república catalana, corrupció zero, no té cap sentit, perquè del que parlàvem era precisament d'acusar. I aquí és on nosaltres hem situat el debat: sobre la necessitat d'articular mecanismes d'acusació que, d'alguna manera, evitin situacions d'impunitat. Del que nosaltres estem farts i fartes és de tanta impunitat amb la corrupció política com hi ha hagut en aquest país, i que..., fins i tot s'ha arribat a teoritzar sobre aquesta qüestió en l'enciclopèdia de lluita contra la corrupció que vam elaborar com a Candidatura d'Unitat Popular en el famós *Llums i Taquígrafs*, hem arribat a teoritzar sobre les cinc vies d'impunitat que existeixen. I una d'elles, la primera, és precisament la del silenci, la d'evitar parlar de la corrupció, la d'evitar comparèixer en els procediments, la d'evitar posar llums i taquígrafs, que és el que nosaltres demanem que faci el Govern.

I sí, li demanem maduresa –aquesta maduresa que ens critica el president a nosaltres, que diu que no tenim–, nosaltres li demanem maduresa al Govern, que posi llums i taquígrafs sobre aquesta qüestió i que no es tapi amb criteris jurídics, que això no és una qüestió jurídica, que això és una qüestió política, claríssimament! I és tan política com que va ser precisament quan la cap del gabinet jurídic actual va entrar com a cap del gabinet jurídic que es va modificar el criteri que tenia el Govern de la Generalitat!, que va ser precisament perquè va entrar Convergència al Govern de la Generalitat, que es va modificar la posició en aquest tema que estem parlant avui! Fixin-se, doncs, si és polític el que aquí estem discutint i si és polític el debat que nosaltres hem plantejat.

I davant d'una corrupció que és tan estructural, que és tan present, en tots els sentits, en tots els partits, en què segurament no hi ha una sola administració pública a Catalunya que estigui lliure de corrupció durant tots aquests anys, és per això que nosaltres posem la sospita en el centre de la taula i demanem com a acció imprescindible la d'acusar; que en aquest cas, a més a més, té una funció fins i tot pírrica, si em permet, perquè ja acusa la fiscalia i perquè ja hi han uns veïns i veïnes que són els que han mantingut l'acusació durant tots aquests anys i són els que han mantingut els llums i taquígrafs en el procediment contra el Palau.

Però, tot i així, nosaltres demanem una conducta *exemplar* de la Generalitat, un compromís *ètic*, un compromís en la lluita contra la corrupció. I, per tant, demanem que fins i tot, encara que no tingui cap efecte, que la Generalitat modifiqui la seva posició, que torni a la posició que per criteris polítics es va modificar l'any 2011 i que, per tant, lluiti contra la impunitat, que no volem més impunitat en la lluita contra la corrupció, que no volem més *omertà*; que l'*omertà* és això, l'*omertà* és silenci, i nosaltres volem, precisament, trencar aquest silenci i trencar aquesta impunitat amb què el mateix poder s'ha recompensat durant tots aquests anys.

Per tant, els demanem a la cambra el vot favorable a la nostra proposta de resolució. Pensem que en aquest país –i no cal que posem noms, ni cognoms, ni congregacions religioses pel mig– és evident que hi ha qui ha confós el país amb el partit, el país, el partit i els negocis, i que ha arribat a construir una estructura de corrupció segurament de les úniques en el sud d'Europa. I, per tant, és imprescindible que nosaltres demostrem que trenquem aquesta equació de país, partit i negocis i que marquem que el nostre Govern no només és independent, no només lluita contra la corrupció, sinó que vol marcar claríssimament que hi ha un passat i un present en la lluita contra la corrupció. Nosaltres li demanem aquest compromís al Govern.

I segurament –segurament–, si vostès no fessin tantes lectures partidistes, si vostès no intentessin tapar amb les institucions les vergonyes del seu partit, avui no estariem discutint aquesta proposta de resolució, perquè el Govern hauria actuat de conformitat

amb el que és de sentit comú, que és que, davant les sospites evidents..., no si sonen amb pactes o no sonen amb la fiscalia; perquè, quan Oriol Pujol pacta amb la fiscalia en el cas de les ITV, no veig que això al Govern li sembli tan malament. No és aquesta una qüestió de quin és l'origen de les proves: és que resulta evident, fins i tot –i per això no dedicaré ni un sol minut a parlar del cas concret–, encara que no hi hagués cap tipus d'indicis, proves derivades d'aquest tipus d'aportacions de testimonis, nosaltres continuàrem defensant que, en pro de que no hi hagi ni un bri d'impunitat en aquest país, la Generalitat tingui un compromís d'acusació en un afer que no només ens ha preocupat i escandalitzat, sinó que ha demostrat les vergonyes d'un autonomisme i d'un sistema que nosaltres no pensem encobrir.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, diputat.

Proposta de resolució sobre el saqueig del Palau de la Música

250-01038/11

A continuació té la paraula el senyor Lluís Rabell, del Grup Parlamentari Catalunya Sí que es Pot.

Josep Lluís Franco Rabell

Moltes gràcies, presidenta. Bé, la raó del debat que tenim, d'aquest debat precipitat que tenim avui, és clara: és la urgència de demanar al Govern que modifiqui la seva actitud i que faciliti i que assumeixi l'acció acusatòria per part del consorci en el judici del Palau.

La qüestió que s'ha plantejat abans és per què hem arribat a aquesta situació. Contràriament al que podia semblar, eh?, o al que d'alguna manera ens deia el conseller en una resposta..., en interpellacions al Govern, doncs, no és una cosa que vingui d'un debat recent; és una decisió que porta anys i que porta cua. De fet, quan el senyor Josep Maria Busquets va arribar al capdavant del consorci, en l'època del govern dels millors, i quan es va donar una conjunció astral favorable que a Barcelona també hi havia un govern convergent, amb el senyor Trias al capdavant, va ser quan es va modificar l'estratègia jurídica del consorci i quan es va decidir deixar d'actuar de manera acusatòria contra Convergència i contra Ferrovial com un element de compromís en la lluita contra la corrupció, de seguiment del procediment i també –i també– per garantir la possibilitat de rescabalar la institució, que el Govern té la responsabilitat de defensar, dels danys soferts.

Només cal dir-ho. Abans també s'ha esmentat, però jo voldria posar-ho en valor aquí, perquè durant tots aquests anys ha sigut la Federació d'Associacions de Veïns i Veïnes de Barcelona, la FAVB, qui ha sostingut el seu paper d'acusació popular i qui ha empès el desenvolupament de la instrucció, qui ha aportat elements a aquesta instrucció. I ho vull posar en valor perquè, d'alguna manera, ha estat la societat civil i el moviment veïnal que ha demostrat el rigor i el compromís en la defensa de les institucions catalanes que hem trobat a faltar per part del Govern de la Generalitat, que és qui en té el càrrec. Fins i tot, puc recordar l'època en què jo era president d'aquesta federació, que vam intentar, en el decurs del procediment, fer que tots els actors d'aquest fangar de corrupció en què es va convertir el Palau sortissin a escena, eh? Nostra va ser la iniciativa, no reeixida per les complexitats de la instrucció, que aquesta obrís una peça separada per determinar, doncs, el tripijoc que sospitàvem raonablement que hi havia hagut per part del Govern del senyor Aznar a l'època a través del Ministeri de Cultura per organitzar a través del Palau, d'una manera també dubtosa o delictiva, la xarxa d'influències en la societat civil catalana, en les elits de la societat civil catalana, a través del senyor Millet. No ens en vam sortir, però tanmateix va ser el moviment veïnal qui va fer aquesta tasca, aquest esforç, i qui avui, quan s'eleva a definitives les conclusions, manté la seva acusació.

La renúncia a actuar com a acusació contra Convergència Democràtica també s'ha dit, però cal insistir-hi. Vull dir, no ho diuen els grups parlamentaris, ho diu gent com

el senyor Joan Llinares, que hi ha estat al capdavant i que va ser dels primers a posar llum al focus sobre el que havia passat allí, al Palau. No és una decisió jurídica, és una decisió altament política, una decisió que, com he dit, posa en perill les possibilitats de rescabalar el Palau del dany, del perjudici sofert, però que sobretot posa en entredit el compromís del Govern que ha de defensar aquestes institucions davant d'un *afer* de corrupció d'aquestes dimensions. Actuant així, el Govern no només abandona la seva responsabilitat de vetllar pels interessos de la institució, sinó que, d'alguna manera, rebla el perjudici que hem sofert. I tot, finalment, per protegir, per amagar, per escombrar sota la catifa la responsabilitat d'una formació política que ha governat aquest país, la que ha governat durant més anys aquest país.

Nosaltres, és clar, quan veiem això ens preguntem si la deixa de l'heretatge pujolista la tenim a Andorra o la tenim encara aquí, perquè aquesta actitud no és una actitud responsable d'un govern que efectivament pretén fer net. Tenim un problema polític major, i és el que substancia aquest debat. Perquè no es tracta només, en el cas del Palau, que és realment emblemàtic i simptomàtic del que ha viscut aquest país, no només tenim un desviament de fons d'una institució pública. No es tracta «només» –si em permeteu dir-ho així, d'aquesta manera i posar-ho entre cometes– d'un espoli, cosa que ja seria prou greu. Es tracta de la utilització del poder per beneficiar determinats sectors empresarials facilitant-los de manera tramposa l'accés a l'obra pública a canvi de comissions, és a dir, d'una distorsió gravíssima del sistema de contractació pública. Però es tracta també i alhora d'un mètode de finançament il·legal d'un partit que ha acudit, així, dopat a diverses eleccions.

Si em permeten el símil esportiu, un esportista que es dopa en una competició, vos-tes ho saben, no?, què passa si l'enganxen, eh?: no participa en més competicions durant una bona temporada i en rep les conseqüències. Aquí hem estat governats per un partit que ha anat a les eleccions dopat; dopat després d'haver obtingut recursos presumptament, però presumptament amb uns elements probatoris aclaparadors. I permeti'm, conseller, que li digui que si vostè ha seguit el procés, el judici, que és molt interessant, podrà veure que els elements probatoris van molt més enllà de les confessions del senyor Félix Millet i Montull, i que el senyor fiscal –que a vostè no li cau, em sembla, gaire bé– ha fet una feina remarcable des del punt de vista de treure detalls i de fer aflorar elements probatoris sobre el finançament il·legal de Convergència, amb testimonis, amb proves documentals, amb tot un seguit d'elements que fan que, més enllà de qualsevol dubte raonable, puguem dir, almenys els qui fan una funció acusatòria, com els companys de la federació mantenen fins al final, i més convençuts que al principi del procés, la seva actitud i la seva posició acusatòria.

Per tant, estem davant de la necessitat de corregir i de revertir una situació, una actitud, un posicionament que políticament no se sosté, eh? Nosaltres demanem que es votin les mocions. Nosaltres votarem favorablement la moció que presenta la CUP i, per descomptat, demanem a tothom que voti la que presentem nosaltres. Són mocions molt similars que, d'alguna manera, apunten a aquest mateix problema polític de fons al qual em referia. Nosaltres apel·lem, al mateix temps, a la responsabilitat de tots els diputats i diputades d'aquesta cambra. Escolteu, aquests dies, abans d'arribar a aquest debat, hem tingut, doncs, declaracions diverses, no?, sobretot per part de la gent d'Esquerra Republicana, que semblava que oposaria una resistència tenaç en el si del Govern per exigir un canvi d'actitud. La resistència, potser, ha estat heroica, però ha estat curta, eh?, sembla ser.

Bé, ara tenen la possibilitat de manifestar les seves conviccions, un cop més, en el vot d'aquesta cambra. Jo vull recordar que fa un mes aproximadament que nosaltres vam interpellar el president sobre aquesta qüestió. I ha calgut que l'Ajuntament de Barcelona, amb més projecció mediàtica que els parlamentaris d'aquesta cambra, traguessin el problema a la llum pública perquè regnés una certa agitació. Ara tenen tots i totes l'ocasió de demostrar quina és la fermesa de les seves conviccions democràtiques amb el vot d'aquestes mocions.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Rabell. A continuació, per a fixar la seva posició, té la paraula la senyora Inés Arrimadas, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Inés Arrimadas García

Gracias, señora presidenta. Bueno, hoy estamos aquí porque, de nuevo, al Gobierno de la Generalitat les han pillado con el carrito del helado. Después del saqueo del *cas Palau*, después de las confesiones de los Bárcenas de Convergència, después de los testigos que han desfilado por los juzgados cantando *La traviata*, ¿se pensaban que el Gobierno iba a votar en contra de la acusación con una ausencia cómplice del ministerio y que no se iba a enterar nadie? ¿Se pensaban ustedes que esto les iba a salir bien, de verdad? Yo entiendo que ustedes han vivido muy bien durante mucho tiempo en una sensación de impunidad tremenda. O sea, no me quiero ni imaginar las cosas que han hecho ustedes sin que nadie se haya enterado, sin que nada haya salido en la prensa y cuando les han salido bien las cosas. Pero es que, por suerte, las cosas han cambiado.

Y, además, ¿ustedes se pensaban que no nos íbamos a dar cuenta de que detrás de esto hay una más que probable conversación o acuerdo con el Partido Popular? Yo hoy le he hecho una pregunta muy clara al presidente del Gobierno: ¿ha habido conversaciones entre el Gobierno de la Generalitat y el Gobierno del Partido Popular sobre este tema? Y se ha ido por las ramas: «No si usted se refiere a un acuerdo explícito a cambio de la estiba...» No, no, le estoy preguntando si ha habido conversaciones sobre este tema. Y el señor Puigdemont, como siempre, no ha respondido. Por lo menos no ha mentido, que ya eso es un paso bastante más de lo que hemos tenido algunas veces aquí, cuando ustedes negaban categóricamente la reunión con Rajoy y luego nos enterábamos. Pero hoy, por lo menos, no lo ha negado, lo que da también una respuesta muy clara.

Además, esto yo creo que es una decisión del Gobierno, una decisión, como todas, entiendo, que son decisiones colegiadas. Lo digo porque Esquerra Republicana ahora se intenta desmarcar y el señor Junqueras ponía ayer un tuit: «No, somos..., todos estamos de acuerdo en las decisiones respecto a repetir el 9-N» y tal... Ah, no, pero lo de la corrupción no. Hombre, si toman ustedes decisiones colegiadas lo harán para todos los temas. ¿O los temas de Convergència no los tienen ustedes por la mano y no llegan a un acuerdo? Yo creo que sí. Además, es que la mayor muestra de que los señores de Esquerra nunca han tenido ningún tipo de intención de luchar contra la corrupción es que no han puesto nunca ningún requisito a Convergència para pactar con ellos. Nunca. Jamás.

Ustedes han ido en la misma lista electoral, compartiendo sitios en una lista con el partido del 3 por ciento. Ustedes están compartiendo escaños en el Gobierno con el partido del 3 por ciento. ¿Pero ustedes les han puesto algún requisito? Eliminar aforamientos –no sé, cosas que hemos pedido nosotros al Partido Popular–, comisiones de investigación, que los imputados por corrupción tengan que abandonar sus puestos de trabajo, cargos públicos... ¿Esto se lo ha pedido Esquerra? No, Esquerra no ha puesto ni una sola condición a Convergència para pactar con ellos y para gobernar Cataluña. Porque no les interesa. Porque si se empieza a ver que en Cataluña también ha habido corrupción, hombre, se les case como un castillo de naipes el discurso de que nos roban los españoles. Claro, se empezaría a ver que no nos roban los españoles, que nos roban los corruptos, también los de aquí, también los del partido con el que ustedes han compartido lista electoral.

Y el tema no es que haya partidos enteros corruptos, no. El tema es voluntad política para luchar contra la corrupción allá donde esté y garantizar también la honorabilidad del resto de personas que no son corruptas, incluso en esos partidos políticos. Pero ustedes, no. Ustedes han luchado tan fuerte –tan fuerte– contra la corrupción, señores de Esquerra, que ayer ustedes pusieron un tuit diciendo que no estaban de acuerdo con la decisión. Esa es su manera de luchar contra la corrupción, y hoy supongo que tendrán que votar a favor de la acusación, porque no tienen más remedio.

Ustedes eligieron muy bien el nombre, ese de Junts pel Sí: *junts pel sí* a tapar la corrupción, *junts pel sí* a bloquear la comisión de Santiago Vidal, *junts pel sí* a bloquear la *compareixença del president* para hablar de casos de corrupción. Para eso son ustedes Junts pel Sí, pero estupendamente, funcionan tremendo. (*Aplaudiments.*) Pero, claro, son *junts pel no* a prohibir los aforamientos, *junts pel no* a hacer comisiones de investigación, *junts pel no* a obligar que los imputados por corrupción política tengan que abandonar sus cargos públicos. Para eso ustedes también se ponen de acuerdo. Yo lo entiendo, porque es un «todo por la patria» de Esquerra Republicana. Y ustedes están

utilizando la buena fe de mucha gente, que cree en la independencia, que cree que con un estado independiente hipotéticamente se vivirá mucho mejor, para seguir tapando los casos de corrupción de sus socios de gobierno.

Pero contra la corrupción hay que luchar en todos los lugares. Porque no solo hay corrupción en Cataluña, obviamente. No solo hay corrupción en Cataluña, y lo hemos demostrado: allí donde Ciudadanos ha sido decisivo, allí donde algún gobierno ha dependido de Ciudadanos, nosotros no hemos hecho un «sí, *bwana*» a todo. Nosotros hemos exigido –exigido– medidas para luchar contra la corrupción. Y lo ha dicho muy bien el señor presidente. Ha reconocido que Murcia ha sido la primera comunidad autónoma de toda España donde se han eliminado los aforamientos. ¿Ha sido por Convergència? Evidentemente, no. ¿Ha sido por el Partido Popular? No. ¿Ha sido por el Partido Socialista? ¿Por Podemos? No. Ha sido por exigencia de Ciudadanos. Eso tiene que ser la política útil; la política útil es mirar más allá de los intereses partidistas. La política útil es, por ejemplo, luchar contra la corrupción sin utilizar ningún tipo de bandera, ni de un tipo ni de otro, para tapar los casos de corrupción.

Y aquí Ciudadanos también está presentando propuestas. Hemos presentado una ley para proteger a las personas que se atreven a denunciar la corrupción. A ver qué hacen ustedes, a ver si podemos tramitar esta ley. También hemos pedido la comisión de investigación, que ustedes han bloqueado, también pedimos la comisión de estudio sobre la corrupción, también hemos pedido la eliminación de los aforamientos aquí, como en Murcia, también la independencia judicial. O sea, hay que luchar contra la corrupción aquí y allí. Pero lo que no se puede hacer es ser muy crítico con los casos de corrupción de otros partidos y luego con los tuyos hacer la vista gorda. O con los que están con ustedes en este camino hacia ninguna parte y en este *procés* interminable y en el «neveréndum», entonces estos casos de corrupción son menos importantes, porque lo importante es que nos roben los demás.

Mire, que la Generalitat se acuse y que presente la acusación como parte del Consorcio del Palau contra Convergència es una obligación moral –es una obligación moral– y una obligación política que demuestra el compromiso del Gobierno para luchar contra la corrupción y para intentar recuperar hasta el último céntimo de euro saqueado a los catalanes por aquellos que hablaban en nombre de Cataluña y por aquellos que se creían que Cataluña era su cortijo o su convento, ahora que sabemos que hemos tenido todos una «madre superiora». A esas personas hay que decirles que es de obligación moral y política presentar la acusación. Y también añadido una obligación más: es una obligación parlamentaria. Porque en este Parlament se aprobó, en la legislatura pasada y también en una moción de esta legislatura, que la Generalitat de Catalunya se tenga que personar y tenga que presentar acusación cuando ha habido un perjuicio económico que pueda afectar a los intereses de todos los catalanes.

Por tanto, es una obligación moral, una obligación política, una obligación parlamentaria. Y, de verdad, escuchar a miembros del Gobierno aferrarse a que hay que esperar a las sentencias judiciales para intentar, pues, presentar la acusación, no tiene ni pies ni cabeza, ni desde el punto de vista jurídico ni desde el punto de vista político, porque ustedes bien que son rápidos cuando los casos de corrupción son de otros. Ustedes bien que son exigentes para pedir dimisiones y reprobaciones, oye, pero cuando les toca a ustedes encima son como los más despistados.

En definitiva, necesitamos un gobierno con las manos libres y limpias para luchar contra la corrupción, y ustedes han demostrado que no son capaces; unos, porque no pueden, y otros, porque no quieren, porque se les desmonta la teoría de que los que nos roban son los españoles. Por tanto, ya que ustedes no pueden y no quieren, dejen paso a un gobierno que pueda pensar en todos los catalanes, que tenga las manos libres y limpias para luchar contra la corrupción y que no quiera intentar nunca coger una bandera ideológica para tapar los casos de Convergència.

Muchas gracias.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Gràcies, diputada. A continuació té la paraula el senyor Jordi Terrades, del Grup Parlamentari Socialista.

Jordi Terrades i Santacreu

Gràcies, presidenta. Nosaltres, el Grup Socialista, aprofitant que Ciutadans havia presentat una moció en aquest Ple sobre la utilització de recursos públics, i com que s'adeia amb l'esperit de la moció, el grup parlamentari, abans de presentar aquestes dues propostes de resolució, ja havia presentat una esmena a la moció de Ciutadans, justament, eh?, perquè el Govern de la Generalitat instés el Consorci del Palau a personar-se en el judici del cas Palau per reclamar aquests 6,6 milions d'euros que el jutge d'instrucció i la fiscalia han acreditat que es van desviar suposadament cap a Convergència Democràtica.

Justament perquè havíem presentat aquesta esmena ja els anuncio que nosaltres donarem suport a les dues propostes de resolució, perquè seguim estant..., l'hi deia abans al conseller Vila –que déu-n'hi-do el paper que li han fet fer avui–, li deia que estàvem sorpresos i bocabadats, no?, de l'actitud del Govern. Ho seguim estant, perquè aquests cinc dies d'anades i vingudes de la posició del Govern, dels membres del Govern, hem intuït tots de que hi havien diferències dins del Govern..., doncs, ens té sorpresos. És a dir, la pregunta és: això del Govern, qui ho acaba portant?; qui ho porta, tot això? Perquè aquí hem vist que hi havien posicions diferents respecte a aquesta qüestió.

Ja sé que en algun sector del món nacionalista estan molt aficionats als termes o a les allegories eclesiàstiques, no? I el conseller Vila, a la pregunta que el meu grup parlamentari li ha formulat, em deia: «Vostès, a qui es creuen? A aquells que són culpables confessos, perquè han confessat?» Doncs, miri, sí, eh?, també ens els creiem; com se'ls devien creure vostès, als antics membres de Convergència Democràtica. Per cert, també del Partit Popular, eh?, perquè a les calderetes que es feien a Menorca, doncs, hi passava l'Artur Mas, l'expresident Aznar... Aquests senyors han dit el que han dit, que van haver-hi fons del Palau que van anar a les seves butxaques, però fons del Palau que es van desviar –presumptament encara, perquè no hi ha sentència judicial, és evident– cap a Convergència Democràtica de Catalunya.

Però no ho diuen només els culpables confessos, eh? Ho diu també la instrucció, ho torno a repetir, dels diversos magistrats instructors que han passat per tot aquest procés i de la fiscalia anticorrupció, que jo crec que ha fet una feina de documentació fins i tot més enllà del que la mateixa comissió d'investigació, que es va crear l'any 2010, va acabar corroborant també, eh?

Fins i tot aquesta setmana, o la setmana passada, vam conèixer que l'ex..., no, no el senyor Osàcar, l'extresorer, el traspasat senyor Torrent, anava a veure el senyor Millet i sortia amb bosses, eh? –se suposa que amb bosses, llavors, amb pessetes, eh?, i després amb euros.

Per tant, home, estem davant d'un tema molt empipador des del punt de vista de l'honorabilitat de la gent que es dedica als afers públics, eh?

Hi ha hagut una instrumentalització claríssima del Palau de la Música –em sembla que ho deia el senyor Rabell– per dopar una formació política. Però... si només fos això!, però és que és un cas darrere l'altre. Ahir vam conèixer que de conformitat els implicats en el cas Adiga van reconèixer els seus tripijocs en la rehabilitació d'habitatges. Hem conegut el cas Pujol; per cert, aquí també hi ha un confés, que va dir que havia tingut diners a fora, i després això ha sigut com una bola de neu que cada cop ha estat més impressionant, no? Tenim el cas del 3 per cent, que està en fase, evidentment, d'investigació per part de la fiscalia i del magistrat del Vendrell. Ningú ha acabat d'explicar encara en termes clarificadors..., perquè s'ha intentat canviar els fiscals que des de feia tres anys estaven instruint aquest tema, o estan instruint aquest tema, estan investigant aquest tema.

Tampoc ens sembla de rebut l'explicació que avui el ministre Méndez de Vigo ha donat en el Congrés dels Diputats. Se li ha preguntat: «Bé, vostès què feien divendres passat? Per què no van aparèixer a la reunió del consorci?» I, clar, això que ens ha explicat, de que no van venir per no posar en més complicacions les relacions entre Convergència..., bé, el PDECAT i Esquerra Republicana, miri, és un acudit, eh? –és un acudit. Aquí algú haurà d'explicar què és el que ha passat, si hi han tripijocs per sota de la taula; si els acords sobre el conveni de l'estiba anaven més enllà, és a dir, si anaven per confirmar el president del port..., l'Autoritat Portuària de Barcelona, eh?, que jo crec que per aquí anaven els tripijocs. Per cert, un decret d'estiba que, si no ho tenim mal entès, Ciutadans també recolzarà.

I deixin-me dir-los: no només ha estat una posició del Govern de la Generalitat respecte a quina havia de ser l'actuació a dins del consorci, sinó que el paper de la Fundació del Palau també ha estat galdós en aquest tema, eh?, perquè ells també s'han retirat d'aquest procés per demanar el rescabament de recursos cap a aquesta institució cultural i musical. I, escolti, hem de dir amb claredat en aquest hemicicle que Catalunya no és la suma d'unes quantes famílies, com alguns es pensen; és quelcom més, no? Per tant, el paper aquí també de la Fundació del Palau, des del nostre punt de vista..., diguem-ho clar: s'ho haurien de fer mirar també, eh?

Nosaltres entenem que des del minut zero, que Convergència va tornar a guanyar les eleccions i va arribar al Govern l'any 2011, i després el senyor Trias va guanyar les eleccions a l'ajuntament, van canviar l'estratègia jurídica del Govern de la Generalitat i van prendre decisions que ens han portat, eh?, o que han portat a confirmar la posició del Govern de la Generalitat en la reunió del consorci d'aquest divendres.

Miri, creiem que s'ha d'anar fins al final; creiem que el Govern havia de garantir... A més, hi ha un acord d'aquest Ple del Parlament en què s'insta el Govern de la Generalitat a presentar-se en tots aquells procediments judicials que hagin suposat una lesió per als interessos públics des d'un punt de vista econòmic, cosa que amb la decisió que van adoptar divendres passat no es produeix.

En base a tots aquests arguments, els torno a dir que nosaltres votarem a favor de les dues propostes de resolució.

La presidenta

Moltes gràcies, diputat. A continuació té la paraula el senyor Alejandro Fernández, del Grup Parlamentari Popular de Catalunya.

Alejandro Fernández Álvarez

Moltíssimes gràcies, presidenta. Bé, el Grup del Partit Popular votarà favorablement les dues propostes de resolució, bàsicament per dos motius. El primer és que creiem del tot imprescindible tornar a convocar el Comitè Executiu del Consorci del Palau de la Música. Per què? –i aquest seria el segon punt. Amb l'objectiu de tornar a repetir la votació i aconseguir la unanimitat necessària per tal que el consorci actuï com a acusació particular davant Convergència Democràtica de Catalunya.

Aquestes són les dues raons, és la posició del Partit Popular de Catalunya: clara, cristal·lina i diàfana. No té a veure amb el que va manifestar fa un moment el senyor Vila –que ara no em sent–, jo crec, amb tot el respecte, d'una manera tendenciosa o esbiaixada, quan diu que això seria donar la raó a una fiscalia. No: seria donar la raó a les conclusions de la comissió d'investigació que es va fer en aquest Parlament, que tenien com a primer punt que s'havia produït un enriquiment irregular de Convergència Democràtica de Catalunya. Per tant, no és parlar de la fiscalia, és parlar de les mateixes conclusions que hem tingut aquí. Per tant, aquest és el posicionament del Partit Popular de Catalunya, com deia fa un moment, clar, diàfan i cristal·lí.

Dit això, i després de les intervencions anteriors, m'agradaria, en nom del meu grup, traslladar alguns missatges a la resta de forces polítiques.

El primer és desitjar, adreçant-me a Junts pel Sí, que aquesta proposta de resolució no serveixi per maquillar que ahir Esquerra Republicana de Catalunya, com a govern, es va empassar pacíficament tot el que estem parlant, per molt que ara puguin fer *postureo* o fer-se els indignats.

També volíem traslladar un missatge a la CUP per demanar-los que aquesta proposta de resolució no serveixi per maquillar el record de les imatges del David Fernández en flagrant genuflexió davant de Jordi Pujol en la comissió d'investigació que va presidir.

Que aquesta proposta de resolució tampoc no serveixi per maquillar el paperot de tancar les vergonyes de Convergència Democràtica a la comissió Vidal, legitimant, efectivament, el *clan de la madre superiora*, perquè, per molt que avui es facin els indignats i agitin les extremitats d'indignació, porten tota la legislatura legitimant i donant respiració assistida a alguns dels Millets de la política catalana. Resulta extraordinàriament notable que un partit que s'autoqualifica com a revolucionari i parla de «procés» i «període constituent»..., la seva acció política hagi servit en tot moment per salvar la cara i la vida al nacionalisme tradicionalista d'arrel carlista. Enhorabona, perquè en això és en l'únic que han fet vostès història.

I finalment..., desde el respeto, la máxima cordialidad y la convicción absoluta de que con Ciudadanos tenemos que ser capaces de construir una alternativa en el futuro al nacionalismo que ha gobernado siempre en Cataluña, pero es que tengo una duda cartesiana, y la quiero plantear para ver si ustedes, imagino, son los únicos que la pueden resolver: si son ustedes tan maravillosos, perfectos y los únicos impolutos y que albergan buenos sentimientos, ¿cómo es posible que no hayan ganado nunca unas elecciones en ningún lugar de España y que al final se vean forzados a pactar con aquellos que somos la encarnación de todos los males? (*Veus de fons.*) ¿Cómo es posible? –¿cómo es posible? (*Remor de veus.*) Bueno, en fin, si son ustedes tan buenos y tan maravillosos... Les pediría si en algún momento son capaces de resolverme esta duda cartesiana, que seguro que a ustedes les tormenta también, siendo tan maravillosos, que no haya manera de que ganen unas elecciones.

Nada más; gracias.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Moltes gràcies, diputat. A continuació és el torn del Grup Parlamentari Junts pel Sí, que s'han dividit el temps en tres diputats. En primer lloc intervindrà el senyor Germà Bel; en segon lloc, el senyor Gerard Gómez del Moral, i en tercer lloc, el senyor Albert Batet. Per començar té la paraula el senyor Germà Bel.

Germà Bel Queralt

Bon dia, diputats i diputades; breument, només en un minut, per a expressar una de les posicions del Grup Parlamentari de Junts pel Sí. Crec que en esta cambra tothom estem d'acord en que qui la fa la paga, i que rescabale aquell que l'ha pagat. En lo que no estem d'acord és en qui l'ha pagat. I per això estes dos resolucions mereixen ser votades «no», perquè tenen un diagnòstic erroni.

Si hi ha un delictes de finançament, qui l'ha pagat és el contribuent català, no el Palau de la Música, no les tres-centes famílies de Barcelona. Perquè la cosa és: han fet una donació que és legal i es demostra una connexió de causa amb una concessió, lo qual és il·legal, però la concessió el que ha tingut com a conseqüència és que el contribuent català ha pagat més d'una obra.

Per tant, jo i alguns altres apellem a que no es voti que no a rescabalar el Palau, que és lo que fan directament la proposta de Catalunya Sí que es Pot i indirectament –em sap greu– la de la CUP.

Acabo. Rescabalem el que s'ha de rescabalar. N'hi ha una que no té solució. Si la CUP, en el futur, presenta una proposta instant el Govern de Catalunya a personar-se no com a consorci sinó com a govern, per rescabalar el contribuent, vostès tindran una altra reacció.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputat. A continuació té la paraula el senyor Gerard Gómez del Moral.

Gerard Gómez del Moral i Fuster

Bé; gràcies, presidenta. En primer lloc, i en funció també del debat que ara hem anat seguint, jo volia recordar els acords a què va arribar ahir el Govern i que, de fet, la consellera va explicar a la roda de premsa, no?, que és actuar permanentment contra qui sigui, on sigui, quan sigui i arribar fins a rescabalar l'últim euro. Això és el que ha dit el Govern de la Generalitat. Per tant, a vegades crec que estem fent, diguéssim, alguns debats que no tenen a veure amb el que s'ha dit i s'ha explicat, no?

Perquè, efectivament, el Govern de la Generalitat i aquest Parlament estan intensament impulsant mesures contra la corrupció i mesures per lluitar contra la corrupció política i no política. I, per tant, en aquest sentit, vostès no crec que li puguin retreure gaires coses a la tasca legislativa i executiva que està fent el Govern de la Generalitat en aquests aspectes.

Per tant, nosaltres... –i per lleialtat, per lleialtat amb el Govern, amb el Parlament, i per coherència–, nosaltres efectivament votarem a favor d'aquestes dues propostes de resolució. Votarem, com deia, per lleialtat amb el Govern i amb tota la tasca que hem estat impulsant. Votarem per coherència, també, amb el Parlament, amb les mesures que s'han impulsat a la Cerdà, que hi hem estat treballant durant més d'un any en

aquest Parlament, però també amb la moció que varem votar en aquest Parlament el mes de juny, en la qual, per unanimitat, per cert, varem tramitar en funció justament de les acusacions al respecte.

I votarem també per trajectòria. I aquí em dolen especialment les paraules de la senyora Arrimadas, perquè crec que vostè no entén gaire d'història, si m'ho deixa dir. Jo milito, i tinc l'orgull de fer-ho, en un partit que durant vuitanta-sis anys d'història i de trajectòria no ha tingut ni un sol cas de corrupció, mai. Per tant, la trajectòria, senyora Arrimadas, em té molt tranquil –em té molt tranquil– en aquest sentit, perquè sempre hem estat compromesos en la lluita contra la corrupció.

I sap què? Doncs, potser vostè podria repassar qui va impulsar la comissió d'investigació del cas Palau en aquest Parlament fa ja uns quants anys. Vostè podria saber qui va ser l'únic partit –qui va ser l'únic partit– que es va oposar a la construcció de l'hotel del Palau en el seu dia. O vostè podria saber qui va ser el partit que va plantejar al Congrés dels Diputats, fa una bona pila d'anys, acabar amb les donacions anònimes a les fundacions i als partits polítics. Per tant, senyora Arrimadas, no em parli de trajectòria.

Per trajectòria, justament, també nosaltres votarem a favor en aquestes qüestions. Entre altres coses perquè vostè ha dit «oh, els aforaments» i «oh, els imputats... I vostès bloquegen les comissions contra la corrupció.» Escolti'm, vostè crec que no està atenta al que es fa en aquest Parlament. Potser, vostè està centrada en el monotema. Crec que vostè s'està centrant en el monotema, perquè Junts pel Sí, tot el grup, hem votat a favor de limitar els aforaments polítics, hem votat a favor d'evitar, diguéssim, que els imputats estiguin als càrrecs de representació política. Per tant, jo crec que vostè s'ha d'informar.

Per trajectòria, per compromís amb el Parlament, per compromís amb el Govern i, sobretot, per compromís amb la república, que, malgrat els dolgui, estem construint i que la volem neta, la volem lliure. I no hi ha cap compromís més ferm contra la corrupció que és justament apostar per construir un país nou, diferent i que acabi amb els tripijocs de l'autonomisme que ens han portat on avui estem.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Gómez del Moral. A continuació té la paraula el senyor Albert Batet.

Albert Batet i Canadell

Moltes gràcies, presidenta. Consellers, vicepresident, consellers, conselleres, senyors i senyores diputats, parlant després de les intervencions del torn de preguntes, que han aclarit molt bé els temes –el conseller de Cultura, la consellera de la Presidència– en resposta a aquest tema, poca cosa més queda a afegir; però, en tot cas, deixi'm matisar alguns punts que crec que són importants, recordar, que són els fets del Palau.

El primer fet és que hi ha dos senyors, que es diuen Montull i Millet, que han confessat uns fets, uns fets que són penosos, uns fets que són lamentables, que hem condemnat i condemnem.

Hi ha un altre fet: que aquests mateixos senyors, que han reconegut aquests fets del saqueig del Palau, a proposta de la fiscalia, han pactat amb la mateixa fiscalia, canviant la seva versió inicial, amb una rebaixa de pena de fins a vint anys de presó, a canvi d'acusar directament un partit polític. I aquests són els fets: pactes amb la fiscalia per rebaixar pena per acusar directament a un partit polític.

Tanta corrupció és espoliar el Palau, com van fer el senyor Millet i el senyor Montull, com voler creure el que no és a base de rebaixar vint anys de presó de penes a persones per fer veure que les coses no són com són.

Els diputats que aquí representem farem una abstenció. És una abstenció, en primer lloc, per permetre el debat. Sempre hem defensat que es pugui parlar de tot, en seu parlamentària, i «de tot» és «de tot», i no ens n'amaguem, d'anar mai a cap comissió ni de comparèixer, ni de donar la cara, per parlar de tot.

Segon, és una abstenció per dir «prou» a determinat tipus de política. En política no tot s'hi val. Hi ha moltes intervencions aquí de diferents partits polítics que han fet servir aquest cas per amagar alguna de les seves vergonyes. Jo entenc que a Ciutadans li fa vergonya reconèixer que va fer president el senyor Rajoy i que està donant suport a

la Comunitat de Madrid. O que els senyors de comuns, que es preocupen més pel Palau que no pas per l'aeroport o per la vaga de metro. En política no tot s'hi val.

És una abstenció per no fer seguidisme de la fiscalia, havent pactat amb dues persones que són delinqüents confessos. Nosaltres sempre creurem més al Palau i a la fundació del Palau que a la mateixa fiscalia, com creiem més al Govern que a la mateixa fiscalia. I ho estem fent en aquests moments i aquests mesos decisius per al nostre país.

I, finalment, és sobretot una abstenció per fer costat al Govern, per un posicionament que ahir mateix el Govern va prendre de forma unànime i col·legiada. Aquests diputats sempre –sempre–, i més en aquests moments i en aquesta setmana, aquí mateix, hi va haver una consellera d'aquest Govern que va rebre una querella de la fiscalia per comprar urnes, aquests diputats ens abstindrem sempre per fer costat al Govern, a tots els consellers i les conselleres, el senyor vicepresident, el senyor president i el Govern en ple.

No fallarem perquè estem en uns moments decisius i hem de tindre clar qui és el nostre enemic.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, diputat. A continuació, d'acord amb l'article 165.2 del Reglament, els grups parlamentaris proposants disposen d'un torn final de dos minuts per indicar el text que posen a votació.

En primer lloc, té la paraula el senyor Benet Salellas, si és que vol fer ús d'aquest torn.

Benet Salellas i Vilar

Gràcies, presidenta. Amb relació al text que posem a votació, és el que vam entregar per registrar ahir a la tarda i no ha estat modificat en cap sentit. Sí?

La presidenta

D'acord.

Josep Lluís Franco Rabell

Sí, sí..., efectivament nosaltres també sotmetrem a votació el text presentat atès que no hi ha hagut cap esmena ni cap proposició de modificació en cap sentit.

Gràcies.

La presidenta

D'acord, doncs.

Cridem a votació, abans de procedir a la votació... Estem cridant a votació.

Sí, senyora Arrimadas, per què em demana la paraula?

Inés Arrimadas García

Por alusiones, si hay turno.

La presidenta

Sí.

Inés Arrimadas García

¿Sí? Brevemente. Decirle al señor Gómez del Moral, con toda cordialidad, que no me extraña que haya tenido que salir a la defensiva y se ha tenido que ir a cuando ustedes no gobernaban con Convergència para hablar de medidas o de comisiones de investigación, porque usted es incapaz de explicar ni un solo requisito que le hayan puesto a Convergència: ni uno solo, porque no lo han hecho. Yo entiendo que le incomode, y me sabe muy mal por usted personalmente, pero acepte las decisiones de la cúpula de su partido.

Y respecto a los señores de Convergència que tanto se quejan de que nosotros podamos pactar con otros partidos con corrupción, es que ustedes la corrupción la tienen dentro del partido. Y ya que le molesta que se pueda llegar a acuerdos con políticos corruptos que pactan con fiscalía, les recuerdo que este señor era compañero suyo, que es un corrupto confeso que ha pactado con la fiscalía y que aquí le acompañaba el presidente de su grupo parlamentario.

Muchas gracias.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Senyor Gómez del Moral, per què em demana la paraula?

Gerard Gómez del Moral i Fuster

Sí, presidenta, per al·lusions i contradiccions manifestes.

La presidenta

D'acord, endavant.

Gerard Gómez del Moral i Fuster

Doncs, miri, senyora Inés Arrimadas, efectivament, nosaltres hem posat mesures per evitar la corrupció, no a cap partit polític sinó al país, perquè les impulsem des del Parlament i les impulsem per al Govern i les impulsem per a tothom, que és el que hem de fer: treballar per un país lliure de corrupció.

I estem molt contents de fer un viatge amb moltíssima altra gent. Jo, de fet, quan avui sortia, també, a defensar la posició, no ho feia només per al meu partit, sinó també per a Demòcrates, sinó també per a Més i Avancem, sinó també per a bona part dels independents: construir entre tots un país lliure de corrupció. I això és el que fem: mesures que afavoreixin aquesta situació per tot el país.

(Veus de fons.)

La presidenta

Gràcies, diputat.

En primer lloc, sotmetrem a votació la Proposta de resolució sobre l'acusació formulada pel Consorci del Palau de la Música Catalana en el judici penal del cas Palau, presentada pel Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent.

Comença la votació.

La Proposta de resolució sobre l'acusació formulada pel Consorci del Palau de la Música Catalana en el judici penal del cas Palau ha estat aprovada per 103 vots a favor, 3 en contra i 29 abstencions.

A continuació votarem la Proposta de resolució sobre el saqueig del Palau de la Música, presentada pel Grup Parlamentari Catalunya Sí que es Pot.

Comença la votació.

La Proposta de resolució sobre el saqueig del Palau de la Música ha estat aprovada per 102 vots a favor, 2 en contra i 30 abstencions.

Compliments del pressupost de despeses del Parlament de Catalunya acumulats

237-00002/11 i 237-00003/11

El segon punt de l'ordre del dia és: presentació i votació de l'informe sobre el compliment del pressupost de despeses del Parlament de Catalunya en data del 31 de juliol de 2016.

Abans de començar amb la presentació, els faig avinent que aquest punt se substantiarà conjuntament amb el punt 3 de l'ordre del dia relatiu a l'informe sobre el compliment dels pressupostos de despeses del Parlament en data del 31 de desembre del 2016.

La Mesa ha encomanat la presentació d'ambdós informes al diputat interventor, senyor Roger Torrent. Per tant, té la paraula, per a presentar-los, el senyor Torrent.

(Pausa.)

Si us plau, els demano que surtin de pressa i en silenci perquè puguem continuar amb la sessió.

Roger Torrent i Ramió

Gràcies, presidenta. Bé, comparec avui aquí en qualitat de diputat interventor i en representació també dels altres dos diputats interventors, en aquest cas, el diputat Espinosa i el diputat Terrades. I comparec per donar compte de l'informe sobre el compliment del pressupost d'aquesta cambra per a l'exercici 2016.

Com saben vostès, habitualment es fan dos informes de compliment: un, que inclou el període que va d'1 de gener a 31 de juliol de cada exercici, i un altre, òbviament, que va de 31 de juliol fins a 31 de desembre.

Presento, per tant, aquest informe de compliment, evidentment, tal com planteja el Reglament en el seu article 37 i perquè, si s'escau, pugui ser aprovat per aquesta cambra.

Pel que fa al pressupost del 2016, hem de tenir en compte que inicialment era un pressupost prorrogat del 2015 i, per tant, amb els mateixos crèdits inicials que aquell exercici. Es tractava d'un pressupost que inicialment tenia un crèdit inicial de 51.944.576,27 euros. Aquest era, com deia, el pressupost inicial, al qual s'hi ha d'afegir una modificació de crèdit feta i aprovada per la Mesa Ampliada l'octubre del 2016 per un import d'1.207.536,57 euros. Per tant, i en conseqüència, finalment, el pressupost definitiu del 2016 va ser de 53.152.112,84 euros.

Un pressupost total que es distribueix, a grans trets, de la següent manera. En primer lloc, el capítol I, de despeses de personal, amb 26.287.259,55 euros, representa la partida més important; és a dir, representa un 49 per cent del total del pressupost. El capítol II, el de despeses de béns corrents i serveis, té un import total de 9.804.119,91 euros i representa el 18 per cent del total. El capítol IV, transferències corrents, representa 15.958.000 euros, és a dir, el 30 per cent del total; i finalment, el capítol VI, amb inversions reals d'1.092.733 euros, i el capítol VIII, la variació d'actius financers, amb 10.000 euros, representen un 2 per cent i un 0,02 del total, respectivament. Per tant, així es distribuïen aquests 53.152.112,84 euros de pressupost total.

D'aquests, s'han reconegut unes despeses de 51.162.849,76 euros. És a dir, això suposa una execució total del 96,26 per cent de l'inicialment pressupostat. I això dona lloc, en conseqüència, a romanents de crèdit. En concret, i pel que fa a aquests romanents, dir que el total d'aquests romanents ascendeix a 1.989.263,03 euros, dels quals, d'aquest 1.989.000 euros, 612.912,75 euros corresponen a contractes no executats però que són plurianuals, eh?, i que, per tant, són susceptibles de poder-se executar en ulteriors pressupostos, en aquest cas, en el pressupost del 2017. Per tant, aquests 612.912 euros s'incorporen, s'afegeixen als pressupostos del 2017. No així amb la resta del romanent, que s'incorpora, s'afegeix al fons de romanents, que es va allargant i que es va arrossegant d'un exercici a l'altre.

Per tant, aquesta és l'execució a 31 de desembre de 2016 dels pressupostos del Parlament de Catalunya. Hi insisteixo, avui informem, ho fem conjuntament però informem d'aquests dos informes: d'un primer període fins a 31 de juliol i d'un segon fins a 31 de desembre. En qualsevol cas, hi insisteixo, amb una execució del 96,26 per cent dels pressupostos es genera un romanent que s'incorpora d'1.989.263 euros.

Dit això, i fet, per tant, aquest informe d'execució, i en ares de la transparència, no només des del punt de vista de complir la llei, que ja es fa a la web del Parlament, sinó també d'informar els diputats i les diputades, dir que, des d'un punt de vista dels contractes amb els quals d'alguna manera es disposa d'aquesta despesa, dir que hi ha diferents contractes, diferents concursos que ha establert el Parlament de Catalunya en aquest exercici i, en concret, dir que derivats de l'acord marc de la Generalitat hi ha un total de dos encàrrecs, dos contractes de subministrament, que hi ha un contracte de serveis fet amb procediment negociat sense publicitat i que, finalment, pel que fa al procediment obert, hi ha un contracte d'obres, vuit contractats pel que fa a serveis i un pel que fa a subministrament; és a dir, un total de tretze contractes estipulats per a aquest 2016.

Per tant, i sense res més, evidentment, informar, doncs, que aquesta informació respecte al compliment del pressupost de despeses ja es va transmetre a la Mesa del Parlament i avui, hi insisteixo, i com deia al principi, s'exposa als diputats i les diputades, en qualitat de diputats interventors, perquè pugui ser sotmès a la seva votació. Res més.

Moltes gràcies, presidenta.

La presidenta

Gràcies, senyor Torrent. Un cop acabada la presentació, els demano si es poden aprovar per assentiment ambdós informes, si no hi ha cap objecció.

Senyor Garriga, per què em demana la paraula?

Joan Garriga Quadres

Per fixar la posició del nostre grup al respecte dels informes.

La presidenta

D'acord.

Joan Garriga Quadres

Sí?

La presidenta

Si pot... Intervindrà d'aquí?

Joan Garriga Quadres

D'aquí mateix, sí.

La presidenta

D'acord, doncs.

Joan Garriga Quadres

El nostre grup ens abstindrem en la votació d'aquests informes, i no ho fem tant per posar en qüestió el compliment detallat que aporten aquests informes sinó per posar en valor algunes consideracions, com fem i tenim costum sempre que tractem temes de pressupostos del Parlament.

El capítol I, que representa pràcticament el 50 per cent del pressupost, com s'ha dit, amaga una realitat per a nosaltres prou injusta, com és la taula de salaris, és a dir, amaga una realitat de salaris que van per sobre de noranta mil euros, eh?, quan la mitjana de Catalunya és de 24.000 i escaig, davant d'altres partides que, ja ho hem dit altres vegades, són ingents i amaguen salaris que s'haurien –creiem– de racionalitzar. L'altre és el tram, les indemnitzacions que reben els diputats d'aquest tram, que no cotitza a la seguretat social, que per nosaltres haurien d'afegir-se d'una vegada, i total, a l'estructura salarial de retribucions bàsiques i passar del capítol I al capítol II. L'altra és que en el capítol IV manifestar que trobem sobredimensionat –sobredimensionat– les aportacions o subvencions que rebem els grups parlamentaris. I, per últim, constatar també el nostre rebuig a que la reducció de la despesa que es fa en aquest Parlament es faci a base de l'externalització de serveis i sobre empreses que tenen o basen la seva activitat sobre la precarització de salaris de les seves treballadores.

Entenem que aquest seguit de realitats, contemplades en els diferents capítols del pressupost, no s'ajusten als criteris socials que –pensem– hauria de tenir el pressupost d'aquest Parlament.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Garriga.

Per tant, entenc que no es poden aprovar per assentiment i que haurem de..., procedirem a la votació. Doncs, cridem a votació.

En primer lloc, votarem l'informe sobre el compliment del pressupost de despeses del Parlament de Catalunya en data 31 de juliol del 2016.

Comença la votació.

El compliment del pressupost de despeses del Parlament de Catalunya en data del 31 de juliol de 2016 ha estat aprovat per 123 vots a favor, cap en contra i 10 abstencions.

A continuació votarem ara l'informe sobre el compliment del pressupost de despeses del Parlament de Catalunya en data del 31 de desembre de 2016.

Comença la votació.

L'informe sobre el compliment del pressupost de despeses del Parlament de Catalunya en data del 31 de desembre de 2016 ha estat aprovat per 123 vots a favor, cap en contra i 10 abstencions.

Moltes gràcies a totes i tots i se suspèn la sessió fins a les tres de la tarda.

La sessió se suspèn a un quart de dues del migdia i dotze minuts i es reprèn a les tres de la tarda. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pel lletrat major, la lletrada Mercè Arderiu i Usart i el lletrat Fernando Domínguez García.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda i els consellers d'Afers Exteriors, Relacions Institu-

La presidenta

Es reprèn la sessió. Molt bona tarda a totes i a tots.

Projecte de llei de modificació de la Llei 6/1998, del 13 de maig, de regulació del funcionament de les seccions de crèdit de les cooperatives

200-00008/11

El quart punt de l'ordre del dia és: debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Economia i Hisenda sobre el Projecte de llei de modificació de la Llei 6/1998, del 13 de maig, de regulació del funcionament de les seccions de crèdit de les cooperatives.

D'acord amb l'article 121 del Reglament, té la paraula en primer lloc el diputat... *(veus de fons)* David Bonvehí per a presentar els treballs de la ponència. *(Veus de fons.)* D'acord, l'estem esperant. *(Veus de fons.)* En aquesta comissió no hi havia designat..., bé, s'ha decidit que sigui el diputat Bonvehí, que ara arriba.

(Pausa.)

Estem esperant el diputat Bonvehí, que ara vindrà per fer la seva intervenció. *(Veus de fons.)* Sí.

(Pausa.)

David Bonvehí i Torras

Presidenta, sí? *(Pausa.)* Bona tarda, diputats, diputades. Per aquesta primera intervenció com a relator del projecte de llei sobre el fons cooperatiu avançant, primer de tot, doncs, un sentit agraïment a tots els membres de la ponència. Crec que ha estat una ponència que ens hem reunit bastants vegades per a una llei relativament curta, però que crec que el resultat que se n'ha derivat és un resultat bo, en el doble sentit que crec sincerament que la majoria de grups parlamentaris han pogut aportar millores en el text que es va aprovar i que es va convalidar en aquest Ple a través del decret llei, i també, doncs, crec que, al final, si es reproduceix la votació que es va fer en la Comissió d'Economia d'aquest Parlament, doncs, crec que hi haurà una àmplia majoria i potser, fins i tot, una unanimitat en el text final i, per tant, des d'aquest punt de vista els hi agraeixo molt, i en especial, doncs, a aquells diputats, com el diputat Domínguez, el diputat Ordeig, la diputada Hortènsia Grau, el diputat Santamaría i tots aquells diputats que han vingut a totes les reunions de la ponència, i sincerament crec que tots hem fet una bona feina.

També, com he dit, recordin que això va entrar aquí com un decret llei, que el decret llei ha estat en vigor, que, el decret llei, les cooperatives i les seccions de crèdit l'han hagut d'aplicar i, per tant, doncs, tothom, durant aquests sis o set mesos que ha durat la tramitació parlamentària, les cooperatives i les seccions de crèdit han complert allò que deia el decret llei. Crec que aquest decret llei fet, doncs, pel Departament d'Economia –i aquí agraeixo al vicepresident que avui també estigui aquí escoltant-nos aquí a primera hora–, crec que aquest decret llei era correcte, era la creació d'un fons que el mateix sector demanava, però també és cert que tots els grups parlamentaris creiem que es podia millorar.

Crec que la millora hi ha estat. Jo només, a tall d'exemple, dir-vos que una de les transaccions més importants que hem arribat és tot allò que es refereix al capítol quart, que és tot allò del fons cooperatiu i una mica, doncs, els principis que regeixen aquest fons. Un és que la finalitat d'aquest fons és donar estabilitat i sostenibilitat al conjunt de les cooperatives amb secció de crèdit; que aquest fons es nodreix amb les aportacions que hi fan les cooperatives amb secció de crèdit i que totes les cooperatives amb secció de crèdit estan obligades a aportar-hi; que aquest fons s'ha de gestionar procurant la salvaguarda de les aportacions que hi fan les cooperatives amb secció de crèdit per nodrir-lo. Aquest és un apartat important que s'ha incorporat en els treballs de la ponència. Tots els grups parlamentaris vam entendre que quan una cooperativa fa una aporta-

ció a aquest fons, doncs, d'alguna manera la llei havia de preveure o havia de constar-hi expressament que tant la Generalitat com el mateix sector havia de garantir que aquest fons se salvaguardés.

Un altre apartat és que el fons té per objecte contribuir a retornar a llurs titulars, dels fons constituïts, com a saldos de creditors a les seves seccions de crèdit. Per tant, aquí el que es crea és una eina que tots aquells creditors de les seccions de crèdit, doncs, hi puguin acudir. El fons no té personalitat jurídica; és cert que aquí hi ha hagut un debat en ponència interessant, a veure si aquest fons..., com s'havia de gestionar, qui l'havia de gestionar, si havia de tenir més personalitat jurídica, si no, si s'havia, doncs, de gestionar separatament. Al final, hem acordat que no té personalitat jurídica, però que es gestiona de manera autònoma per part d'una cooperativa de segon grau. I després el que fem, també, en la llei és crear una comissió delegada que el que fa és decidir a cada moment aquelles actuacions de suport financer i els criteris d'aquestes actuacions i d'aquestes accions de suport financer en cada cas. Aquesta comissió delegada entenem que la seva composició és una composició també acordada amb tots els grups parlamentaris, que és una composició plural, que tothom hi podrà ser; des de l'Administració, doncs, que nomena un tècnic, fins al mateix sector, fins a la mateixa cooperativa de segon grau, que n'exerceix la presidència.

I després, a part de tota aquesta qüestió del fons, doncs, jo voldria també esmentar que, a través d'una esmena transaccional, tots els partits polítics també hem acordat suprimir aquell aspecte de la retroactivitat dels cinc anys enrere. Això, amb matisos, doncs, uns ho veiem d'una manera concreta, els altres d'una altra, però al final hem acordat que això se suprimia. I crec que, doncs, també s'hi havia de fer esment.

I també en el marc d'aquesta llei, hem incorporat altres modificacions concretes de la Llei de seccions de crèdit. Unes modificacions que el sector, l'Associació de Seccions de Crèdit, doncs, les demanava no només quant al fons, sinó bàsicament més quant a sancions, més quant a la professionalitat que han d'exercir els directors i els gerents d'aquestes seccions de crèdit i, per tant, crec que també és una millora.

I per acabar, només, doncs, volia reiterar el meu agraïment per la feina feta a tots els diputats, i també un especial agraïment a l'Associació de Seccions de Crèdit, que avui veig aquí que ens acompanyen, a la Federació de Cooperatives Agràries i també a la Plataforma Antifons, que va sent, doncs, una sèrie de cooperatives que es van organitzar, que no veien clar aquest decret llei al principi i que entenc, doncs, que avui, amb el text que s'aporta en aquest Parlament, crec que hi poden estar molt més d'acord. I jo el que espero com a relator és que ara, en les intervencions, també es detalli aquest esperit de consens que ha regit la ponència.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, senyor Bonvehí. A continuació passem ara a la intervenció dels grups parlamentaris que han reservat esmenes. En primer lloc, té la paraula, del Grup Parlamentari de Ciutadans, el senyor Francisco Domínguez.

Francisco Javier Domínguez Serrano

Gràcies, presidenta. Bé, gràcies, primer, al públic assistent del sector, a l'associació i resta d'assistents, la federació. Crec que és un tema important, que per fi estem donant finalització a tot un procés. Jo, abans de re, volia fer un recordatori d'on venim. El desembre de 2015 apareix als mitjans el problema..., perquè sí que venia d'abans, però apareix als mitjans de comunicació el problema de la Cooperativa de Cambrils i el seu concurs de creditors. Per altra banda, des de no sé quant de temps, es parlava de la necessitat de crear un fons cooperatiu en el marc de les cooperatives agràries amb secció de crèdit. La solució ve, dit i fet, com amb un decret, per via d'urgència. I així *matamos dos pájaros de un tiro*: salvem Cambrils i, de retruc, creem el fons, que sí que es demanava la necessitat d'aquesta creació.

Un decret llei que va néixer amb una forta confrontació al mateix sector; un decret que potser estava treballat, però no tant com s'ha pogut treballar ara, amb el projecte de llei, i que va néixer amb seriosos punts de conflicte. Un, el principal, era la retroactivitat a cinc anys, que es carregava des del primer dia el fons abans de començar. Després, l'obligatorietat immediata i urgent de fer les aportacions, principalment un altre dels

punts de resistència de molts cooperativistes, o moltes cooperatives, a afegir-s'hi, i després s'ensumava o hi havia unes certes pors de que hi hagués una manca de garanties, precisament per la manca d'un treball més detallat i més de consens.

Un decret llei que, tot i així, es va convalidar gràcies a l'oposició responsable d'aquest Parlament. I gràcies a la pluralitat d'aquest Parlament es va tramitar aquest decret llei a través d'un projecte de llei que ara estem aquí parlant, un any després. Al llarg d'un any s'han fet correccions, s'han sumat aportacions, s'ha debatut, s'hi ha treballat, la veritat és que, a la ponència, molt consensuadament. S'han aportat setanta-vuit esmenes dels diferents grups parlamentaris, i segur que és millorable, sempre, això sempre, però segur –segur– que és millor que el decret llei inicial.

S'ha donat l'oportunitat de sentir els diferents agents del sector, els experts, les veus discrepants. S'ha pogut recollir l'assessorament tècnic del departament, que ha anat darrere de cada pas que es feia a la ponència, i s'ha donat solució, per altra banda, al concurs de creditors de Cambrils, de manera que s'ha pogut treure un dels principals conflictes, que era la retroactivitat del fons. Entenc que s'ha fet el que s'havia d'haver fet des d'un bon començament, és fer un projecte de llei.

Vull destacar des d'aquí l'estreta col·laboració amb tots els grups parlamentaris, amb la resta de diputats que hi hem treballat i, sobretot, destacar el diàleg i la capacitat que hem demostrat tots d'aconseguir un text amb el màxim de consens. Això és perquè tots tenim molt clara la importància de crear aquest fons cooperatiu que garanteixi el bon funcionament del sector, l'estabilitat productiva del sector i la protecció dels socis amb les garanties de la seva economia.

El model de cooperativa agrària amb secció de crèdit és un model que és molt singular, però que fa molts anys que funciona. Tots hem donat la importància a aquest model, perquè considerem que és molt positiu per al món rural, i hi ha casos que, més que positiu, és imprescindible, per a la fixació de la població rural i per aportar uns serveis que d'altra manera no hi serien.

Aquesta llei, tot i que en repetiré alguna cosa que ja ha anomenat en David, sí que la gràcia d'aquesta llei, en lloc de ser un decret, és que fixa uns conceptes, com l'àmbit, els diferents tipus de socis, el registre de cooperatives amb secció de crèdit, la gestió professionalitzada; en un altre capítol, la regulació econòmica i financera, com, per exemple, la proporció que ha de tenir com a màxim l'activitat de la secció de crèdit dins de la cooperativa, no pot ser l'activitat principal de la cooperativa. Es regulen els límits d'inversió de la secció de crèdit, les operacions que es poden fer amb els socis, i un tema important és que obliga a informar que la secció de crèdit no és una entitat financera. Això durant bastant de temps, al públic, donava confusions, perquè donava igual que fos un banc, una caixa d'estalvis o una de gestió de crèdit, i no és el mateix; l'objectiu és molt diferent.

En un altre capítol s'exigeix una supervisió prudencial per part del Govern de la Generalitat, es regula el tema d'auditories, l'obligació d'informar el departament de qualsevol irregularitat que es detecti en aquestes auditories. I també es regula el tema d'inspecció, infraccions i sancions. Aquí es fa especial incidència al principi de salvaguarda, que és una de les aportacions més importants d'aquesta ponència. També es parla de garantir l'activitat agrària de la cooperativa i de depurar responsabilitats, de la direcció, de la gerència o dels diferents interventors que tenen en tot el procés.

I el capítol quart, que és el més extens, és el més important, és el que parla del fons cooperatiu en si mateix. Com queda aquest capítol? Doncs, primer, fixa un objectiu, que és l'estabilitat i sostenibilitat de les cooperatives amb secció de crèdit, parla també de la gestió, de la salvaguarda de les aportacions. Però tot això com s'administra? Doncs, s'administra a través d'una cooperativa de segon grau. Qui governa tot això? Un òrgan rector amb una comissió delegada, que això és una aportació també molt important de la ponència, que està composta per onze integrants, que són: un president, dos tècnics de la cooperativa administrativa de segon grau, dos tècnics externs i cinc representants de les cooperatives, perquè hi hagi una pluralitat de representació a la comissió delegada. També hi hauria un expert independent que ficaria el departament, encara que no tingués vot, però seria una manera de que el departament estigués involucrat en les decisions que es prenguessin.

El fons s'haurà de dotar amb aportacions, inicialment el 3 per cent, i aportacions, després, amb un màxim del 0,5 per cent, perquè no baixi d'una quantitat, d'un percentatge.

El fons actua com a suport financer amb atorgament de garanties, finançament o compra d'actius i passius. S'han establert uns criteris per poder fer aquest suport, no es pot fer de qualsevol manera. Però què es fa amb la resta de fons a què no s'està donant suport financer? Doncs, també es regula que cal dipositar-la en una entitat financera de solvència reconeguda, en inversions de màximes garanties, de perfil de risc molt baix i de liquiditat elevada.

Un altre punt important és quant costa la gestió d'aquest fons. Doncs, aquest punt també s'ha fixat que no pot ser superior al 0,5 per cent de la totalitat del fons. Això també és un límit important, perquè en el decret llei tampoc es parlava en cap moment de quant costava o quant podia costar aquesta gestió.

I com sabem com va aquest fons? Doncs, anualment s'ha de fer una auditoria, anualment s'han de comunicar al departament els comptes anuals auditats, i el resultat del fons cooperatiu han d'estar totalment diferenciats de la resta de l'activitat de la cooperativa administradora. Igualment, es fixa l'obligatorietat de col·laborar, la cooperativa administradora, en qualsevol tema relacionat amb la gestió i administració d'aquest fons.

I a partir d'ara què? Perquè ara aquí acabem la ponència, s'aprova la llei... Ara el que cal fer és crear una comissió de seguiment sectorial de les cooperatives agràries amb secció de crèdit, amb unes funcions de consulta, col·laboració i assessorament, que estigui adscrita al Departament d'Economia o al que en tingui la competència, però amb participació de la resta de departaments, com Agricultura, que té molt a veure amb l'activitat de les cooperatives. Esperem que aquesta comissió de seguiment sigui funcional, esperem que s'arribi a formar i que faci una bona tasca de seguiment.

Pel que fa a les esmenes reservades, anuncio que de les quatre que el nostre grup tenia reservades retirem la 21, la 27 i la 76 i, respecte a l'esmena 71, la mantenim. Voldria explicar que sempre que surt el fet de que hem d'apagar incendis en el tema de les cooperatives, com ja fa temps l'Aldea, Cambrils, darrerament ha sortit un petit ensurt amb la Canonja..., són casos molt diferents, però sempre ens plantegem si realment aquestes situacions de fallida o d'inestabilitat es podien haver previst. La Generalitat ja sabem que no pot fer una tutela administrativa, perquè és una activitat privada, però sí que pot fer una supervisió prudencial. I sota aquest paraigua de la supervisió prudencial proposem aquesta esmena, que és fer un procés de sanejament del sector.

Sense entrar en detalls, perquè ja queda molt ben detallat a l'esmena, bàsicament és fer una diagnosi de l'estat actual del patrimoni de les cooperatives, la capacitat de solvència i les mesures correctores en cas de que aquesta solvència no sigui satisfactòria. Més que re, per tal d'evitar ensurts i per tal de reduir les pors de certa part del col·lectiu que diu o pot pensar que aquest fons s'ha creat per evitar situacions que ja es coneixen, que funcionen malament. El departament normalment ens diu, ens comunica que la situació és correcta, que el sector està molt sanejat, però si està molt sanejat no passa res si es fa un estat actual de situació patrimonial i, si està tot bé, perfecte.

Jo espero que aquesta esmena surti endavant, i gràcies per la col·laboració de tots els diputats.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Domínguez. A continuació té la paraula el senyor Òscar Ordeig, del Grup Parlamentari Socialista.

Òscar Ordeig i Molist

Gràcies, presidenta. Consellera, vicepresident, diputades, diputats, membres del Govern –d'Economia, d'Agricultura–, president de la Federació de Cooperatives Agràries de Catalunya –el senyor Ramon Sarroca–, president de l'Associació de Seccions de Crèdit –senyor Lluís Roig–, entitats del sector –crec que no em deixo ningú més...–, tota la gent que ens pugui estar sentint o que pugui llegir aquesta intervenció, agrair molt la presència, l'assistència, l'atenció i la participació durant tot aquest llarg procés que ha costat que arribés al dia d'avui.

Per tant, ha costat, però ja ho tenim aquí, i jo crec que al final el temps ens ha donat la raó, que era important potser fer un punt i a part, fer un parèntesi, per intentar intro-

duir algunes millores al decret llei que es va aprovar al seu dia, per intentar que hi hagi més consens, que és molt important que aquells que han d'aplicar aquesta norma se la creguin, i, per tant, el màxim de consens, i també puntualitzar alguns temes que potser no quedaven prou ben definits.

Per tant, si bé és veritat que tenim una certa preocupació per alguns elements de consens, per alguns elements tècnics, de seguretat jurídica, doncs, avui estem satisfets del resultat que presentem i que defensarem com a Grup Socialista en aquest faristol, sobre la modificació de la Llei 6/98, de 13 de maig, de regulació de funcionament de les seccions de crèdit de les cooperatives.

I comencem, en primer lloc, agraint la feina, el tarannà sobretot, les actituds dels membres de la ponència, de tots els membres de la ponència, de tots els grups que hi han participat, i crec que al final tots érem conscients que calia preservar, potenciar, actualitzar aquest model de cooperatives tan nostre, tan català, però també evidentment amb aquesta component de seccions de crèdit. Alguns diuen que s'han d'eliminar; per tant, jo crec que el que hem de fer..., no, actualitzar-ho, millorar-lo, veure vejam què és allò que ha fallat, que no hem fet bé, i, per tant, que la norma pugui actualitzar què és el que necessiten les seccions de crèdit per funcionar.

Un agraïment especial al ponent relator –en aquests temps que corren, és difícil a vegades trobar espais de debat, de reflexió, de flexibilitat–, al diputat David Bonvehí, per les ganes d'escoltar, la flexibilitat, com deia, les transaccions. Crec que és un èxit que totes les esmenes, pràcticament totes estan o transaccionades o acceptades. Jo crec que això és una bona notícia per a tots, i això fa que tots ens sentim més nostra aquesta llei. Per tant, agraïment molt sincer, David.

També agraïment al lletrat, al Ferran Domínguez; a la lingüista, la senyora Payà, i a l'Àngel Zardoya, com a gestor, per la feina feta. I, evidentment, un agraïment als principals protagonistes d'aquesta llei. No he dit el departament; també el departament, disculpeu, el Departament d'Economia i d'Agricultura. També un agraïment al sector, al conjunt del sector: dels crítics, de la plataforma, de la federació, de l'associació, del conjunt de les cooperatives i, evidentment, d'aquelles que tenen seccions de crèdit, per les aportacions, per la paciència. La tramitació parlamentària a vegades s'allarga més del que tots voldríem, però al final crec que si la dita és bona, doncs, el resultat final és molt millor per a tots nosaltres. Per tant, agraïment a tots.

Un projecte que posa punt i final a un procés per garantir la continuïtat de les seccions de crèdit del nostre país. Hem viscut moments difícils, moments d'incertesa en els quals dèiem que potser no era el model que havíem de defensar perquè les nostres cooperatives tinguessin finançament. Jo crec que no ens hem resignat a això, sinó que el que hem dit és que les seccions de crèdit poden ser viables, i algunes de les cooperatives del nostre país, sobretot a les comarques de Lleida i de Tarragona..., doncs, la viabilitat de les cooperatives en depèn en bona part.

Per tant, defensem i defensarem el sector agroalimentari com un pilar fonamental de la nostra economia, un pilar fonamental de gestió del nostre territori, de la nostra cultura, fins i tot, com a poble, i, dintre aquest sector estratègic i primordial, les cooperatives, el model cooperatiu de col·laboració ha tingut un paper protagonista i molt important. La cooperació agroalimentària per sumar, col·laborar, ha estat determinant a casa nostra des de fa més de cent anys i ha estat un referent en exportacions, en productivitat, en fer un sector estructurat i molt competitiu arreu del món, i així ho demostren les exportacions, que creixen any rere any.

Això no vol dir que ens hàgim d'adormir, sinó que ens hem d'actualitzar, ens hem de modernitzar i, evidentment, hem d'intentar fer els deures per no quedar-nos enrere. I dintre el món cooperatiu també han tingut una especial rellevància, durant més de cent anys, les seccions de crèdit, amb un paper clau: facilitar l'accés al crèdit, l'accés al finançament de les cooperatives en qüestió, donar servei on moltes vegades..., i ara és un bon moment per recordar-ho, que tenim ja un replegament del sistema financer de les entitats, hi ha molts pobles que s'estan quedant fins i tot sense caixers automàtics; doncs, home, també arribar allà on les entitats financeres, on els sistemes tradicionals de finançament no han arribat. Allà és on estaven les seccions de crèdit, al costat, amb proximitat als ciutadans, fent el que tocava; no alguns dels mals exemples que hem vist,

que precisament ens han portat alguns problemes i que segurament també han fet que haguéssim de fer aquesta llei per intentar evitar ensurts com els que hem viscut.

I curiosament algunes entitats han fet fallida, entitats financeres, d'altres s'han fusionat i, per contra, les seccions de crèdit han passat guerres, han passat crisis econòmiques, han passat canvis de models econòmics, han passat dictadures, i estan aquí. Per tant, actualitzem i reconeguem que ha sigut una bona eina per al país.

Per altra banda, com dèiem, crèiem que feien falta millores importants en el decret llei que va aprovar el Govern. El sector ens ho havia demanat, i crec que el temps ens ha donat la raó: més debat; algunes modificacions, sobretot, per nosaltres, al nostre entendre –ja ho vam dir aquí, ho tornem a dir ara–, millores en la transparència de com es gestiona el fons; garanties de les disposicions, veure com podem donar cobertura a les disposicions del fons i com el Govern pot ajudar, sense que això es vegi com una ajuda; la supervisió de les seccions per part del Govern –cal control, cal supervisió, cal fer-ho bé per evitar ensurts–; la professionalitat dels gestors de les seccions... També cal veure quin sistema acreditem, quin sistema establim per veure que aquelles persones que estan dirigint seccions de crèdit tenen la formació, tenen la capacitat per tirar-ho endavant, sobretot amb la idea d'evitar problemes, ensurts com Cambrils, com l'Aldea, com Mont-roig, que ens han de servir precisament per afinar una miqueta més en la regulació.

Hem defensat, defensem i defensarem el fons. El fons de contingència, el fons de suport a les seccions de crèdit, d'aquest 3 per cent, era necessari, és necessari i serà necessari; per tant, el fons s'ha de fer. Per tant, no malinterpretin alguns dels elements que nosaltres volíem modificar amb qüestionar el fons. Hem fet pedagogia des del Grup Socialista arreu del territori, arreu del sector, per explicar que cal garantir els estalvis dels socis, però també cal garantir la continuïtat de les nostres cooperatives. I no pot ser que una mala gestió d'una secció de crèdit no es detecti i llavors es perdin estalvis i, evidentment, es carregui l'activitat de cooperatives, que algunes són centenàries.

Per tant, era per al sector..., com també era important una reestructuració del sector. Algunes seccions segurament ja no tenien raó de ser; per tant, s'ha abaixat el nombre de seccions de crèdit que tenim en el país. I una actualització de la normativa i la legislació. Com hem dit, millorar la professionalització en la gestió per adaptar-se als nous reptes, en un món cada vegada més globalitzat.

Com hem dit, de les setanta-vuit esmenes presentades pel conjunt dels grups, vint-i-dues esmenes s'han acceptat –vint-i-dues esmenes–, trenta-tres s'han transaccionat. Per tant, de les setanta-vuit, cinquanta-cinc estan o transaccionades o acceptades; jo crec que és una bona mostra de que aquesta és una proposta molt mancomunada, molt cooperativa –valgui la redundància–, dels diferents posicionaments i visions dels grups parlamentaris.

Molt important: definir la salvaguarda de les aportacions de les seccions a través dels pressupostos del Govern; s'ha aconseguit, hi és. Informe del Departament d'Economia de les disposicions, que digui el Departament d'Economia..., hi és. Que hi hagi una comissió delegada amb tècnics de la cooperativa administradora, com no pot ser d'una altra manera, cooperatives de segon grau –tampoc ho hem discutit–, tècnics d'altres cooperatives i un tècnic de la Generalitat; hi és. Un element important: es crea una comissió de seguiment sectorial, com ja s'ha dit; important. La comissió de gestió anual, que alguns també en tenien dubtes; es posa un límit. Les despeses de gestió per disposicions aniran a càrrec de les cooperatives que reben els diners; això queda també definit. I caldrà acreditar la professionalitat dels gestors de les seccions de crèdit. Si volem ser competitius, si ho volem fer bé, no les seccions, que també, sinó també les cooperatives, hem de tenir els millors: els millors gestionant, amb experiència i amb coneixement. I, per tant, no només ho hem de posar en aquesta llei, sinó que ho hem de fer complir i, si fa falta, encara ho podríem fins i tot concretar una miqueta més. Necessitem els millors per, precisament, ser els millors o dels millors a nivell mundial en producció agroalimentària.

En resum, diputades i diputats, després de la profunda crisi economicofinancera i dels canvis i reestructuració que ha viscut el sector cooperatiu i, evidentment, especialment, de les seccions de crèdit, posem les bases per garantir la viabilitat futura. A ningú

se li escapa que, del sector financer i de les seccions de crèdit, la viabilitat, la solvència és cabdal per poder exercir la seva funció.

Necessitem generar confiança, necessitem generar credibilitat per tal que el model català de seccions de crèdit pugui competir, pugui contribuir al progrés no només de les seccions, no només de les cooperatives, no només de les zones agrícoles i ramaderes, no només de les zones rurals, que és molt i molt important, sinó contribuir durant molts anys més al progrés de Catalunya en el seu conjunt i d'un sector importantíssim per al conjunt de la ciutadania com és el de l'alimentació. Per tant, per la importància que té és, evidentment, un pilar fonamental per nosaltres, per al sector.

Aquesta normativa, conjuntament amb l'impuls de polítiques integrals i de suport al món rural i agrari..., perquè no ens n'oblidem, si no donem importància i suport al sector agrari les seccions de crèdit no funcionaran, perquè és una eina en un sector que ha de ser competitiu i ha de funcionar. Si el sector no funciona no cal que fem ni regulació, ni seccions de crèdit, perquè, evidentment, no es podran tornar els diners. Per tant, suport a les polítiques del món agrari, suport a les polítiques del món rural des d'aquí, des del Govern, des de Madrid, des de Brussel·les, són imprescindibles. D'això en depèn la qualitat de vida de les zones rurals, com deia; sobretot, també, per al conjunt dels catalans.

Per tots els motius exposats, diputades i diputats, el nostre vot serà de suport a les esmenes i a les diferents transaccions que es proposen, que es recomanen per la ponència; a les esmenes tècniques també hi donarem suport, i a la resta del text no esmenat també hi donarem suport.

Una disculpa per haver presentat una transacció amb molt poques hores d'antelació. Era una demanda que venia des del sector i, per tant, hem entès que era una transacció molt tècnica, que no havia de portar molts problemes. En tot cas, sí que hem transaccionat d'última hora un punt. I sí que també anunciem la retirada de l'única esmena viva que tenia el nostre grup, que era la 75. Per tant, sí que, presidenta, demanaria retirada de l'única esmena que ens queda viva, la 75, del Grup Socialista.

Moltes gràcies, diputades, diputats, vicepresident, consellera, persones del sector agroalimentari. Seguirem endavant per treballar per al futur, la viabilitat i la solvència del sector agroalimentari i de les seccions de crèdit.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Ordeig. A continuació té la paraula el senyor Sergio Santamaría, del Grup Parlamentari Popular de Catalunya.

Sergio Santamaría Santigosa

Gracias, presidenta. En primer lugar, buenas tardes, diputadas, diputados, representantes del sector agroalimentario. Comienzo mi intervención para abordar el proyecto de la ley reguladora del funcionamiento de las secciones de crédito de las cooperativas. Y debo hacerlo, como no puede ser de otra manera, agradeciendo la labor llevada a cabo por los miembros de la ponencia, por tanto, reconociendo, como digo, ese trabajo y el consenso esencial que nos ha guiado en los trabajos. Sí que también quiero, como no puede ser de otra manera, comenzar mi intervención con críticas al proyecto, y más que al proyecto en sí, que serán matizadas, a la secuencia que nos ha llevado a esta situación.

En primer lugar, por tanto, y como digo, en el terreno de la crítica debo denunciar la tardía reacción del Gobierno, del Gobierno de la Generalitat, en acometer las reformas necesarias para evitar casos de quiebras del sector y las consecuencias, que se han traducido en pérdidas patrimoniales de algunos cooperativistas. Y eso más allá del régimen de avales prestados por la Administración de la Generalitat.

Esa es la primera crítica con la que quiero comenzar mi intervención, pero al mismo tiempo también —y sobre todo para hacer pedagogía y poder explicar el contenido esencial del proyecto, sobre todo a aquellas personas que nos puedan estar escuchando— me parece que un buen diagnóstico de situación y sobre todo un buen enfoque de lo que es el proyecto pasa por detenernos en algunos aspectos que contiene la exposición de motivos de la ley.

Las secciones de crédito gestionan, como saben, la tesorería de los socios comunes y los colaboradores de la cooperativa, que provienen, fundamentalmente, y esto es im-

portante, de los ahorros de las unidades familiares en las zonas rurales en las que están arraigadas estas cooperativas, conjuntamente, como no puede ser de otra manera, con la tesorería de la misma cooperativa y, evidentemente, también efectúan los pagos y cobros que procedan.

Sucede, y esto es importante también que lo contextualicemos, que la crisis económica y financiera general vivida en estos últimos ejercicios comportó una evidente reducción de los márgenes financieros. Eso implicó que los rendimientos de los activos financieros en los que las secciones de crédito de las cooperativas invertían vieran, de alguna forma, seriamente afectada su disponibilidad.

Eso, esa situación de crisis desde el punto de vista financiero, motivó fundamentalmente su debilidad, la puesta en peligro de esas estructuras y, por tanto, una crisis que podía, de alguna forma, extenderse en cadena y provocar la fallida definitiva del sector. Y eso exige, evidentemente, y ese es el trabajo del legislador en este caso, combatir, o por lo menos prevenir, esos riesgos eventuales de insuficiencia de liquidez. Es decir, intentar acompañar esa exigibilidad de los saldos acreedores y, al mismo tiempo, la necesidad de afrontar aquellos pagos que son más urgentes.

Sucede además que, en esta situación, como digo, de crisis, evidentemente, el sector financiero, el sector bancario no ha estado del lado de las cooperativas, fundamentalmente, porque no tenían interés, no eran créditos que de alguna forma interesaran a las entidades financieras y, por tanto, no prestaban ningún tipo de cobertura para atender estas situaciones que en algunos casos han sido críticas. Después me detendré en algún ejemplo concreto. En todo caso, y esto también es importante, desde el punto de vista del concepto que imbuye a las secciones de créditos de las cooperativas agrarias, hay que tener presente que son empresas privadas. Esto es importante. Lo ligo después a un concepto que creo que es decisivo desde el punto de vista de la noción de supervisión prudencial, que es lo que dice la Generalitat que ejerce, y la tutela administrativa, que también podría darse en este caso y que, evidentemente, reportaría una mayor seguridad al sector.

Y digo esto porque, evidentemente, las decisiones que se toman son decisiones libres, que deben ser asumidas por las propias cooperativas a través de sus asambleas generales, y que, evidentemente, ni el resto de la ciudadanía ni siquiera la Administración pública debe tener porqué pechar con las consecuencias de una gestión ineficaz.

Esto que por principio es correcto, ocurre que si la Administración ejerce una actividad intervencionista decisiva también tiene que asumir responsabilidades por la falta de supervisión, por la falta de los controles necesarios, por los errores en los planteamientos que se puedan dar desde el punto de vista financiero. Es decir, hay una responsabilidad compartida, de las cooperativas, evidentemente, como sujetos, en este caso, de derecho privado, pero al mismo tiempo también por la propia Administración.

Más allá de esa cuestión en la que luego haré también especial hincapié, la propia exposición de motivos de la ley incide en la necesidad –y nos parece correcto también conceptualmente– de estructurar un nuevo instrumento en manos de las cooperativas para, de alguna forma, contribuir al retorno o a la devolución de los saldos acreedores de las secciones de crédito a los socios titulares de los mismos. Y esto se consigue, como aquí se ha dicho por otros intervinientes, con el Fondo Cooperativo de Apoyo a las Secciones de Crédito. Se crea, por tanto, este fondo con la finalidad de dar estabilidad al sector y de hacer sostenible la actividad productiva futura de las cooperativas que empleen estos fondos.

Este fondo, además, se vehicula como una cooperativa de segundo grado; es decir, es una cooperativa que tiene una naturaleza distinta porque está integrada por todas aquellas cooperativas con secciones de crédito que, en definitiva, aglutinan la práctica totalidad de los saldos acreedores de la sección de crédito. Tiene un papel fundamental porque mejora la gestión, y eso es importante. El fondo, de alguna forma, abre el objetivo, conoce el sector con detalle y puede también contribuir, cuando se detecta alguna situación de naturaleza comprometida, a velar por los intereses del mismo.

Pero es importante, y eso también es bueno destacarlo, que esa cohesión interna se garantice respetando el margen de maniobra desde el punto de vista operativo que las cooperativas deben tener. Por eso yo aquí deslizo una segunda crítica con relación al grado de intervención que una ley de esta naturaleza puede provocar en el sector.

Entiendo que se hace, evidentemente, la intervención con la finalidad última de garantizar y de, por tanto, proporcionar una solvencia financiera a las mismas; pero al mismo tiempo, también, la exigencia de condiciones excesivamente numerosas y elevadas en cuanto a la asunción de riesgos, puede de alguna forma limitar también la operatividad, el margen de maniobra, como digo, la necesaria estrategia que las cooperativas de alguna forma, desde el punto de vista financiero, quieran llevar a cabo. Por tanto, ese intervencionismo de la Administración, a nuestro grupo parlamentario, nos parece excesivo. Ello llevará aparejada la consecuencia de la introducción de..., al final hemos retirado un número significativo de enmiendas, pero mantendremos vivas dos que apuntan en esa dirección.

Por tanto, sí que es verdad –sí que es verdad– que cuando se constituye el fondo lo que se pretende con el mismo es evitar el riesgo de contagio al resto de cooperativas cuando se produce una situación de crisis. Pero también es verdad que precisamente ese excesivo control y esa excesiva fiscalización de la actividad de las cooperativas puede llevar aparejadas limitaciones significativas desde el punto de vista de la disponibilidad financiera de las mismas.

Es otro aspecto importante que se aborda en el proyecto de ley: la necesidad de introducir mejoras en la transparencia de la actividad de la sección de crédito. En eso estamos totalmente de acuerdo. De hecho, mantenemos viva una enmienda, la número 40, que pretende, como digo, reforzar esa idea de transparencia. Espero contar, en todo caso, con el apoyo del resto de grupos para que la misma sea viable.

Y también es verdad, en última instancia, dentro de lo que la propia exposición de motivos de la ley prevé, que lo que hace este proyecto es adaptar la norma legal a la Ley 12/2015, de 9 de julio, de cooperativas, para, como digo, cohesionar y hacer coherente el régimen de las cooperativas en general, más allá de las cooperativas agrarias.

Y quiero introducir en este punto otro aspecto de crítica en cuanto a lo que el proyecto de ley supone.

Miren, el informe del Síndic de Greuges del ejercicio pasado contiene una actuación de oficio, que les leeré, para de alguna forma explicar el porqué de la crítica que a continuación paso a realizar. Se refiere concretamente a la fallida de la sección de crédito de la Cooperativa Agrícola de Cambrils.

El Síndic de Greuges en su actuación dice, textualmente, que «según informaciones a las que ha tenido acceso esta institución, de un lado, el Departamento de Economía obvió la supervisión que tendría que haber hecho sobre las cajas rurales y cooperativas de Cataluña, y, de otra, el Departamento de Agricultura permitió que la Cooperativa de Cambrils asumiera la *fallida* de la Cooperativa Agrícola de Mont-roig».

A mí me parece que es una denuncia importante que hubiera obligado a la *sindicatura de greuges* a actuar con más contundencia, a actuar con un mayor grado de competencia para exigir responsabilidades por lo que entendemos que pudo ser una deficiente actuación de la Administración de la Generalitat. Y sorpresivamente, el *síndic* cierra, prácticamente, al poco tiempo, dicho expediente, diciendo que, como ha recibido respuesta de la Dirección General de Política Financiera de la que se desprende que no hay indicios o signos de actuación irregular por parte de la Administración dado que las competencias de la Generalitat de Cataluña con relación a las secciones de crédito son de supervisión prudencial y no de tutela administrativa, archiva el expediente.

A mí me parece una actuación claramente negligente por parte de la *sindicatura de greuges*. Porque, evidentemente, si estamos hablando de una intervención clara encaminada a garantizar y a velar por la solvencia de estas instituciones, hombre, no puede ser que por una disquisición –que tiene su alcance y que yo ahora intentaré exponer en el poco tiempo que me queda– archive, como digo, esta actuación. Es decir, porque la Administración de la Generalitat dice que hay una supervisión prudencial y no tutela administrativa, el tema lo dejo cerrado.

Pues ese es el error conceptual que a mí me parece importante. Porque si una ley de esta naturaleza interviene de la manera que lo hace la gestión de las cooperativas, la supervisión prudencial no es suficiente. Debe haber una tutela administrativa por parte de la Generalitat para que en caso de errores –que pueden ser más o menos objetivables, de falta de control, de ausencia de vigilancia...– haya una responsabilidad patrimonial de la Administración. Porque si se interviene de la forma en que lo hace, con una ley

de esta naturaleza en el sector, de suyo, debe llevar aparejado una responsabilidad por parte de la Administración en caso de que esos controles no sean eficaces.

Me parece importante esta cuestión, porque si no, muchas veces las actuaciones, en este caso de la *sindicatura de greuges*, son de cara a la galería. Abro un expediente y, como la Administración dice que no ejerce tutela administrativa, solo supervisión prudencial, lo archiva. Y aquí paz y después gloria. Es un error, desde el punto de vista, como digo, de la actuación fiscalizadora de las instituciones de la Generalitat de Cataluña, como digo, incluyendo en este caso a la *sindicatura de greuges*.

En cualquier caso, y para ir concluyendo, el posicionamiento de nuestro partido con relación al proyecto de ley es en términos generales, como digo, satisfactorio. De hecho, vamos a darle el apoyo. Nosotros, de hecho, presentamos en la Comisión de Economía toda una serie de enmiendas, de las que retiramos, en dicha comisión, la 11 y la 64, y de la que ahora también retiramos la 12 y la 35.

Mantenemos vivas dos enmiendas: la 22 y la 40. La 22, encaminada a la conformación de un régimen de mayorías en la asamblea general en lo que afecta a estatutos, reglamento de régimen interno y modelo de gestión del fondo, así como el procedimiento a seguir para que una cooperativa con sección de crédito pueda abandonar el fondo cooperativo. Y la 40, por razones de transparencia, haciendo depender de un hecho objetivo, como es la formalización de la operación financiera, el cese del carácter reservado de los datos, documentos e información con relación al fondo cooperativo, en lugar de depender de una circunstancia subjetiva, como es la voluntad de los interesados. Nos parecen dos enmiendas de todo punto procedentes. Esperamos que, en este caso, el parecer de los grupos sea favorable a su respaldo.

Votaremos, al mismo tiempo, a favor de la transacción de la enmienda 42 socialista, y nos abstendremos en el resto de enmiendas. Nada más.

Muchísimas gracias.

La presidenta

Gràcies, senyor Santamaría. A continuació, per a fixar la seva posició, té la paraula la senyora Hortènsia Grau, del Grup Parlamentari Catalunya Sí que es Pot.

(*Veus de fons.*) Sí. Diputada, és que tenim un problema, perquè ens diuen que tenen calor, posem l'aire; uns altres tenen fred, i estem tota l'estona igual, eh? Em sap greu, però. (*Remor de veus.*)

Hortènsia Grau Juan

Són *temas caseros*. Gràcies, presidenta. Vicepresident, consellera, diputats, diputades, saludem el secretari d'Economia, el senyor Pere Aragonès; el president de la FCAC; el president de l'Associació de Seccions de Crèdit, i la resta de membres del Govern i del sector que ens acompanyen.

Jo també vull donar les gràcies al relator, al David Bonvehí, i a la resta de ponents, al Francisco, a l'Òscar, al Sergio, i als lletrats, al Ferran Domínguez, als serveis lingüístics, i, sobretot, agrair la col·laboració del personal del Departament d'Economia, i, concretament, de la subdirectora general d'Entitats Locals i Seccions de Crèdit, la senyora Divina Alsinet, que, en tot moment –perquè és un tema complex i complicat– ens ha anat assessorant, i inclús vam tenir una sessió per, bé, poder consultar tots els dubtes que els diputats i les diputades teníem, que no... Jo, en altres ponències de llei, doncs..., no és tan usual i és una qüestió que jo li agraeixo tant al secretari com al vicepresident.

Bé, també vam poder escoltar durant la ponència, hem pogut escoltar, el sector i tots els que tenien interessos legítims, i tant als que eren crítics a les seccions de crèdit, que eren crítics amb el decret, com a l'Associació de Seccions de Crèdit.

Nosaltres, al juny del 2016, des d'aquest mateix faristol, avalàvem la convalidació del decret. Però l'avalàvem amb molts dubtes i sempre condicionat a que després es pogués tramitar com a decret llei. Perquè teníem, doncs, això, dubtes i prevencions, que no els tenia només el nostre grup, Catalunya Sí que es Pot, sinó que també els havia expressat el Síndic de Greuges, els havia expressat Unió de Pagesos, i inclús tota una part important de les cooperatives que tenen seccions de crèdit.

Teníem dubtes des dels aspectes com qui havia d'administrar el fons, quins nous mecanismes de tutela calia posar en marxa per part de l'Administració. Per què? Perquè havíem vist, a més, que els mecanismes que teníem fins ara no havien funcionat.

I, tot i que hi ha aquest debat, si li toca la supervisió prudencial o la tutela administrativa, el que està clar és que el Govern té una responsabilitat *in vigilando*. I que al final, perquè ens entenguem i per no repetir arguments que s'han dit, si, al final, falla una cooperativa, una secció de crèdit, és lògic que l'alcalde d'aquell ajuntament i que els socis, doncs, al final vinguin a demanar ajuda al Govern i vinguin a demanar explicacions a aquesta casa. Vull dir, sigui *in vigilando*, sigui com vulguis, al final, el problema arribarà aquí, i, per tant..., o li arribarà al govern de torn que hi hagi, com va arribar en els altres casos quan van petar seccions de crèdit. Per tant, calia resoldre aquestes qüestions.

És per això que nosaltres creiem que era important que es pogués fer aquest debat per millorar el decret i, sobretot, per recollir els interessos legítims de totes les parts. En aquest sentit, nosaltres vam presentar catorze esmenes, que crec que recollien moltes de les demandes i de les preocupacions de les seccions de crèdit més crítiques amb el decret; no exactament com ells les demanaven, perquè hi havia qüestions que no les podíem expressar tal com les demanaven.

Per exemple, el fet de... Ells volien que hi hagués un aval total, que, diguéssim, les aportacions al fons estiguessin garantides per la Generalitat al cent per cent. Això, tècnicament, jurídicament, és inviable, perquè ens podrien haver denunciat com a ajuda d'estat. Però sí que crec que hem trobat una fórmula adequada que compromet el Govern, ens compromet a tots, que és la salvaguarda del valor de les aportacions.

També hem pogut transaccionar tota la qüestió que fa als aspectes de governança i dèficits democràtics o dèficits de transparència que el sector crític veia. Crec que ho hem pogut resoldre a través d'aquesta..., de l'establiment d'aquesta comissió delegada en què hi haurà representació de tots i de totes les cooperatives, les del sector crític, les més grans, les més petites i de tots els territoris. I, a més, hi haurà un expert independent que, diguéssim, d'alguna manera, també és el que pot dirimir quan hi hagin conflictes.

També una de les demandes era la rebaixa de la comissió de gestió anual de la cooperativa administradora. En aquest cas, s'ha fixat que no podrà ser superior al 0,5 per cent de la totalitat del fons. S'elimina la retroactivitat, que era un dels temes que preocupava i el síndic també ho expressava en el seu informe. I crec que era una de les demandes que feia el sector crític. Per tant, jo..., i es modifiquen tots els terminis que marcava el decret i que, clar, quedaven extemporanis, la diferència de temps entre l'aprovació del decret i l'aprovació de la llei; la qüestió de terminis quedava extemporània. Per tant, això també ho hem pogut transaccionar. Per tant, jo penso que s'ha fet una bona feina.

Dit això, i perquè ja s'han expressat, per no repetir, sí que jo..., m'agradaria pronunciar-me amb relació a les esmenes que queden vives. Llavors, aniré en ordre. Respecte a les esmenes que queden vives de Ciutadans, agraïm que hagin retirat les que hi havien, bé, les dues que quedaven, perquè crec que, a més, plantejaven contradiccions amb el text, amb el contingut de la llei.

Però, en canvi, nosaltres sí que votarem a favor de l'esmena 71, perquè entenem que no entra en contradicció amb el text i planteja un procés de sanejament del sector que crec que és necessari, si de veritat volem ordenar el sector. I, per tant, crec que és més garantista i no entra per a res en contradicció amb la resta del text. Per tant, dona més eines perquè realment es pugui fer aquesta supervisió prudencial.

La transacció d'última hora, que ens han proposat, que ens proposen Junts pel Sí i el PSC a partir de l'esmena 42 també la votarem a favor. Perquè, tot i que el procediment no ha estat l'habitual, atès que, bé, s'ha pactat a darrera hora i no en el marc de la ponència..., però com que veiem que aquesta legislatura és extraordinària i fem un ús extraordinari de tots els procediments formals, i atenent que el contingut suposa un benefici per als pagesos i, sobretot, simplifica la tramitació administrativa, sense que aquesta simplificació suposi una manca de garanties, també la votarem a favor.

I respecte a les esmenes del Grup del Partit Popular, agraïm al diputat Sergio Santamaría que hagi retirat les dues que quedaven, perquè crec que entraven plenament en contradicció amb els acords i les transaccions a les que havíem arribat durant el tràmit parlamentari.

Nosaltres votarem en contra de l'esmena 22, perquè creiem que continua entrant en contradicció, tot i que podem compartir-ne el contingut, eh?, o sigui, el tema de la con-

formació de majories dins de l'assemblea general. Però, clar, hi ha una part d'aquesta esmena que deixa obert que hi hagi seccions de crèdit que puguin abandonar el fons, i, per tant, es contradiu amb un dels eixos de la llei. Per tant, hi votarem en contra.

En canvi, votarem a favor de l'esmena 40, perquè entenem que aquesta millora la transparència, ja que el cessament del caràcter reservat de les dades dels documents relatius al fons ja no passa a dependre de la voluntat d'una part, sinó que es basa en un fet objectiu. És a dir, quan es formalitzi l'operació financera, les dades deixen de ser reservades. Per tant, en aquest sentit, millora la transparència.

I dit això, també només acabar amb que nosaltres creiem que era necessari aquest fons de suport financer. Creiem que és un instrument de mutualització del risc, i que si de veritat apostem –i nosaltres hi apostem, sempre ho hem fet, el nostre grup– per la continuïtat de les cooperatives agrícoles, i sobretot per la continuïtat de les seccions de crèdit, atès també no només el paper, que desenvolupen, econòmic, sinó el paper social que desenvolupen en alguns territoris, exemple, que el tenim aquí, a tocar... L'altre dia sortia a la premsa Rasquera, no?, que hi ha una entitat que fa mesos que té trencat l'únic caixer automàtic i no l'obre.

Vull dir, tenint en compte el país que tenim i que sí, que és una qüestió atípica, perquè seccions de crèdit de cooperatives no és un model que hi hagi a la resta de l'Estat ni un model usual a Europa, però bé, és el nostre model, és el model català..., i crec que l'hem de defensar. I ara el que cal és que el Govern i tots en prenguin nota i compleixin amb això que avui aprovem. Penseu que estem parlant de 572,7 milions d'euros, per tant, són molts diners que cal fer-ne aquesta supervisió prudencial.

Sense més, tornar a agrair al David el tarannà. I, bé, penso que hem fet una bona feina.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Grau. A continuació té la paraula la senyora Eulàlia Reguant, de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent.

Eulàlia Reguant i Cura

Bé, bona tarda. Moltes gràcies. Gràcies també als diputats de la ponència, que són els qui han treballat realment en la redacció final d'aquest projecte de llei.

Nosaltres exposarem el nostre posicionament tant des del principi o..., una mica per fer l'anàlisi de què creiem nosaltres necessari, què veiem necessari en això, de l'inici de tot plegat, i també aquells deures que creiem que encara tenim com a Parlament, més enllà de regular les seccions de crèdit de les cooperatives i que també han de servir per anar més enllà en el que té a veure amb el sistema financer i en com garantim, no?, drets, deures, etcètera, de tot l'entramat que conforma el sistema financer.

Perquè, en el fons, ho deia ja algun diputat, aquest decret llei venia d'una crisi concreta, però té a veure també amb un llarg procés, amb una crisi més o menys..., o parcial, però que ha tingut grans casos mediatitzats de diferents seccions de crèdit de cooperatives agràries –per exemple, trobaríem el forat de l'Aldea, que va bloquejar els estalvis de tres mil famílies, que era un cas molt excepcional atribuïble al gerent–, però també –i això és el que per nosaltres és important també de deixar clar– amb la falta de control i deixadesa interna, però..., perquè ens hauríem de preguntar què feia una cooperativa jugant a la bombolla immobiliària, on estava el consell rector, si ho atribuïm tot al gerent.

Però també aquest decret llei venia bàsicament del cas de la Cooperativa de Cambrils, on es bloquejaven estalvis de 1.500 estalviadors, no?, i que és el que ens va tornar a encendre les alarmes.

Però no estem parlant dels últims dos, tres anys. Podríem anar també al 2008, a la crisi de Copalme a Almenar, al Segrià, amb famílies amb estalvis i plans de pensions bloquejats. I ja aleshores va surar allò que és important de ressaltar: la manca de control que corresponia a Economia, al Departament d'Economia de la Generalitat.

Per tant, entenem que un marc regulador que sigui més rígid pot millorar la solvència i la seguretat dels impositors, que està bé, i que és necessari. I que era important no només mirar la palla en l'ull aliè, sinó també la biga en el propi, perquè també ha fallat, i fonamentalment ha fallat en governs tripartits i convergents, la supervisió pública que

corresponia en el seu moment al Departament d'Economia, que era qui en tenia la competència plena. Ells també en són i n'eren els responsables directes per deixadesa, per omissió. Per tant, cal recordar-ho i calia recordar-ho, i treballar en això.

En matèria del decret llei, el que avui votarem, és evident que hem millorat. Hem millorat perquè la retroactivitat no era admissible, i ja ho vam dir el dia que aquí es discutia el decret llei. La retroactivitat no era admissible perquè en el fons era fer un FROB de les seccions de crèdit, que venia a ser una reestructuració del sector; era un rescat dels estalvis de Cambrils, no era res més. I era fer amb les seccions de crèdit el que ningú es va atrevir a fer amb la banca, és a dir, fer pagar al sector els forats del sector. I, de fet, amb la banca..., i és interessant perquè el diputat del Partit Popular parlava de que el sector és privat i l'intervencionisme, però amb la banca els ciutadans hem acabat pagant 50.000 milions d'euros pel capbaix, i no està previst que ens els retornin; per tant...

Però aquí és on hi havia la principal tensió en el seu moment amb aquest decret llei, que era el fons de garantia, i és el que ha centrat també molts dels debats, aquí i a fora, on el sector ha estat discutint i debatent, i que, per tant, era important trobar com a mínim una postura que fos mínimament acceptable i que comencés a treballar perquè el fons de garantia existís, però també que no fos retroactiu, i que, per tant, no paguessin, del passat i de la manca de control d'uns i altres, justos per pecadors, però que a partir d'ara comencéssim a regular, tal com volem que es reguli el sistema financer, també les seccions de crèdit de les cooperatives.

Per tant, en aquesta crisi han fallat els controls interns democràtics de les cooperatives, i això fa mal dir-ho, però també ho hem de poder reconèixer. I també cal recordar que hi ha hagut en tot aquest procés una devaluació i pèrdua de cultura democràtica, i que això que és una de les coses que hem de posar en valor quan posem en valor les seccions de crèdit de les cooperatives i les cooperatives, que és la cultura democràtica, vol dir que és una de les coses que també cal que recuperem i que posem al centre quan parlem de les cooperatives.

Per tant, en un context de lenta desaparició de les seccions de crèdit, lenta i esperem que es freni i que s'aturi, no?, per la via d'aquesta bancarització encoberta que hi ha hagut durant anys i d'externalització dels serveis bancaris, obrim la porta a poder preservar i treballar amb les seccions de crèdit i que aquestes siguin estables i que garanteixin realment o que siguin i segueixin l'objectiu pel que han estat creades. Teníem un perill, i era que les seccions de crèdit estaven en un trànsit estrany. Era un perill que podia fer que es reforcés el model cooperatiu o que es bancaritzés. Amb això no garantim ni una cosa ni l'altra però frenem com a mínim de moment, o aparentment, la bancarització. Per tant, per nosaltres, això és positiu.

Nosaltres donarem..., en el seu moment, en el decret llei, ens vam abstenir, avui donarem suport al projecte de llei però posant-nos deures també més enllà d'això, perquè entenem que cal que fem un necessari debat al voltant de quin sistema financer volem. Perquè quan parlem de sistema financer no només parlem de banca, parlem de cooperatives de serveis financers, parlem de les seccions de crèdit de les cooperatives, parlem de moltes altres eines que tenim que posen l'estalvi al servei de les persones, que posen l'estalvi al servei de les iniciatives socials, que posen l'estalvi al servei de models econòmics. I, per tant, vol dir que cal que fem un debat perquè tot aquest entramat que tenim respongui realment a les necessitats de les classes populars, que respongui realment a les necessitats que tenim com a país per impulsar un model productiu, agrícola, cooperatiu diferent.

Com deia el diputat del Partit Socialista, això no es pot deslligar de quin model agrari defensem, de com defensem el món agrari, però com també el definim, no? I, a partir d'aquí, vol dir que també hem d'abordar molt més enllà i hem d'anar molt més enllà. I aquí cal que fem aquest debat, més enllà, com deia, de parlar d'això, per tant, que aprofitem les eines que tenim però que sobretot en aquests moments també de construcció de noves eines, de debats necessaris sobre com generem una societat més democràtica, com generem una societat que respongui a necessitats, en un moment on avui algú celebrava acords en termes de petits avenços per garantir necessitats socials de famílies en el marc de la ILP de la renda garantida de ciutadania, que posem també el debat de com definim el sistema financer perquè no calguin ni petits pedaços de rendes garanti-

des ni calgui posar pedaços o anar cada ics temps modificant la Llei de les seccions de crèdit de cooperatives per arreglar males gestions o mals processos duts a terme.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Reguant. A continuació té la paraula el senyor David Bonvehí, del Grup Parlamentari Junts pel Sí.

David Bonvehí i Torras

Bona tarda novament, diputats, diputades. Un altre cop saludar el vicepresident, la consellera i també –que abans no he fet–, doncs, agrair-li al Pere Aragonès i tot el seu equip el suport en la tramitació d'aquesta llei. I pel Grup Parlamentari de Junts pel Sí, doncs, agrair-los la seva ajuda en tot moment, perquè nosaltres poguéssim donar respostes en cada moment de la ponència i en cada moment que pels grups parlamentaris es suscitaven dubtes. I, per tant, els agraeixo la seva disposició.

Des de fa temps ja, des del 2010, el model de seccions de crèdit ha anat canviant. Jo me'n recordo quan vam iniciar la legislatura del 2010 que la primera llei que vam debatre en aquest Parlament era que les seccions de crèdit, doncs, els seus fons propis si-guessin vistos com a fons propis per part de les entitats bancàries perquè els poguessin donar més finançament. Des d'aquell moment, perquè ja tenien problemes quan les entitats financeres no acabaven d'ajudar les cooperatives, doncs, des d'aquell moment, el model de secció de crèdit ha anat canviant i ha anat modificant-se fins a l'actualitat, fins al projecte de llei que aprovem avui.

Crec que durant aquests últims set anys, malgrat les turbulències i malgrat alguns accidents que hi ha hagut en algunes cooperatives i en algunes seccions de crèdit, crec que el model ha anat millorant, i l'últim gran canvi va ser l'any 2014, doncs, que s'apostava clarament perquè les seccions de crèdit no fossin entitats financeres que donaven serveis a tota la població, sinó que bàsicament es deia, doncs, a partir del 2014, que les seccions de crèdit el que havien..., era donar suport financer a les cooperatives i a aquells socis comuns. I també des del 2014 es canviava la concepció per donar més importància a aquell soci productor i a aquell soci que verdaderament vivia del món rural i vivia del món agrari.

És en aquest sentit que crec que avui ens hem de felicitar perquè tota aquesta derivació des del 2010 fins a avui crec que és en positiu; crec que és en favor del món rural; crec sincerament que el model de secció de crèdit i el model de cooperativa ajuda al re-
equilibri i a la vertebració territorial, i crec que en aquest punt, doncs, les cooperatives en general i les cooperatives amb secció de crèdit en particular ajuden també a aquesta cohesió territorial que el nostre país necessita.

El fons, ja s'ha dit aquí per part d'alguns altres grups parlamentaris, nosaltres vam dir des del primer moment que era necessari, i era necessari perquè, si bé és cert que les cooperatives són empreses privades i que, per tant, cada empresa hauria de respondre de la seva responsabilitat i de la seva gestió, també és cert que les cooperatives, doncs, en certa manera són entitats que reben beneficis fiscals i estan més lligades a l'Administració que d'altres tipus d'entitats. I, per tant, ens sembla que aquesta relació i ens sembla que aquesta col·laboració entre l'Administració i la cooperativa s'havia de ficar sobre el paper i s'havia d'aclarir, doncs, a partir d'ara, quan hi hagués un problema amb una cooperativa, fins allà on arribava l'Administració i fins a on arribava el sector.

Quan es va proposar això del tema del fons, crec que era una demanda, ja, que el sector venia fent des de fa temps, però, en un primer instant, fa mig any enrere, quan ho vam presentar com a decret llei, algunes veus, doncs, no ho van veure del tot clar. Nosaltres, com a Junts pel Sí, sí que ho vam veure, perquè, com us dic, el sector ja feia temps que hi treballava, perquè teníem claríssim també que el sector financer s'havia tancat molt en totes aquelles ajudes cap al món rural, i, per tant, ens era difícil que, quan una secció de crèdit tenia dificultats, el món financer ens ajudés, i també creïem que era una eina de protecció per a tota aquella gent que apostava i tota aquella gent que havia confiat en les seccions de crèdit, i que, per tant, era una eina per assegurar que tota aquella gent que té els seus estalvis en una secció de crèdit, doncs, tinguéssim la certesa que la secció de crèdit sempre respondrà i que hi ha un sistema darrere per poder respondre en aquest sentit.

Per tant, estem contents que aquesta eina que és el fons cooperatiu avui acabi el seu trajecte aquí. Ens sembla que és una eina potent, ens sembla que és una eina en el sentit d'una col·laboració entre l'Administració i entre el món cooperatiu que és potent, i que, per tant, nosaltres avui n'estem orgullosos.

També és cert, i la diputada Grau abans ho deia, que a nosaltres ens hauria agradat que aquesta llei encara detallés molt més que quan una cooperativa posa diners en aquest fons –que seran totes–, quan una secció de crèdit posa diners en aquest fons –que seran totes–, doncs, que se li assegurés que aquest 3 per cent la cooperativa mai no el perdrà, aquesta aportació que fa en aquest fons.

Això ho hem estat estudiant de totes maneres i, tenint en compte que l'Administració no pot intervenir, doncs, de manera al cent per cent i que qualsevol intervenció de l'Administració seria considerada com un ajut d'estat, i que, per tant, això ens provocaria moltes dificultats, que a cada moviment que fem haguéssim de demanar permís a l'Estat i permís en tots aquells ajuts d'estat que requereix, al final hem trobat la fórmula aquesta de posar-ho a la llei, de manera que se salvaguardi totes aquestes aportacions que fa a les cooperatives però de forma que sigui d'una manera que es pugui gestionar àgilment.

I aquesta és l'altra importància de la qüestió que avui ens ocupa. Del que es tractava és de fer un fons que, quan una cooperativa té problemes, quedés ben clar en el moment i en quines condicions la cooperativa amb problemes pot accedir a aquest fons. I, per tant, crec que en aquest sentit això també ho hem aconseguit. És un fons àgil; és un fons..., perfectament establert quines cooperatives hi poden anar; és un fons perfectament ben establert que les cooperatives que hi aporten els diners..., doncs, mínimament estan garantits, que el cent per cent estan garantits, i, per tant, jo crec que tanquem el cercle i crec, sincerament, doncs, que ha quedat ben redactat.

I abans aquí es deia... –i acabo amb això–, crec que s'ha fet un esforç per part de tots els grups parlamentaris, i crec que s'ha fet sincerament perquè crec que tothom –i en aquest Parlament és un símptoma– creu en el model de cooperatives agràries del nostre país.

I ara no és per fer broma, però, jo, sentint a parlar els diputats abans que jo, sembla que les cooperatives, sembla que les seccions de crèdit tinguin cinc comercials, o sis, que quasi, quasi estan disposats a anar a vendre aquest fons, no? Perquè la veritat és que de les intervencions que hi ha hagut, i crec que de la manera també que ho havia anat explicant el Govern, crec que tothom cada cop entén més la importància de les cooperatives.

També la gent, ho crec, entén més la importància de les cooperatives rurals, que no només actuen com a dinamitzadors econòmics del territori, sinó que, doncs, cada cop més també actuen com a pols d'atracció turística, pols d'atracció cultural, pols d'atracció econòmica, que fa que altres sectors es fiquin o col·laborin conjuntament amb les cooperatives en el món rural, i, per tant, des d'aquest punt de vista, crec que avui aquest Parlament fa una bona llei i fa un bon favor, doncs, a tot el que és el món rural del nostre país.

I jo, res més, tornar a donar les gràcies a tothom. I espero, doncs, que, finalment, aquesta llei sigui aprovada per unanimitat.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Bonvehí.

Un cop acabat el debat, estem cridant a votació.

(Pausa.)

En primer lloc, votarem les esmenes del Grup Parlamentari de Ciutadans; com que han retirat les esmenes 21, 27 i 76, votarem, en primer lloc, l'esmena número 71. Després votarem les esmenes del Grup Parlamentari Popular, que han retirat l'11, la 12, la 35 i la 64. Per tant, votarem la 22 i la 40. Després votarem l'esmena transaccional, entre el Grup Socialista i el Grup de Junts pel Sí. I, per últim, votarem el projecte de llei. D'acord? *(Pausa.)*

Per tant, ara comencem i votem l'esmena número 71.

Comença la votació.

L'esmena ha estat rebutjada per 45 vots a favor, 60 en contra i 26 abstencions.

A continuació votarem l'esmena número 22.

Comença la votació.

L'esmena ha estat rebutjada per 10 vots a favor, 121 en contra i cap abstenció.

A continuació votarem l'esmena número 40.

Comença la votació.

L'esmena ha estat rebutjada per 45 vots a favor, 76 en contra i 10 abstencions.

A continuació votarem l'esmena transaccional entre el Grup Parlamentari de Junts pel Sí i el Grup Socialista.

Comença la votació.

L'esmena ha estat aprovada per 131 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

A continuació votarem la resta del text del projecte de llei.

Comença la votació.

El Projecte de llei del règim de les seccions del crèdit de les cooperatives ha estat aprovat per 131 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

(Aplaudiments forts i perllongats.)

Proposició de llei de supressió del Consell Comarcal del Barcelonès (debat de totalitat)

202-00050/11

El cinquè punt de l'ordre del dia és el debat de totalitat sobre la Proposició de llei de supressió del Consell Comarcal del Barcelonès.

Abans de començar amb el debat, els recordo que, per acord de la Junta de Portaveus, del passat dia 9 de maig, aquest punt se substanciarà en un únic debat, conjuntament amb els altres punts sisè i setè de l'ordre del dia. Els grups parlamentaris disposen d'un temps d'intervenció de quinze minuts.

En primer lloc, té la paraula, per a presentar la iniciativa legislativa del Grup Parlamentari de Ciutadans, el senyor Joan García.

(Remor de veus.)

Els demano, si us plau, que surtin de pressa i en silenci perquè puguem continuar amb la sessió.

(Pausa.)

Diputat, quan vulgui.

Joan García González

Sí, presidenta, gràcies. Diputats, diputades, avui per nosaltres és un dia especial. Per començar, hem descobert dos efectes importants que tenen les nostres proposicions de llei, en especial, en altres grups, i crec que és necessari començar explicant-los.

Avui sabem que la proposició de llei que hem presentat per la supressió del Consell Comarcal del Barcelonès ha tingut la virtut de doblegar l'espaitemps i transformar set anys d'esperes en dies. Hem aconseguit allò que Convergència Democràtica de Catalunya, Esquerra Republicana o PSC no han fet en set anys, i hem aconseguit que ho realitzin en dies.

També hem aconseguit un segon miracle. Junts pel Sí diu a la seva proposició de llei el següent: «No es pot desconèixer la realitat de “solapament” de funcions, activitats i serveis del Consell Comarcal del Barcelonès, amb l'Àrea Metropolitana de Barcelona, ja que la totalitat dels municipis del consell comarcal es troben inclosos en l'Àrea Metropolitana de Barcelona.» Benvinguts a la realitat! Set anys per reconèixer això. Benvinguts al segle XXI, senyors de Junts pel Sí!

No ho saben, però la realitat acabarà demostrant-los que el model territorial del futur no pot defensar-se sobre estructures del passat. Perquè avui estem davant d'un acte de racionalització administrativa. Avui és el primer de molts altres dies on esperem que el seny no hagi de defensar-se darrere de cap excepcionalitat o en fórmules per construir una administració territorial moderna a Catalunya, i que això, construir-la, sigui una prioritat.

La presentació d'aquesta proposició de llei de supressió del Consell Comarcal del Barcelonès és un pas ineludible per ordenar el mapa administratiu territorial català.

Ens dol que no s'hagi arribat abans a aquest primer punt d'inflexió en aquest Parlament, i haver-ho de fer perquè simplement aquells que han governat els últims anys el consell comarcal han acabat portant-lo a una situació d'inacció i de degradació institucional tal que el feien insostenible com a institució. No tornarà a passar, o almenys això esperem amb la resta d'ens de la nostra comunitat. Hem de saber entendre aquest avís, i per entendre'l què millor que una breu però pràctica revisió històrica de la nostra realitat administrativa; una revisió que fem aquells que no hem dubtat mai en dubtar del marc territorial administratiu espanyol i, per tant, també del català. Per tant, ho fem des de la coherència.

Hem dit que aquesta proposició de llei no és més que la punta d'un iceberg de recursos i esforços perduts en un marc d'interessos partidistes que fa molts anys que no tenim com a subjecte de treball els ciutadans de Catalunya. Amb la recuperació de la democràcia, especialment després de l'aprovació massiva de la Constitució de 1978 i de l'Estatut de Catalunya, es despleguen, per un costat, els cens democràtics provinents de l'organització autonòmica, i, per un altre, es democratitzen les diputacions provincials. Per a l'organització autonòmica local es decideix recuperar l'any 1987 la divisió comarcal proposada per Pau Vila i aprovada per decret el 1936; un decret que, dissortadament, la dictadura franquista no va permetre implementar mai.

Per tant, vam iniciar el nou període democràtic amb dues estructures administratives locals que, de fet, es corresponien amb realitats socials, econòmiques i geogràfiques, una de 1833 i l'altra de 1936. Només la divisió en comunitats autònomes es pot considerar com una proposta administrativa actualitzada, i no parlem de legitimitat perquè totes la tenen, i la tenen perquè estan, de fet, incloses en l'Estatut i en la Constitució. La mateixa proposta de creació de comunitats autònomes ja va suposar el primer canvi territorial a Espanya: un nou nivell de descentralització, modern i actualitzat que, a més, va portar un canvi indirecte, l'eliminació a les comunitats autònomes uniprovincials de les diputacions, una mesura que a dia d'avui es pot considerar un èxit i que, de fet, obria un camí de reformes que no es va aprofitar. O sigui que es va obrir un debat a Catalunya, i ho va fer la mateixa Convergència i Unió a finals dels anys vuitanta, defensant el camí de la unificació de les quatre províncies i l'eliminació de les diputacions seguint el pas de les comunitats uniprovincials.

Aquesta proposta va seguir viva fins als primers anys del tripartit, inclús era una de les propostes que Artur Mas proposava pel que havia de ser el nou Estatut de Catalunya. És ben cert que en aquell moment la presència de Convergència i Unió i Esquerra a les institucions provincials no era, per dir-ho d'alguna manera, determinant. I potser, només potser, aquesta era una motivació d'aquella Convergència del 3 per cent, 4 per cent, bastant poc preocupada per la racionalització de recursos de l'Administració o, almenys, amb un curiós concepte de com utilitzar-los.

El 1987 neixen les comarques com un contrapès de poder més que amb una voluntat real de millora de la gestió local. I es comença a debatre sobre altres propostes de substitució de les províncies, però sense realment trobar un camí per substituir-les, i, buscant en els calaixos de la història medieval apareix la solució: les vegueries.

És cert que el debat sobre el model territorial queda parat, queda aturat fins que arriba el tripartit. És el tripartit de l'última legislatura el que aprovarà una llei de vegueries el 2010, però sense recuperar en cap moment el debat sobre les diputacions i com compatibilitzar totes dues realitats, fet que va portar a que la llei quedés en *standby* en aquell mateix moment de la seva aprovació, iniciant una tradició de lleis placebo que s'aproven en aquest Parlament i que mai s'implementen.

A la vegada es proposa una nova estructura –es va complicant la història– com és l'Àrea Metropolitana de Barcelona, que sí, que aquesta sí que es posa en funcionament, i que, per nosaltres, és una d'aquelles estructures supramunicipals de gestió que, sens dubte, han de contribuir a un nivell territorial adaptat a les necessitats i complexitats de cada territori, un nivell mitjà entre municipis i comunitats autònomes. Per tant, un bon camí.

Amb aquesta realitat de creacions de nivells administratius i duplicitats, Convergència i Unió, que arriba, que ha arribat als governs de les diputacions, canvia el seu discurs i decideix que potser no és una solució tan dolenta aprofitar la capacitat de col·locació que ofereixen les diputacions, així com fer un ús interessant del pressupost

que els dona per cobrir allà on arriba..., on no arriba, en aquest cas, la Generalitat. Per Convergència Democràtica de Catalunya, de sobte, les diputacions són eixos essencials de la governabilitat de Catalunya. Però això..., sí, s'ofenen quan algú utilitza el nom de «província», una paraula ja utilitzada en època romana i posteriorment recollida a la Constitució de Cadis, el 1812, o en la denominació de les juntes revolucionàries creades per abolir l'antic règim, el 1808.

Però, bé, obviant el fet que alguns crec que no tenen cap interès o cap problema en desconèixer la història de Catalunya, sí que podem dir que entrem en un període a partir del 2010 on es consolida una realitat inadmissible: en plena crisi, el conjunt de forces polítiques d'aquest Parlament, excepte Ciutadans, decideixen que el més racional per a un ciutadà de Barcelona, de l'Hospitalet o de Santa Coloma és tenir set administracions a sobre: municipi, consell comarcal, àrea metropolitana, vegueria, diputació i comunitat autònoma –més l'europea, com diria Rajoy–, quan un ciutadà espanyol a altres comunitats en té normalment quatre, o inclús tres, amb el que això suposa d'encariment en la prestació de serveis, una despesa que suposo que sabem que paguem entre tots.

I què demanem?, què necessitem? Una llei de governs locals a Catalunya que posi seny a aquest ordre, a aquest desordre en aquest cas. I què ens diu el Govern? Que ni l'han fet ni la faran. Els hem instat a fer-la, sí, en diferents resolucions aprovades, l'última el 9 de maig, on els instem a que presentin una llei de governs locals i una molt necessària llei de finances locals. Aquests són mandats democràtics i legals d'aquest Parlament. Pensa el Govern complir-los? Possiblement no.

I en aquest paisatge caòtic, complicat encara més amb la creació de noves comarques, com el Moianès, o modificacions de lleis encara no implementades, com la de vegueries, amb la unificació del Penedès, o projectes parats, aturats per falta de consens, com el Lluçanès, es veu llum en la foscor i es dona un primer pas en la direcció correcta, almenys per nosaltres: treballar en ponència conjunta la supressió del Barcelonès. Com hem dit abans, benvinguts; aquesta és una bona experiència sobre la que hem de realitzar, això sí, algunes reflexions concretes que segurament ens poden servir per a futurs canvis d'aquest tipus i per fer una valoració del que ha sigut la mateixa realitat d'aquests ens polítics.

Creiem que es fa perquè finalment hi ha un consens polític ampli al Consell Comarcal del Barcelonès per procedir a la seva supressió, o almenys així ens ho va fer saber el mateix consell amb l'aprovació per unanimitat d'una moció d'autodissolució al seu ple de març. Endavant, però algunes apreciacions.

Primera. El canvi de les competències actuals del consell a altres administracions inclou també les empreses associades, unes empreses que, tal com hem conegut per l'Informe 23/2016 de la Sindicatura de Comptes, que fiscalitza de l'any 2005 al 2011 la gestió de cinc entitats participades pel consell comarcal, van acumular un conjunt preocupant d'irregularitats en diferents àmbits: comptables, de contractació o de signatura de convenis. Les irregularitats demostren, com a mínim, una erràtica capacitat de gestió d'una entitat que ja acumulava ombres molt evidents. Es té la voluntat d'investigar políticament aquestes irregularitats? Nosaltres, sí.

A això hem de sumar una segona apreciació: el deute acumulat per algunes d'aquestes societats, com la Societat Urbanística Metropolitana de Rehabilitació i Gestió, Regesa, que està a prop de 40 milions. Com s'assumirà aquest deute?

I tercera apreciació, molt important: com es realitzarà la subrogació dels treballadors del consell a les noves entitats que assumeixin la titularitat de competències? Hem de ser molt curosos amb això i respectar els drets econòmics i socials d'aquests. Aquí hem de comentar el que ells mateixos ens demanaven: hauria sigut molt adequat que el Govern hagués treballat una llei de lectura única consensuada amb tots els grups, amb l'objectiu de realitzar una transició ràpida, consellera, en aquest cas, que aquest missatge és per a vostè; però el Govern està en altres coses, en compres i licitacions diverses, consellera. Al final serà el Parlament el que tirarà endavant aquesta llei a iniciativa dels grups, i aquí esperem que es pugui respectar el desig dels treballadors de no deixar penjada entre dues legislatures una llei que és vital per a la governació de l'àmbit metropolità.

Estem obligats tots a trobar el consens necessari per realitzar una transició al més beneficiosa possible per als treballadors del consell. En definitiva, ens trobem davant

d'una de les primeres lleis de racionalització real de l'Administració catalana. Estem contents d'haver-la impulsat i que ens hagi portat a una ponència conjunta.

Nosaltres ens quedarem aquí..., no ens quedarem aquí i continuarem, de fet, construint la nova transformació eficient d'una administració útil, al servei dels ciutadans de Catalunya. Diputats, diputades, esperem que ens puguin acompanyar.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyor García.

Proposició de llei d'ordenació del mapa comarcal de Catalunya i de traspàs de les funcions, serveis, personal, béns, drets i obligacions que en l'actualitat corresponen al Consell Comarcal del Barcelonès (debate de totalitat)

202-00052/11

A continuació, per a presentar la iniciativa legislativa del Grup Parlamentari Socialista, té la paraula la senyora Eva Martínez.

Eva Martínez Morales

Gràcies, presidenta. Consellera, diputats, diputades, també saludar les persones del consell comarcal, representants dels treballadors, que avui ens acompanyen. El passat 15 de març, el Consell Comarcal del Barcelonès va aprovar per unanimitat una moció de tots els grups comarcals per iniciar el procés de traspàs a altres administracions públiques de les funcions i serveis del Consell Comarcal del Barcelonès. També per unanimitat, tots els grups presents en aquesta cambra no hem presentat cap esmena a la totalitat a cap de les proposicions de llei que tres grups hem presentat per tal de fer efectiva aquesta voluntat del consell comarcal. Per tant, un primer concepte a destacar: unanimitat.

Avui tenim l'oportunitat de fer efectiva la voluntat democràtica del Consell Comarcal del Barcelonès. I, davant d'això, des del nostre grup volem fer diferents consideracions. Primera, fer una mica d'història del consell comarcal i posar en valor les funcions i serveis que presta. Segona, valorar les conclusions de l'informe de la Sindicatura de Comptes i demanar la màxima transparència i celeritat en la reclamació de responsabilitats. Tercera, enumerar els antecedents normatius de la dissolució, com són la Llei de l'àrea metropolitana i el nonat projecte de governs locals de la passada legislatura. I quarta consideració, destacar els elements crítics que hem de tenir presents en la dissolució i el traspàs a altres administracions públiques de les funcions i serveis del consell comarcal. Per tant, quatre consideracions i un objectiu molt clar en aquest procés: garantir la total transparència i retiment de comptes, i ser exemple de rigor i de bona gestió pública. Inicio així la meua intervenció.

La primera consideració, fer una mica d'història del consell comarcal i posar en valor les seves funcions. El Consell Comarcal del Barcelonès fou constituït el 9 de març de 1988 i està integrat per cinc municipis: Badalona, Barcelona, l'Hospitalet de Llobregat, Sant Adrià de Besòs i Santa Coloma de Gramenet. La comarca del Barcelonès és la més petita en extensió de tot Catalunya, la més poblada, la més densa i la que concentra major activitat econòmica; en total, més de 2.200.000 persones hi viuen. Històricament, l'àmbit territorial del Barcelonès va ser administrat per la Corporació Metropolitana de Barcelona, entitat que es va dissoldre l'any 87.

Durant gairebé trenta anys d'història, el consell comarcal ha exercit diferents funcions i competències. A nivell d'acció territorial i mobilitat sostenible, el manteniment de les rondes de Barcelona, que és un terç del pressupost que dedica..., un terç del pressupost d'aquesta entitat es dedica a aquesta tasca; ordenació urbanística; millora urbana; la ronda verda; la promoció del vehicle elèctric, o l'estacionament urbà. A nivell d'ensenyament, es gestionen les beques menjador, la gestió del transport escolar, casals d'estiu i activitats de lleure. També, a nivell de competències de joventut es gestionen el Centre Europa Jove i els centres d'informació i recursos per a l'emancipació juvenil, albergs de joventut i instal·lacions destinades a infants i joves. També assumeix compe-

tències en habitatge a tots els municipis, i de promoció econòmica i d'ocupació, i gestiona la Garantia Juvenil.

Així mateix, les empreses compleixen importants funcions: Regesa ha fet possible la construcció de 4.500 habitatges protegits i gestiona un parc de 431 habitatges en règim de lloguer, i RASSA té com a objectiu cobrir les necessitats d'aparcament i de mobilitat urbana. Veiem, doncs, la importància dels serveis i projectes que gestiona el consell comarcal.

Segona consideració: valorar les conclusions de l'informe de la Sindicatura de Comptes i demanar la màxima transparència i celeritat en la reclamació de responsabilitats. Des del Grup Socialista volem destacar la tasca d'inspecció a les administracions locals que fa la Sindicatura de Comptes, d'ofici, i també a petició d'altres administracions. Cal agrair la feina feta per la Sindicatura de Comptes, amb el seu extens informe sobre el grup del Consell Comarcal del Barcelonès, més de 430 pàgines i sis volums; un informe encarregat per una moció d'aquest mateix Parlament, aprovada per unanimitat el 6 d'octubre del 2011. Una altra vegada, unanimitat.

Tal com explicava el síndic major, Jaume Amat, en la presentació de l'informe a la Comissió de la Sindicatura de Comptes que va tenir lloc aquest 4 de maig, ha estat una feina molt extensa. S'han revisat sis exercicis, del 2005 al 2011, de cinc organismes: Consell Comarcal del Barcelonès, Regesa, RASSA, Marina Badalona i Fundació Pisos de Lloguer. Han estat dos anys i mig de treballs a les mateixes oficines del consell comarcal i dos anys per preparar l'informe, que es va entregar el 15 de setembre del 2016. Per tant, des que es fa l'encàrrec, el 2011, han estat cinc anys de minuciosos treballs. Això ens pot portar a dir que el Consell Comarcal del Barcelonès ha estat l'organisme de Catalunya amb el nivell de fiscalització més alt que ha fet mai la sindicatura, cosa que contrasta amb la falta d'informes d'altres administracions que tristament han aparegut reiteradament als mitjans de comunicació, i no per les seves bones pràctiques, com podria ser el Consell Comarcal de la Selva.

De la intervenció del síndic major, i en resposta a les preguntes plantejades per diputats de diferents grups, voldria destacar algunes qüestions. Un dels temes destacats en l'informe és el control intern i la manca de nomenaments d'habilitats nacionals en els anys analitzats. Com diu el síndic major Amat, el tema de que les figures clau d'interventor, tesorero i secretari moltes vegades no estan cobertes, o estan cobertes malament, estan cobertes amb molt bona voluntat però amb gent sense capacitat de fer-ho, això és un risc molt important que nosaltres, cada vegada que surt, l'anem determinant, i que aleshores insistim que és un tema que s'ha de solucionar; això és el que deia el síndic major. El síndic parlava de l'informe del consell comarcal, però també ho extrapolava a altres administracions.

I, si m'ho permeten, ara faig un parèntesi i aprofito que estic en aquest faristol i que tenim la consellera, i li faria un prec: compleixi els manaments del Parlament. L'any passat molts ajuntaments van rebre una carta del Departament de Governació per regularitzar la figura de tesorero amb un funcionari habilitat nacional. A dia d'avui, la manca de funcionaris habilitats nacionals, interventors i tesorers, és una realitat que pateixen moltes administracions. No hi ha suficients professionals habilitats per cobrir totes les places als 948 ajuntaments de Catalunya.

El Grup Socialista va advertir això el juny de l'any passat i va fer una proposta que es va aprovar pel Ple el 30 de juny. En la Comissió de Governació del 9 de maig, com bé comentava el company de Ciutadans, s'ha tornat a votar. I en aquest tema justament es va aprovar de fer un grup de treball –Generalitat, Estat, entitats municipalistes i professionals– per posar fil a l'agulla en aquest tema i donar una resposta als ajuntaments que no poden cobrir aquestes places. De moment, el Govern deixa sol el món local; i després ens posarem les mans al cap si un informe de la sindicatura indica que aquestes places no estaven cobertes de la forma convenient.

Segona consideració. Continuant amb la valoració de l'informe, a la pregunta que se li va fer al síndic sobre quines haurien de ser les recomanacions de la sindicatura per evitar la comissió d'irregularitats i per què no s'especificava en l'informe, el síndic major va dir, textualment: «La recomanació és que es compleixi la llei, és a dir, que per a això està; no té sentit recomanar que es compleixi la llei, perquè és obligació de qualsevol responsable polític o administratiu complir la llei.» L'informe el que posa sobre la

taula són incompliments amb els procediments administratius que marquen les lleis; a la fi, són incompliments de les lleis.

I ara serè políticament incorrecta: imagini's que jo ara justificués un incompliment de la llei, que justificués que algunes lleis són més importants que altres i que, per tant, algunes lleis ens les podem saltar, incomplir, no respectar els informes dels organismes de control. Fa falta que faci el paral·lisme amb el que passa en aquesta cambra cada vegada que alguns grups justifiquen saltar-se les normes i les lleis? Quan aprova textos que són clarament il·legals? Quan s'aprofita la majoria parlamentària per fer callar la minoria?

El consell comarcal, en la moció aprovada, ha manifestat la seva voluntat de seguir col·laborant activament amb la Sindicatura de Comptes i la fiscalia, i demanar l'auditoria de les activitats des de l'any 2011 fins a l'actualitat.

Per al Grup Socialista la tramitació de les proposicions no ha de suposar oblidar les responsabilitats administratives i penals que hi puguin existir. I, sobretot, s'ha de fer una investigació judicial que vagi més enllà dels incompliments de les normes del dret administratiu i trobi els autèntics beneficiats a títol lucratiu de totes aquestes irregularitats, així com els responsables que hi puguin haver a nivell penal.

Des de la sindicatura ja s'han remès els dos punts que consideraven que podrien tenir indicis penals a la fiscalia, exigint l'actuació dels organismes de control: la Sindicatura de Comptes, el Tribunal de Cuentas, l'Oficina Antifrau i la fiscalia. Ho exigim i volem la màxima transparència en el procés, i també demanem celeritat, per tal que no quedi en la ciutadania la sensació d'impunitat.

La tercera consideració és enumerar els antecedents normatius en la dissolució, com són la Llei de l'àrea metropolitana i el nonat projecte de governs locals de la passada legislatura.

El Parlament de Catalunya va aprovar el 27 de juliol del 2010 la Llei de l'Àrea Metropolitana de Barcelona, llei que preveu una simplificació de l'estructura organitzativa metropolitana.

El 3 de setembre del 2013 el Parlament de Catalunya va admetre a tràmit el projecte de llei de governs locals de Catalunya. Aquesta reforma del món local havia de tenir incidència en tot l'àmbit territorial català i afectava de forma directa el Consell Comarcal del Barcelonès, ja que incorporava en el seu articulat la supressió del Consell Comarcal del Barcelonès. Tots els grups polítics que van presentar esmenes al projecte de llei manifestaven el seu acord en la dissolució del Consell Comarcal del Barcelonès. Malauradament, a l'agost del 2015 va acabar la desena legislatura del Parlament sense haver conclòs el tràmit parlamentari d'aprovació de la nova llei de governs locals, i, per tant, el projecte de llei va decaure per finiment de la legislatura.

Un any i mig després de l'inici d'aquesta onzena legislatura, la Llei de governs locals està al calaix, tot i que aquest Ple del Parlament va aprovar una moció, el 30 de juny de l'any passat, on es comprometia a presentar-ho el primer trimestre del 2017. Un incompliment d'un manament parlamentari que no escandalitza a ningú, ni als diputats, ni a la Mesa del Parlament, ni als consellers, ni als periodistes... Tothom accepta que hi ha manaments parlamentaris que sí s'han de complir i que són mantres sagrats, i, en canvi, hi ha altres manaments parlamentaris que..., com que han estat impulsats pels grups de l'oposició, encara que tinguin el suport de la majoria parlamentària, aquests no cal acomplir-los. D'exemples, n'hi ha molts: els recursos per a les llars d'infants, el desplegament de la Llei d'infància i adolescència, la publicació de les llistes d'espera de les residències públiques, els recursos per a la Llei d'urbanitzacions, la Llei de governs locals..., perquè aquest Ple té un doble raser. I, en aquest context normatiu és el Parlament qui entoma la tasca encomanada pel consell comarcal i inicia el tràmit.

La quarta consideració, i última, és destacar quins són els elements crítics a tenir presents en la dissolució i el traspàs a altres administracions públiques de les funcions i serveis del consell comarcal. La dissolució no pot ser d'un dia per a l'altre, i això és el que aborden les proposicions de llei presentades. Hi ha diferències de matisos. En la proposició presentada pel Partit Socialista és fonamental la tasca a realitzar pel Govern de la Generalitat per tal que es distribueixin les competències comarcals entre les diferents entitats i administracions que ja són al territori i que s'elabori una proposta de traspàs amb un calendari que identifiqui els drets, obligacions, béns i personal que

en resultin afectats, i els contractes i convenis que s'hagin de subrogar amb els centres rectors, garantint sempre els drets i les condicions de treball dels treballadors comarcals, i el manteniment sense interrupció dels serveis i programes i activitats que estan actualment en funcionament.

Quant als ingressos que rep el consell comarcal, també s'haurà de regular la seva distribució entre les noves administracions receptores, amb especial atenció al Fons de Cooperació Local.

La nostra proposició, igual que la presentada per Junts pel Sí, garanteix que mentre no es produeixi el traspàs efectiu, el Consell Comarcal del Barcelonès mantingui els equips, fonts i mitjans que permetin el correcte exercici de llur funció. Caldrà, també, adaptar la normativa sectorial que resulti afectada per aquesta proposició. I tot això esperem poder fer-ho amb el tràmit de ponència, on podrà ser millorada i complementada.

I acabo... I, un cop fet aquest debat, cal iniciar els treballs de la ponència i, des del Grup del Partit Socialista, ho farem amb dues premisses irrenunciables: garantir els serveis i no afectar la qualitat d'aquests serveis i, sobretot, garantir els drets dels treballadors i treballadores. En resum: unanimitat, transparència, compliment de la llei i bona gestió pública.

Així que, diputats i diputades, *manos a la obra* i bona llei.

Gràcies.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

Moltes gràcies, diputada.

Proposició de llei de supressió del Consell Comarcal del Barcelonès (debat de totalitat)

202-00055/11

A continuació, per a presentar la iniciativa legislativa del Grup Parlamentari de Junts pel Sí, parlaran el senyor Joan Ramon Casals, en primer lloc, i després el senyor Gerard Gómez del Moral. Es repartiran el temps entre tots dos.

Joan Ramon Casals i Mata

Moltes gràcies, presidenta. Diputats, diputades..., bé, nosaltres estem aquí per defensar, ho farem conjuntament amb el Gerard Gómez, la nostra proposició de llei i començaré per aquesta part, que hauria de ser el meu final; però, en tot cas, en funció de les intervencions que hi han hagut defensant la resta de propostes de llei, canviaré una mica l'ordre.

En tot cas, nosaltres fem una proposta de llei que, tal com va comentar la consellera Borràs..., que ens està acompanyant avui, va manifestar que teníem la intenció des del Govern de presentar un projecte de llei, però com que hi ha hagut dos grups parlamentaris –que són el de Ciutadans i del Partit Socialista– que van presentar les seves propostes de llei, vam entendre que llavors el millor era fer-ho com a proposta de llei, però la intenció molt clara del Govern era fer-ho en funció de la petició del Consell Comarcal del Barcelonès i haver presentat el projecte de llei. Els grups parlamentaris s'han avançat, doncs; el nostre també segueix aquesta dinàmica i es farà d'aquesta manera.

El que contempla la nostra proposta és el que entenem que surt de la voluntat expressada pel consell comarcal de forma unànime, que és procedir a la supressió del consell comarcal i encomanar..., en un màxim període de sis mesos..., encomanar al Govern que faci un decret per tal de que acordi la distribució de les actuals competències, activitats i serveis del consell comarcal i els distribueixi en base al consens en els ajuntaments afectats, entre la resta d'administracions que ho poden assumir, que són des de l'àrea metropolitana, la Diputació de Barcelona, la mateixa Generalitat o altres ajuntaments; que això es faci, sobretot, garantint que els serveis es mantinguin, la qualitat d'aquests –que és alta, molt alta–, i, sobretot, les condicions dels treballadors i treballadores, que alguns d'ells i els seus representants ens acompanyen en aquest punt.

També que es garanteixi el finançament i el tant per cent d'aquesta distribució que hi ha actualment del Fons de Cooperació Local de Catalunya, i el que sobretot hi ha és

aquest compromís de que es farà en aquest termini per tal de garantir que un bon òrgan local, un bon ens local, que està prestant fins ara uns molt bons serveis, ho pugui seguir fent a partir d'ara en funció de la voluntat expressada per aquest mateix òrgan a través d'altres administracions.

I ara aniré als comentaris que han fet altres forces polítiques i a explicar el nostre model com a Junts pel Sí, també, en aquest cas, com a PDECAT que és el que..., com a diputat..., avui represento.

La raó per la qual es produeix aquesta supressió és perquè nosaltres mantenim un sistema d'organització territorial molt clar i molt simple, que és el de l'asimetria en funció de la voluntat de cadascun dels territoris, i nosaltres escoltem a tothom. En aquest cas, ha estat el mateix consell comarcal que ha cregut que, en funció dels debats que hi havien sobre l'organització territorial del nostre país, poder no calia que existís. Estem parlant de que, tant la llei, del 2009, de creació de l'Àrea Metropolitana de Barcelona com el projecte de llei de governs locals de l'any 2013, posaven en qüestió –és veritat– les competències d'aquest òrgan, ja que aquest últim projecte determinava que les competències passarien a l'Àrea Metropolitana de Barcelona.

Nosaltres entenem que realment el que fa això i el que ha fet, per exemple, el Parlament, recentment, de crear la comarca del Moianès..., el que posa més en evidència que mai és que les comarques tenen més sentit que mai en el nostre país, i que tenen més sentit que mai en aquells territoris on efectivament presten uns serveis d'una qualitat molt alta i on són absolutament necessaris, que són segurament aquells on no hi existeixin àrees metropolitanes, i on hi existeixin àrees metropolitanes aquests serveis poden ser substituïts per aquest últim ens; però on no hi existeixin, els consells comarcals tenen més vida i més força que mai.

Hi ha un model bàsic, que és el que nosaltres volem desenvolupar, el que vam presentar en aquesta llei i el que determina l'Estatut d'autonomia actual que és..., en el nostre país, que és: municipi, vegueria i Generalitat. I on hi poden haver altres entitats de prestació de serveis intermedis en funció de la voluntat de cadascun dels territoris, que és el que entenem que s'ha de fer, que és escoltar la gent per prestar absolutament aquells serveis.

Què ha passat amb aquest model que els de Ciutadans deien que no s'ha desenvolupat i que no és bo? Home, què ha passat? Que hi ha hagut una sentència del Tribunal Constitucional que posa en qüestió el que intentem determinar nosaltres. Les vegueries no es poden desenvolupar perquè l'Estat, una vegada més, centralitzant el que fa és dinamitar la voluntat del poble de Catalunya. I sembla que Ciutadans, una vegada més, oblidi que els consells comarcals són els que gestionen els serveis socials a més territori del nostre país. Per tant, s'obliden de la gent que ho passa més malament. El model de Ciutadans és molt clar, ho han explicat, és el de «*café para todos*», eh?, tothom igual i a més a més suprimir ajuntaments. Aquest és el seu model, és el que sempre han explicat i és el que sempre han defensat.

I, en canvi, no deixen desenvolupar..., parlava ara..., m'ha fet molta gràcia el senyor Joan García que deia que les comunitats autònomes justament eren el gran model a seguir, eh? Justament... (*l'orador riu*), justament ha sigut Ciutadans qui més ha posat en qüestió les comunitats autònomes i el que intenten, justament, és que no es puguin desenvolupar.

Però, dit això –dit això–, la clau realment de les comarques en un futur serà allò que vulguin cadascun dels territoris. Jo puc parlar com en el Baix Llobregat, dintre..., en el 2013 es posava en qüestió el Consell Comarcal del Baix Llobregat, igual que el Barcelonès. Justament en aquell moment en què es va posar en qüestió va ser el moment en què mai..., mai havia sentit, jo, una defensa tan clara dels consells comarcals, i fet per forces polítiques que fins aquell moment mai havien defensat els consells comarcals; o sigui, forces polítiques que havien dit que els consells comarcals no servien de res van ser els que van defensar més que ningú el Consell Comarcal del Baix Llobregat, que és d'on..., la meua comarca, realment, d'on jo soc també alcalde.

Per què? Perquè realment en el dia a dia els consells comarcals han demostrat servir per a les necessitats de la gent i han demostrat servir com a model d'identitat. Les comarques són identitat del nostre país, formen part de la identitat dels territoris del nostre país; són també un exemple de defensa política d'un espai, i també són defensa d'un ter-

ritori. I això ho han fet durant trenta anys. I per això en llocs on molta gent es pensava que –potser, com és el Baix Llobregat– ningú sortiria en defensa d'un consell comarcal, justament aquells que havien posat, als anys vuitanta, en qüestió el model comarcal són avui els que defensen més la comarca del Baix Llobregat conjuntament amb Convergència, eh?, amb el PDECAT, històricament.

Per tant, vol dir que estem..., amb més esforços que mai i que seguirem en aquesta línia, amb una cosa molt simple, amb un model molt simple, que és el de la simetria. Entenent que tothom ha de tenir capacitat de poder-se autoregular i decidir com vol prestar els serveis i escoltant la gent, que és l'exemple molt clar que es fa en aquesta proposta de llei, que és escoltant justament el consell comarcal, que és el que ha decidit pel seu propi compte que no han d'existir.

Sí que hi ha un punt, que també hi volem fer referència, que són justament les qüestions que tenen a veure amb les irregularitats detectades per la Sindicatura de Comptes. Que això és veritat que hem de ser-ne conscients i a més a més sí que m'ha fet gràcia que volgués passar, eh?, el Partit Socialista..., la responsabilitat de que era qüestió de que no hi havien prou habilitats nacionals, quan realment és l'Estat qui últimament ha centralitzat les convocatòries, que ara no ens deixa fer-ho, i ha centralitzat les convocatòries, i que ara resulta que els que han estat al capdavant, eh?, principalment del consell comarcal ara vulguin fer veure que la culpa és dels que no..., dels que ara no podem –per cert, ara, perquè l'Estat tampoc no ens ho deixa fer– nomenar habilitats nacionals. Que tothom assumeixi la seva responsabilitat, tinguem-ho clar, en tot cas.

El consell comarcal ha prestat molt bé els seus serveis, però ara que ningú vulgui «escórrer el bulto», eh? I, en tot cas, les irregularitats, com diu la moció que es va aprovar, diguéssim, per unanimitat en el consell comarcal, es donarà i es garanteix que es donarà compte de la gestió que s'ha fet sigui bona o sigui dolenta, perquè la transparència i assumir responsabilitats és on nosaltres sempre ens hi trobaran, sigui de qui sigui. I no val «escórrer el bulto» en les administracions del costat perquè qui ha administrat és qui administra.

Moltes gràcies, i en Gerard, continuarà fent l'exposició.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Casals. A continuació té la paraula el senyor Gerard Gómez del Moral.

Gerard Gómez del Moral i Fuster

Gràcies, presidenta. Diputades, diputats, consellera... –a qui, per cert, aprofito per donar tot el suport i ànims, i sap que ens tindrà al costat pel que necessiti–, en qualsevol cas, parlem d'una qüestió efectivament de la conselleria de Governació però que afecta altres àmbits institucionals i administratius del nostre país.

Jo, si els sembla, crec que no gastaré tot el temps perquè han anat sortint moltes qüestions i, per tant, intentaré no ser reiteratiu en moltíssimes de les qüestions que han sortit, no?

Però és veritat, ho deia la diputada del Partit Socialista: el Consell Comarcal del Barcelonès es crea a finals dels anys vuitanta. Des d'aleshores ençà sí que és veritat que ha gestionat diversos serveis amb el seu pressupost i la seva plantilla, siguin les rondes verdes, el transport per a persones amb mobilitat reduïda, atenció d'animals de companyia, aparcaments públics, etcètera. Ha dit vostè tota la llista. Per tant, no m'allargaré, aquí. I les rondes, que, efectivament, la gestió i el manteniment de les rondes de Barcelona ha sigut històricament el tema, diguem-ne, cabdal que ha gestionat el Consell Comarcal del Barcelonès, però cal tenir en compte que, malgrat que és, efectivament, la part que més pressupost s'emporta i la part de més volum de feina per al consell comarcal, ja no és una competència del consell comarcal. De fet, amb la llei del 2010 aquesta competència és de l'Àrea Metropolitana de Barcelona, que el que fa és un conveni amb el consell comarcal per tal de cedir la gestió.

Bé, doncs, com dèiem, el 88, efectivament, es va crear. El 2010 hi va haver la Llei de l'Àrea Metropolitana, que reordena competencialment i administrativament l'àrea metropolitana de Barcelona. Els senyors de Ciutadans deien que anàvem molt tard. Bé, el 2010 ja es va afrontar, aquesta qüestió. Després, el 2013 es va entrar en la Llei de governs locals, que no es va acabar perquè es va acabar la legislatura l'estiu del 2015, i per

tant no es va poder arribar a tramitar, però en aquella llei ja es deia..., i ja s'instava a replantejar el funcionament del consell comarcal.

Bé, anem molt tard, però ja fa anys que aquest Parlament, i m'ha agradat que la companya socialista justament insistís en això, treballa en aquest sentit. No només aquest Parlament, eh?, sinó l'Àrea Metropolitana, el consell comarcal, els ajuntaments implicats... Per tant, és veritat... També he de dir que no m'ha sorprès, eh? O sigui, ja ho vam veure amb el Corredor Mediterrani. Algun dia vindrem aquí i ens assabentarem que aquest Parlament es va obrir el dia que va arribar Ciutadans, no? Per tant, és una cosa que aquí anem sentint recurrentment, que això no ha existit abans de Ciutadans. Bé, crec que a vegades tenen el risc de fer un punt el ridícul, però és igual, no entrem aquí, no? Però, en qualsevol cas, fa molts anys que en aquesta línia..., s'ha tractat. És més, quan vostè diu: «No, escolti, és que nosaltres ho hem presentat aquí i gràcies a Ciutadans això es debat»... Bé, però vostès ho van presentar després que el consell comarcal ho aprovés. Jo podria dir: «Escolti'm, Esquerra Republicana a finals de febrer va presentar la moció.» Però és que no vull entrar aquí, perquè, justament, la voluntat que vam fer és sumar tots els partits, i per això es va aprovar per unanimitat. I torno a citar la companya socialista, perquè crec que és així i és important d'anar treballant aquesta qüestió amb tota la unanimitat que reclama. Jo no crec que ens haguem de penjar medalles que a més a més no són exactes, no?

I, a banda, la conselleria de Governació aquest mateix mes ha començat el grup de treball, i justament la conselleria ja ha intentat citar representants del consell comarcal per començar a parlar com es poden dividir aquestes funcions, no?, com es pot abordar la qüestió dels treballadors.

I tot això, amb tots els tràmits legislatius, sense parlar de la Carta de Barcelona, que va començar el 99, que es va acabar aprovant el 2006 a Madrid i amb les modificacions corresponents de l'Estatut d'autonomia per poder-la fer, i que en el cas de la ciutat de Barcelona la dota d'un estatus diferent que fa que a més a més una institució com el consell comarcal, en el cas concret de Barcelona, tampoc acabi de tenir molt sentit.

Per tant, havent fet tota la cronologia, efectivament, es treballa en tres qüestions..., i és molt important. Per tant, nosaltres, i això ha sortit, i hi insistim, hem de treballar per eliminar duplicitats. El cas del Consell Comarcal del Barcelonès és veritat que és molt concret, que és molt específic, però, a dia d'avui, i com s'ha anat modulant i ha anat avançant, diguem-ne, la configuració institucional en aquest àmbit geogràfic, no té sentit que això segueixi en aquesta línia.

I no només per això, sinó perquè és molt important millorar la gestió i l'eficiència, i en aquest cas apostant per redistribuir les competències, les poques competències que encara avui queden en el consell comarcal. I, per tant, que les assumeixin les altres administracions que ja existeixen segurament és una millora de la gestió, una millora de l'eficiència, i, al capdavant, al final, el que és és ser més útils a la ciutadania. I, per tant, és important que treballem en aquest sentit.

En segon lloc, i és molt important, i vull també donar la benvinguda, com han fet els altres companys, no?..., garantir els llocs de treball de tota la gent del Consell Comarcal del Barcelonès. I això també és un dels punts importants que cal treballar, i que cal treballar en aquest grup tècnic de treball, i que cal assegurar. I, per tant, és una de les altres potes que, efectivament, totes i tots hi hem de treballar i que ara quan comenci també la ponència haurem d'afrontar.

I, per últim, doncs sí, i també ha sortit, no?..., que és l'informe de la Sindicatura de Comptes. És veritat que en aquest informe, que es va tractar aquí al Parlament, hi sortien diferents irregularitats i maneres de fer que no havien sigut correctes, i que, en qualsevol cas..., algunes judicials, però algunes per via administrativa..., la Sindicatura de Comptes posava sobre la taula..., de qüestions que no s'havien fet bé i en què hi havien ombres de sospita. Per tant, tancar el consell comarcal no vol dir no arribar fins al final en aquest cas. I nosaltres, òbviament, estarem per seguir investigant, per, en fi, estar on faci falta i esclarir tot el que s'ha considerat que no s'ha fet prou bé, sigui a Ras-sa, sigui a Regesa, sigui al consell comarcal, sigui on sigui, no?

Per tant, tancar el consell comarcal és millorar l'eficiència, millorar el servei als ciutadans que som d'aquesta comarca de Catalunya que és el Barcelonès, vol dir garantir els llocs de treball i vol dir garantir les prestacions que a dia d'avui el consell comar-

cal encara fa, i vol dir arribar fins al final de les investigacions que escaiguin del que ha depès aquests últims anys del consell comarcal.

Per tant, avui ens hem de felicitar que no hi hagin esmenes a la totalitat; això començarà a tramitar-se. Ara ens tocarà fer la feina per enllestir-ho, i aquesta vegada sí, que fa molts anys que totes i tots hi treballem..., ens en sortim i puguem millorar l'administració a la comarca del Barcelonès.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Gómez del Moral. A continuació, per a fixar la seva posició, té la paraula el senyor Marc Vidal, del Grup Parlamentari Catalunya Sí que es Pot.

Marc Vidal i Pou

Bé; gràcies, presidenta. Consellera, diputades, diputats... Per cert, consellera, compri les urnes que facin falta. Per nosaltres no..., s'estarà. Ja sap que volem votar amb totes les garanties, i la primera és tenir un lloc on poder-ho fer. Vull dir que, per tant, per nosaltres que no quedi.

Escolti'm, estem davant de tres proposicions de llei que suposadament pretenen el mateix objectiu final, però, com que parteixen de motivacions molt diferents, això fa que ens trobem en un cert embolic burocràtic que algú haurà de desentrellar. Suposo que en la ponència haurem de fer-ho. I aquí permetin-me una petita crítica de com hem portat tots plegats aquest procés, perquè si haguéssim fet les coses raonablement bé tot seria més senzill i més ràpid. Hi havia un cert compromís tàcit de treballar en un text comú, donat que l'objectiu de suprimir el Consell Comarcal del Barcelonès era compartit per tothom. Segurament hauria estat més fàcil arribar a acords en els punts de mínim comú denominador que intentar implementar el que fem avui, que són tres textos diferents, la qual cosa, lamentablement, ens tornarà al principi, que és trobar un text compartit. Per tant, si acabem anant més a poc a poc del que caldria és per haver fet les coses no prou ben fetes. Amb un text consensuat prèviament tenia sentit una tramitació d'urgència extraordinària, o fins i tot de lectura única, com es demanava. Vistos els tres textos, caldrà un treball que, sense entretenir-s'hi, perquè es pugui aprovar abans d'acabar la legislatura, que fa pinta d'agonitzar, sigui una mica més pausat, perquè, encara que sembli poca cosa, el que aprovarem, bé, el que tramitem avui, té moltes conseqüències que afecten treballadors, que afecten organismes, que afecten el territori, i per tant cal fer-ho bé més que no pas fer-ho de pressa.

Així, doncs, estem d'acord amb el que proposen tots tres textos: no hi ha necessitat de tenir un consell comarcal del Barcelonès. Però permetin-me que discrepi del criteri d'alguns que diuen que la seva existència ha de decaure per una qüestió de simplificació administrativa i financera. Doncs no, il·lustres diputats i diputades: la democràcia no es basa sempre en que sigui més simple i més barata. Al revés: sovint, la democràcia, si vol ser representativa, si volem que sigui participativa, si volem que sigui propera a la ciutadania, acostuma a generar sistemes de gestió més cars i més complexos que les autocràcies o els sistemes altament centralitzats i dirigistes. Ara bé, amb condicions; a condició que l'estructura de gestió que fem ens faciliti la cohesió i ens permeti diferenciar clarament la subsidiarietat dels seus elements. I això és el que no acaba de passar amb el Consell Comarcal del Barcelonès, perquè hi ha una superposició òbvia i natural, per la característica metropolitana de l'espai que ens ocupa, en la gestió de les diferents administracions que hi intervenen. No és, per tant, només..., o no és, per tant, per simplificar, com demana Ciutadans, sinó per millorar i per clarificar la gestió, que aquesta infraestructura organitzativa ens la podem estalviar. I no és per simplificar perquè aquest és un debat que requereix una visió panoràmica del global de l'estructura territorial del país i que té derivades no només funcionals, no només administratives, no només d'eficiència, sinó que té derivades també clarament socials, representatives i de mecanismes democràtics de presa de decisions. No és simple –no és simple–, i la prova és que estem aquí després de tants anys. Però és un altre debat, i no el farem aquí, evidentment.

I per això nosaltres considerem que el que fem avui és una excepció a la realitat existent fins que no fem el debat en profunditat. I perquè per introduir aquests elements substantius en l'ordenació territorial no seria suficient una disposició addicional, o una modificació d'un article o un parell d'articles, sinó que hauríem de trobar el seu encaix

en les noves lleis de govern i de finançament local o en una profunda revisió de la Llei d'organització territorial de Catalunya. I allà, ja s'ha dit aquí, nosaltres també continuàrem defensant el nostre model estatutari, que és el de donar la total rellevància estatutària als municipis i vegueries enfront de la resta de tipus d'entitats locals. La primera manifestació d'aquesta major rellevància és l'article 83.1 de l'Estatut, que estableix que l'organització territorial bàsica de Catalunya s'estructura en municipis i vegueries. I l'article 86 del mateix Estatut configura el municipi com l'ens local bàsic de l'organització territorial de Catalunya i com el mitjà essencial de participació de la comunitat local en els afers públics. Però fins que no arribem aquí, a aquest debat en profunditat, això d'avui, hi insisteixo, ha de ser una excepció. Perquè no voldríem, i aquí s'ha apuntat, s'ha insinuat, que es produïssin iniciatives territorials indiscriminades que modifiquessin el mapa territorial sense un necessari i imprescindible debat territorial a fons, serè i participat.

I en aquest sentit em permeto criticar també el procés que ha dut el Govern de Junts pel Sí sobre els governs locals, que creiem que haurà estat poc útil per al municipalisme, però sobretot també perquè ha permès destapar, diguem-ne, pulsions localistes sense tenir aquesta visió holística sobre el país que nosaltres reclamem. Per això tampoc podem defensar la disposició addicional cinquena que proposa el text del Partit Socialista, que diu: «El règim especial previst per a la comarca del Barcelonès en la disposició addicional quarta d'aquesta llei es podrà estendre a altres territoris que ho puguin sol·licitar, sempre que es compti amb el consentiment exprés dels municipis afectats i dels consells comarcals a què aquests pertanyin.» Pel que hem dit fa un moment i perquè obre la porta a la dissolució institucional d'altres comarques. Per exemple, s'ha posat per aquí també fa un moment: suprimir el Consell Comarcal del Baix Llobregat, proposta que, tal com s'ha dit, el Govern Mas ja va incloure en la fallida llei de governs locals i que vam esmenar en sentit contrari.

Però tampoc podem donar suport a les motivacions i als punts que fan referència a aquest tema en la proposició de Ciutadans. Mirin, entenem que tenim una visió de país diferent de la que tenen vostès, ja ho saben. Nosaltres ens l'imaginem complet, i ens l'imaginem amb capacitat i amb voluntat d'una administració pròpia, descentralitzada i propera a la ciutadania, capaç de resoldre els seus problemes. Llegint la seva proposta un podria tenir la sensació, encara que vostès no ho vulguin, però aquesta sensació hi és, que sota el raonament de l'eficiència vostès pensen en un país subsidiari dins d'un estat nació. I sota aquest concepte, és clar, naturalment tindrien raó. Amb l'estructura d'un govern civil, o si m'«apuren» d'un virregnat, en tindríem prou. Però, és clar, no és el cas.

Hi ha alguns elements que haurem de polir..., i ser curosos a l'hora de redactar el dictamen que surti de la ponència. Per exemple, no té sentit parlar d'adscripció de competències o funcions del Consell Comarcal del Barcelonès a d'altres consells comarcals. Per què? Doncs perquè ja s'ha dit aquí: tots els municipis que formen part del Consell Comarcal del Barcelonès estan dins l'Àrea Metropolitana de Barcelona, que és l'Administració local que, per lògica i per eficàcia, ha d'assumir principalment les funcions pròpies d'administració local de segon nivell. I, a més, perquè, si no, pot semblar que es vulgui adscriure algun municipi del Barcelonès a d'altres comarques veïnes, la qual cosa no seria massa productiu.

I és que aquests àmbits funcionals també s'hauran de revisar a curt termini amb una visió de regió metropolitana més que no pas amb una visió comarcal. Per això, també, quan parlen de distribució de les competències actuals del Consell Comarcal del Barcelonès i es cita la diputació, pensem que no podem forçar els conceptes competencials. Nosaltres defensem l'actual paper de les diputacions, d'assistència i cooperació als municipis, però difícilment podem acceptar la prestació de serveis o noves competències assignades. Creiem que és difícil, en termes conceptuals, que una competència que és funcional, com és la d'assistència i la de cooperació, abasti noves competències materials, com poden ser la de prestació de serveis.

I hi ha dos elements a tenir en compte que per nosaltres són essencials i que, potser, no compartim amb algunes de les intervencions que s'han fet fins ara. El primer és que ens sembla imprescindible crear una comissió de traspassos interinstitucional que defineixi el calendari i els mecanismes de materialització dels traspassos: consell comar-

cal, ajuntaments de la comarca del Barcelonès, Àrea Metropolitana de Barcelona, en col·laboració amb la Diputació de Barcelona. No podem externalitzar, diguem-ho així, la funció d'elaboració legislativa, i sobretot la de trànsit institucional, només al Departament de Governació. I en aquesta comissió de traspassos haurien de formar part, o com a mínim ser consultats, els sindicats de les institucions. Perquè, entre altres temes, un tema essencial, com és la subrogació del personal del Consell Comarcal del Barcelonès, es realitzi garantint la normativa laboral de successió empresarial i de plantilles, assegurant la continuïtat i consolidació de la naturalesa jurídica de les relacions contractuals dels treballadors i treballadores a les noves administracions, la representació sindical, l'encaix dels convenis, els acords de condicions, etcètera.

El segon. S'ha de garantir el mecanisme legal perquè tots els recursos i fons de cooperació local, aportacions de la Generalitat a les administracions locals i de l'Estat que van ara al Consell Comarcal del Barcelonès, es redistribuiran entre les administracions locals que rebin les competències i funcions, que no fos que amb un criteri d'economia darrere botiga la Generalitat aprofités per reduir les aportacions de les administracions locals i fer estalvis. Diguen-me malpensat, diguen-m'ho, si voleu, però tingueu-ho en compte, si us plau.

Per últim, tot i que és un tema menor, la proposició de llei de Junts pel Sí alludeix a un dictamen del Consell de Governos Locals. Doncs, bé, agraïm a Junts pel Sí que ho recordi, i, de pas, que faci recordar al Govern que a la crisi de legitimitat del món local també s'ubica la situació d'interinitat del Consell de Governos Locals de Catalunya. Un consell, recordem-ho, creat per la Llei 12/2010, de 19 de maig, del Consell de Governos Locals, emanada de l'article 85 de l'Estatut, com l'òrgan de representació dels municipis i vegueries a les institucions de la Generalitat. Un consell que fa més de dos anys que no es convoca i, el que és més greu, que no s'ha renovat després de les eleccions municipals del 2015. Tot i que en la seva operativitat el Govern no n'és el màxim responsable, sí que té el compromís ineludible de vetllar pel seu bon funcionament, i més encara quan el consell ha de ser atès en la tramitació parlamentària de les iniciatives legislatives que afecten de manera específica les administracions locals. I, com saben vostès, són diverses les disposicions que avui discutim en el Parlament amb l'absència de consulta i dictamen d'aquest òrgan estatutari.

Precisament, en la resolució sobre el món local que va presentar Catalunya Sí que es Pot en el marc del debat de política general vam instar la convocatòria del Consell de Governos Locals per a la renovació de l'òrgan i perquè pugui desenvolupar la seva funció de dictamen de les disposicions normatives en tràmit parlamentari, i va ser rebutjada, precisament, amb els vots del grup parlamentari –cosa curiosa– que ara es referencien en aquesta obligació preceptiva. Per tant, benvinguts al club. Esperem que, ja que a nosaltres no ens van fer cas en el seu moment, a vostès, com a grup que dona suport al Govern, sí que els facin cas.

En qualsevol cas, com ja hem dit al començament, estem d'acord amb el contingut de les tres proposicions de llei, estem disposats a intentar treballar per aconseguir que sigui només una, al final, i que aquesta una sigui el màxim consensuada possible, que voldria dir amb el consens de tothom.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Vidal. A continuació té la paraula el senyor Alberto Villagrasa, del Grup Parlamentari Popular de Catalunya.

Alberto Villagrasa Gil

Presidenta, diputados, *consellera*, bueno, hoy es un día en el cual el Grupo Popular se alegra de poder hablar de la disolución, de la futura disolución del Consell Comarcal del Barcelonés, algo que el Grupo Popular ha reivindicado desde hace ya bastantes años –bastantes años. Y para hablar del Consell Comarcal del Barcelonés hay que hacer una breve reseña histórica de cómo se organiza la estructura comarcal en Cataluña.

¿Cómo surgen los *consells* comarcales en Cataluña? ¿Por una necesidad territorial? ¿Por una necesidad administrativa? ¿Por una demanda histórica con movilizaciones en la calle? No, por ninguna de las tres razones. Surge por una lucha de poder territorial, poder político, entre Convergència i Unió y el Partido Socialista. En los años ochenta,

es verdad, Convergència i Unió gobernaba con amplias mayorías aquí y el Partido Socialista tenía un gran peso municipal y gobernaba en las diputaciones y, por tanto, los *consells* comarcales salen por interés político de la Generalitat para hacer de contrapoder de las diputaciones y, por lo tanto, del Partido Socialista. Esa es la realidad. Y al final, a lo largo de estos años, muy pocas competencias han tenido los *consells* comarcales, muy pocas, y ninguna de ellas que otras administraciones no pudiesen asumir. Y ahora es verdad que tenemos un problema territorial, lo tenemos. ¿Qué es lo cierto?

Sabemos las limitaciones territoriales de los municipios; sabemos la delimitación territorial de las diputaciones. ¿Qué pasa con las comarcas? Tenemos los dos Valleses, el Vallés Oriental i el Vallés Occidental, que han llegado a plantear el por qué no crear una gran comarca del Vallés. Nos surge una comarca nueva como la del Moianès. Surge otro debate que es poner en escena una propuesta, la de la comarca del Lluçanès, que no tendría ni diez mil habitantes –ni diez mil habitantes– y que consigue dividir a los alcaldes y a los vecinos de esos municipios. Ahora desaparecerá el Consell Comarcal del Barcelonés y, evidentemente hemos de hablar también de la disolución de la comarca o del Consell Comarcal del Baix Llobregat.

Y luego el otro invento es el de las *vegueries*. Intentar substituir las provincias por las *vegueries*, algo que ustedes saben que no será difícil, por no decir imposible. Si las *vegueries* tienen algún sentido es substituir a los *consells* comarcales, no a las provincias. Pero también estaría bien hacer un debate territorial serio, con criterios económicos, administrativos y territoriales, y no por el interés político de según quién gobierna en según qué administración. Porque, al final, esto tiene un perjudicado, que es el ciudadano, que lo que quiere es que se le gobierne con solvencia y no que se le planteen referéndums de si quiere pertenecer a un *consell* comarcal o a otro.

Desde la creación en 2010 de la gran Área Metropolitana de Barcelona, 2010, el Consell Comarcal del Barcelonés dejó de tener sentido. Han pasado siete años –siete años– para que hoy estemos hablando de esto. Y mientras sigue existiendo el Consell Comarcal del Barcelonés, hay más gasto público, duplicidad de competencias y más administración, que significa más burocracia. Y esperemos que de aquí a un año no tengamos que seguir hablando de disolver el Consell Comarcal del Barcelonés, esperemos que no se dé. Eso sí, disolución del Consell Comarcal del Barcelonés no quiere decir olvidarnos ni de RASSA ni de Regesa. Regesa lleva muchos años bajo sospecha, muchos años. Y, por lo tanto, disolución del *consell*, sin olvidar lo que ha pasado en Regesa y que se investigue hasta el final.

Sí que de las propuestas que se han presentado discrepamos de algo de lo que propone Ciutadans. Ustedes proponen que las competencias del Consell Comarcal del Barcelonés pasen todas al área metropolitana, todas. Nosotros creemos que las competencias se tendrán que pasar a la administración que mejor las pueda asumir y que mejor las pueda gestionar, sea diputación, área metropolitana y, por qué no, los municipios. Porque, por suerte, en el Barcelonés los ayuntamientos que lo componen actualmente tienen entidad suficiente para gestionar según qué competencias, como por ejemplo la de vivienda. Pero teniendo en cuenta la actual estructura del Área Metropolitana de Barcelona, ¿tiene mucho sentido que hoy día no se hable de la disolución del Consell Comarcal del Baix Llobregat? ¿Tiene sentido que no hablemos de este tema? Para ser consecuentes, hoy se tendría que hablar también de la solución del Consell Comarcal del Baix Llobregat. ¿Por qué no lo planteamos?

Si queremos adelgazar la Administración, no derrochar más dinero público y mejorar el servicio al ciudadano, el Consell Comarcal del Baix Llobregat tendría que, ahora mismo, tramitarse su disolución. Y los siete municipios que quedan fuera de este *consell comarcal* del área metropolitana, se tendrían que incluir en el área metropolitana. Porque, hablando de sentido común, lo que nadie entiende es que, por ejemplo, Martorell, una ciudad con una gran tradición industrial, no figure parte del Área Metropolitana de Barcelona. Eso es lo que no tiene sentido. Y tiene más sentido que estos siete municipios pertenezcan al área metropolitana y disolver un *consell comarcal* que actualmente apenas tiene ninguna competencia.

Y voy acabando, porque al final yo creo que todos estamos de acuerdo en que el Consell Comarcal del Barcelonès se disuelva. Y solo queda hacer un apunte a los trabajadores: disolución del Consell Comarcal del Barcelonès, sí. Sin prisa, pero sin pausa.

Sin prisa, porque su existencia es actualmente una anomalía administrativa y política. Y sin prisa, porque no nos podemos olvidar de que hablamos también de personas. Hay trabajadores y funcionarios del *consell* a los que se les tiene que garantizar una buena reubicación y darles seguridad laboral y jurídica. Y, por lo tanto, disolución del Consell Comarcal del Barcelonès, sí. Sin prisa, pero sin pausa.

Gracias.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Villagrasa. A continuació té la paraula el senyor Joan Garriga, de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent.

Joan Garriga Quadres

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades, consellera, vagi per endavant una salutació de solidaritat davant la dèria inhabilitadora de l'Estat. Bé, dit això, avui porten a debat, ens porten a debat tres proposicions de llei, tres proposicions que –ja s'ha dit– contemplen el mateix: suprimir el Consell Comarcal del Barcelonès. Simplificant molt la cosa, tenim que les tres proposicions portades a debat de la totalitat responen a una voluntat, ja expressada per unanimitat i aprovada en el mateix Consell Comarcal del Barcelonès: instar el Govern de la Generalitat i el Parlament a iniciar el procediment de supressió de la institució. Cal reiterar i dir que aquesta petició de supressió anava acompanyada a la mateixa moció d'una clara voluntat de col·laborar activament amb la Sindicatura de Comptes de la Generalitat i amb la fiscalia per tal d'esbrinar possibles irregularitats en la gestió d'aquesta institució, fet que ens cal considerar com a un gest de responsabilitat compartida per part de tots els grups representats en el consell comarcal. L'acord contemplava també, i s'ha dit aquí, una defensa en garantia als drets dels treballadors de l'entitat.

Tres proposicions, doncs, que demanen el mateix, però en forma i manera diferent, motius que donen a pensar que, malgrat aquesta voluntat comuna de les tres proposicions, segurament, i tenint en compte les formes i maneres diferents en què es presenten, l'objectiu final d'aquestes tampoc pot ser que sigui el mateix, malgrat la unanimitat expressada en el consell comarcal.

Simplificant de nou molt la cosa, les tres proposicions que tenim, i per no repetir-me, doncs, una és la proposició de Ciutadans; ens exposen motius de disminuir estructures polítiques i administratives innecessàries amb la finalitat de suprimir el consell comarcal. Ho proposen modificant la Llei d'organització comarcal de Catalunya i passant les competències del consell comarcal a l'Àrea Metropolitana de Barcelona. L'altra, la del Grup del Partit dels Socialistes, o del Grup Parlamentari Socialista, millor dit, contraposa l'existència del Consell Comarcal del Barcelonès amb l'Àrea Metropolitana de Barcelona. Proposen també la supressió mitjançant la modificació de la Llei d'organització comarcal de Catalunya. I diuen, doncs, o situen en el Govern de la Generalitat el repartiment de les competències entre les diferents administracions de l'àrea metropolitana i dels ajuntaments. La presentada per Junts pel Sí, grup que dona suport al Govern, aposta per una llei específica per a la dissolució del consell, no pas modificant la Llei d'organització comarcal, amb un tràmit ràpid i no aplicable a altres realitats.

Tot i que en cap d'elles es diu, jo..., em sembla que hi ha una cosa que tothom sap, i és que si avui parlem de la supressió del Consell Comarcal del Barcelonès no és perquè hagin fet un debat comarcalista, un debat sobre l'organització territorial del nostre país, sinó perquè..., el motiu real és l'enorme pilota d'irregularitats que contempla avui aquest consell comarcal i les empreses participades per ell: Regesa, RASSA, Marina Badalona i Fundació de Pisos de Lloguer. Una pilota posada en solfa i a més a més desvelada en l'informe de la Sindicatura de Comptes del gener passat, que la CUP va aprofitar, doncs, per portar davant de l'Oficina Antifrau. I un informe que a més a més vam tindre el gust –el gust, no tant, però...–, vam poder, doncs, sentir per boca del síndic major en seu de comissió.

Per tant, penso que no estem parlant en aquests moments de com gestionar millor les coses que avui pot gestionar o gestiona el consell comarcal, sinó que el que estem parlant és com liquidar un marc polític i un marc institucional que està ple d'irregularitats. Hi ha irregularitats detectades per la sindicatura tant en la gestió pública i política com en la gestió econòmica; irregularitats en l'organització i funcionament, en la gestió comptable, en les contractacions, en la gestió dels convenis, en la gestió del personal...

La sindicatura ens ha dit que ha trobat irregularitats en les empreses participades al cent per cent pel consell comarcal, que se sumen a les ja detectades a l'empresa Marina Badalona, participada la meitat per aquest organisme públic i també investigada dins la trama del cas Pretòria. S'han trobat irregularitats, com diu la sindicatura, com són procediments de contractació amb criteris prohibits per llei, que han beneficiat empreses concretes. Tots els contractes d'obres que ha analitzat la sindicatura presenten increments per sobre del 20 per cent, que no hi ha cap informe tècnic que els justifiqui ni els avaluï. A més, cal tenir en compte que la situació actual de Regesa és desastrosa, amb un deute acumulat de prop de 65 milions i que està immersa en un pla de sanejament amb poques o gaires perspectives de millora.

De fet, el consell comarcal ja estava sent investigat per la fiscalia per possibles delictes en la construcció del port de Badalona, per desviament de diners al compte personal del tesorero de la Fundació Pisos de Lloguer, etcètera. Dins del Consell Comarcal del Barcelonès existeixen suficients fets objectius que fan necessari que l'Oficina Antifrau investigui tot un seguit de mala praxi continuada i una fuga de diner públic que podrien constituir frau de fons públic. Aquest és el marc d'irregularitats, de possibles frauds, responsabilitats penals, de competències compartides i delegades, empreses fallides, distribució de béns i actius... I aquest és el marc des del qual hem de donar resposta a les demandes que ens fa el Consell Comarcal del Barcelonès.

La proposta de supressió d'aquest consell comarcal pot o no coincidir amb la voluntat política d'alguns, i permanent, que tenen de suprimir tots els consells comarcals, amb la voluntat política d'enfortir d'altres..., l'Àrea Metropolitana de Barcelona. Però el que avui tractem no té res a veure amb tot això, penso, pensem nosaltres; per desgràcia té a veure amb una cosa molt més dramàtica, que és com liquidem un marc institucional ple d'irregularitats.

La supressió del Consell Comarcal del Barcelonès pot esdevenir una proposta raonable, vàlida, conseqüent amb el que es vol i va aprovar el consell comarcal, i ajustada en el temps de tràmit parlamentari, però no pot significar mai, pensem, un obstacle en el camí de dirimir responsabilitats polítiques en les irregularitats comeses en el mateix consell comarcal i en les seves empreses, com tampoc pot ser un obstacle en la defensa del bé públic.

I és per això que no presentem esmena a la totalitat i que apostem per un tràmit parlamentari ajustat a les necessitats. Un tràmit, però, que permeti fer una valoració real dels actius i passius, ja que el valor comptable expressat avui als comptes del consell comarcal no és real; una valoració rigorosa mitjançant auditories i taxació dels béns immobles; encarregar informes jurídics i econòmics necessaris per tal d'avaluar les diverses opcions per a la dissolució del consell comarcal i, especialment, com repartim aquests actius, passius i competències i serveis que actualment gestiona el consell comarcal. Un tràmit que ens permeti, davant l'escenari de la seva dissolució, eliminar, si cal, figures directives actuals i sol·licitar a la Generalitat el nomenament d'interventor o administrador que exerceixi funcions executives durant el període que li queda. I sobretot –i sobretot–, un tràmit que ens permeti garantir la transparència, el control i fiscalització pública i dels grups polítics en tot el procés de dissolució i liquidació del Consell Comarcal del Barcelonès i les seves empreses.

I és per això que reclamem que la comissió tècnica i política tingui representació dels grups polítics del consell comarcal. Intentar apartar els grups suposaria, pensem, un frau democràtic, especialment neguitós en l'àmbit del municipalisme.

Des de la CUP, considerem bona la proposta d'avançar en la distribució de competències, activitats i serveis, sota criteris de racionalització, simplificació, eficiència econòmica i sostenibilitat financera que garanteixin els serveis actuals i les activitats, amb plena sintonia i diàleg amb els ajuntaments i les altres administracions..., però també perquè es dirimeixin responsabilitats polítiques personals de totes les irregularitats comeses en el consell comarcal i les seves entitats dependents, i es prenguin les mesures pertinents perquè s'acabi amb pràctiques dubtoses i amb una gestió opaca, com ha estat fins ara la institució.

D'acord en que no cal perdre temps, com s'ha manifestat aquí, però evitem que la pressa ens faci fer malament les coses.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Garriga. Acabat el debat i atès que no s'han presentat esmenes a la totalitat, aquestes tres iniciatives continuen la seva tramitació.

Interpel·lació al Govern sobre els centres especials de treball

300-00163/11

El vuitè punt de l'ordre del dia és: interpel·lació al Govern sobre els centres especials de treball, presentada pel Grup Parlamentari Socialista. Per a exposar-la té la paraula el senyor Raúl Moreno.

Raúl Moreno Montaña

Gràcies, presidenta. Honorable consellera, senyores i senyors diputats, vull saludar en primer lloc les persones i entitats que ens acompanyen entre el públic, alguns dels quals s'aniran afegint per aquest canvi d'ordre que ha tingut durant aquest dia d'avui. Saludar la senyora Laura Beltran, de la Fundació Mercè Pla de Tortosa; el senyor Enric Roig, regidor de l'Ajuntament de Tortosa i el senyor Ignacio Carlos Copoví, veí de Tortosa, que ens acompanya avui en aquesta sessió.

Consellera, diputats, diputades, a Catalunya hi ha més de 210 centres especials de treball, que actuen en molt diversos sectors productius i que ocupen més de quinze mil persones amb discapacitat. Són empreses que tenen la missió d'oferir llocs de treball de qualitat a persones amb discapacitat igual o superior al 33 per cent, amb discapacitat..., o que no poden integrar-se a l'empresa ordinària. Actuen com qualsevol organització en l'àmbit de l'economia social i per això han d'assolir un doble objectiu: social i econòmic. És a dir, els centres especials de treball han d'aconseguir crear llocs de treball adaptats a les necessitats de les persones amb discapacitat i a més trobar la rendibilitat econòmica que els faci empreses sostenibles.

Els centres especials de treball són, per tant, una peça clau de l'economia social, sostenible, competitiva i solidària del nostre país. Són empreses molt arrelades al nostre territori i amb un gran impacte també de la seva tasca en la nostra població. Els processos que han de dissenyar per adaptar-se a les possibilitats del personal amb discapacitat poden beneficiar l'empresa ordinària, i no només generen beneficis econòmics sinó també beneficis socials que ajuden a crear llocs de treball per a persones amb discapacitat, que d'altra forma estarien condemnades a situacions d'atur. Gràcies als centres especials de treball podem conèixer millor les capacitats dels seus treballadors i ens permet trencar amb els estereotips existents sobre les capacitats de les persones.

Senyora consellera, com vostè deu saber, a Catalunya hi ha més de mig milió de persones amb discapacitat, de les quals gairebé la meitat estan en edat de treballar i tenen la capacitat de fer-ho. Però la realitat és molt crua; en la seva doble vessant, a més a més, de consellera de Treball i de Benestar Social, deu saber, deu conèixer que l'atur afecta set de cada deu persones amb discapacitat.

Doncs, bé, com és possible que sabent que els centres especials de treball són la principal via d'inserció sociolaboral que existeix al nostre país, tal com confirmen diversos informes de les organitzacions sindicals, el Govern proposi presentar una nova ordre que podria deixar 2.700 treballadors amb discapacitat al carrer? Senyora consellera, el seu departament ha tingut l'habilitat de posar nerviosos en només un mes a diferents organitzacions d'aquest àmbit a Catalunya: la Federació de Centres Especials de Treball de Catalunya, l'Associació Catalana de Centres Especials de Treball d'Iniciativa Privada, l'Associació Empresarial d'Economia Social, fins i tot, Dincat, i Ammfeina, de la Federació de Salut Mental de Catalunya. Collectius i entitats representatives tant del sector de les persones amb discapacitat física com intel·lectual, que han expressat públicament i privadament el seu posicionament contrari a aquesta nova ordre de suport a la inserció laboral de persones amb discapacitat.

I, què deia aquesta ordre? Quina era la voluntat del Govern i del seu departament? Intentaré ser didàctic en una explicació que és una mica tècnica. D'on venen els diners dels centres especials de treball? Catalunya destina 90 milions d'euros per a la inserció laboral de persones amb discapacitat; 60 que rebem de la conferència sectorial de treball i assumptes socials i 30 que la Generalitat aporta amb fons propis. En total 90 milions d'euros.

I per a què serveixen aquests diners? Fonamentalment per pagar la subvenció del salari mínim interprofessional i per a polítiques d'inserció a l'empresa ordinària. És a dir, *totes* les persones que treballen als centres especials de treball tenen el dret reconegut per llei a rebre una subvenció del 50 per cent del salari mínim interprofessional. El dret, consellera, i, per tant, vostè, l'obligació de fer-ho.

L'any 2011, a la vegada que el Govern reduïa o enduria les condicions per accedir a la PIRMI, va deixar també de complir la llei en el sentit que vostès han destinat els diners que provenen de la conferència sectorial amb un criteri que no s'ajusta a la llei. Tant és així que el mateix sector ha recorregut contra la gran part, la majoria de convocatòries fetes des d'aleshores fins al moment per demanar complir la llei, que marca, primer, la supressió dels topalls i un mínim comú per a totes les persones amb discapacitat i una atenció específica per a aquells treballadors i treballadores amb necessitats especials, tal com s'aplicava abans del 2011.

Doncs, l'ordre que vostès van presentar fa unes setmanes al sector no només continua incomplint la llei sinó que al nostre parer fa trampa. I anem a pams, la nova ordre marca quatre línies de suport. La primera, finançada amb fons de la conferència sectorial i la segona, la resta, amb fons propis. La primera línia té com a objectiu subvencionar, com deia, el 50 per cent del salari mínim interprofessional i les unitats de suport a l'activitat professional. Diuen que hi destinaran d'entrada 35 milions d'euros i que aquesta subvenció anirà a parar a totes les persones amb discapacitat *prioritzant* les d'especial dificultat. I, com els prioritzaran? En funció de l'ordre d'entrada i del seu grau de discapacitat.

Aquí està la trampa, consellera, atès que a Catalunya hi ha 15.000 treballadors i treballadores als centres especials de treball i 9.000 dels quals són d'especials dificultats. Amb 35 milions d'euros vostè condemna a l'atur a més de 2.360 treballadors i treballadores, gairebé dos de cada deu de la plantilla actual, i posa en perill també la sostenibilitat de més de seixanta centres especials de treball al nostre país.

Per cert, consellera, m'agradaria en el seu torn de rèplica que m'expliquéssiu per què destina 35 milions d'euros a subvencionar el salari mínim interprofessional si per a aquest concepte en rep, de la conferència nacional, 60. On són, consellera, els 30 milions d'euros que falten? Són els que vostès diuen posar com a fons propis quan realment no ho són? Per què hi destina 35 milions si en rep 60? Vostè pot contestar-me que s'ho gasten en altres coses, però, en tot cas, no ho fan amb la finalitat per la qual aquests recursos venen a Catalunya.

De fet, la segona línia de suport és per a treballadors entre un 45 per cent i un 65 per cent de discapacitat física i sensorial i la tercera per a aquells amb més d'un 50 per cent de discapacitat. Totes elles, segons la seva ordre, finançades amb els 30 milions d'euros de fons propis de la Generalitat, als que, a més, hem d'afegir la seva intenció de posar en marxa els equips multiprofessionals de suport a les persones amb discapacitat per inserir-los a l'empresa ordinària.

No m'estranya, consellera, que les entitats representatives del sector s'hagin queixat i estiguin neguitoses; que el seu departament, que de la conselleria de Treball i Afers Socials pugui sortir una ordre que pot deixar 2.700 persones al carrer i fer tancar el 30 per cent dels centres especials de treball és absolutament inadmissible. Fixi's si aquesta ordre és dolenta que vostè mateixa va paralitzar la seva aplicació. I la felicito.

Però el problema no s'ha acabat, senyora Bassa, mentre que el seu director general d'Economia Social juga a fer-se el fort amb una proposta que vostè mateixa paralitza, els centres especials de treball al nostre país no cobren la subvenció del salari mínim interprofessional. La seva lentitud a l'hora de fer aquesta ordre provoca que els centres especials de treball tinguin una tensió de tresoreria insuportable. Avui dia la seva conselleria els deu 26 milions d'euros en concepte de subvenció del salari mínim interprofessional. Tan difícil és negociar aquesta ordre, abans de posar-se en marxa, durant el primer trimestre? I no em posi l'excusa dels pressupostos, perquè això, de fet, ha passat cada any.

Senyores i senyors diputats, la posició del Grup Parlamentari Socialista respecte a aquest tema es resumeix en quatre punts bàsics. Primer, complir la llei: totes les persones amb discapacitat han de rebre una subvenció del 50 per cent del salari mínim interprofessional. Dos, assegurar que les persones amb un tant per cent de discapacitat més elevat tinguin ajudes especials, però aquestes no han d'anar en detriment de la resta de

persones. Tres, afavorir la inserció en l'empresa ordinària de les persones amb discapacitat, amb mesures de discriminació positiva beneficioses per a l'empresa, i també per al treballador. I reforçar la presència dels centres especials de treball amb contractes públics de l'Administració que afavoreixin la seva estabilitat econòmica i pressupostària. I en aquesta línia anirà la moció subsegüent a aquesta interpellació.

Senyora consellera, compleixi la llei i no contribueixi vostè a retallar més els drets dels treballadors i treballadores amb discapacitat del que ja estan retallats. Expliqui'ns on van a parar els 30 milions d'euros que no aplica de la conferència sectorial i que haurien d'anar a fer efectius els drets dels treballadors i treballadores amb discapacitat. Recuperei el diàleg obert amb tot el sector, amb tot, indistintament de la discapacitat que els representi. No els faci competir entre ells, no en prioritzi uns per sobre dels altres; això significa la pèrdua de drets d'uns quants. Acabi fent una ordre positiva per al sector i sigui previsor; si l'ordre surt cada any, no faci patir els centres especials de treball amb la seva tresoreria i faci l'ordre molt abans, no com aquest any, que estem ja gairebé a la meitat.

Finalment, consellera, si amb aquesta nova ordre que vostès estan redactant qualsevol persona amb discapacitat queda sense rebre el tant per cent del salari mínim interprofessional que té reconegut per llei, o qualsevol persona acaba a l'atur, el nostre grup parlamentari haurà de demanar responsabilitats polítiques. Perquè no es pot anar amb el discurs d'una societat inclusiva, d'una Catalunya per a tots i per a totes, i a la vegada redactar ordres que deixen sense feina un col·lectiu molt malmès per un govern que no vol reconèixer i fer efectius els seus drets.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, senyor Moreno. Respon la senyora Dolors Bassa, consellera de Treball, Afers Socials i Famílies.

La consellera de Treball, Afers Socials i Famílies

Moltes gràcies, presidenta. Gràcies, diputat. Crec que és important que hagin fet aquesta interpellació, malgrat que vostè i jo en vàrem parlar, per tant, ja sap que vaig paraitzar les bases que havien sortit i sap perfectament per què ho vam fer. I ho vam fer perquè volíem consens. I volíem consens com hem demostrat amb la renda garantida, que hem aconseguit consens de totes les entitats, consens de les administracions locals i dels grups parlamentaris. Per tant, si una cosa ens caracteritza és aconseguir aquest consens.

Miri, vostè parla de tres mesos, que amb tres mesos hem esverat el sector. Jo li explicaré que fa un any que estem negociant, bàsicament un any i tres mesos. El procés es va iniciar, de debat, fa deu mesos al voltant d'una taula, primer amb reunions individuals amb cada federació –vostè ha parlat de quatre federacions; l'informaré que n'hi ha nou, com a mínim. Després es varen fer cinc reunions tècniques grupals de discussió de propostes i models. Paral·lelament s'anaven fent taules polítiques on es posaven acords tècnics i, per tant, després aquestes van fer diferents reunions a petició de les federacions, també individualment. Per tant, no em parli de tres mesos, perquè fa molt de temps que n'estem parlant.

Però abans de tot això el situaré una mica, perquè veig que té les idees una mica confuses. Realment... Li llegiré només un tema. Nosaltres creiem que s'hauria de fer un nou model català que endegui una certa renovació de les estructures, que augmenti la competitivitat dels centres especials de treball, que augmenti la implicació d'aquests centres especials de treball en les administracions locals i, en general, pel que té a veure amb la contractació de serveis que es poden donar a les mateixes ciutats. Això era el que vostè deia en una comissió de Treball, i dintre d'aquesta Comissió de Treball també deia que li semblava que s'havia de continuar amb el tema de les inspeccions pel 2 per cent de la Lismi; vostè també deia que seria molt millor relacionar les subvencions amb el grau de discapacitat de les persones que es contracten, i que estava segur i que podia afirmar que els diners que destinava la conferència sectorial s'havien anat reduint i que, per tant, hi havia un infrafinançament per la Generalitat pels temes dels CET. Això són paraules seves de no fa gaire. L'hi volia recordar, perquè llavors, quan he començat a sentir la interpellació, em semblava que no era la mateixa persona la que parlava aquí que la que havia parlat a les comissions de Treball.

Més enllà d'això, té raó –i anem cap aquí– que l'objectiu com a govern és el d'una societat inclusiva, una societat, en la part laboral, també inclusiva. Per això estem convençuts que hem de reduir l'atur que hi ha a les persones amb discapacitat; tots sabem que es manté una taxa d'atur més elevada que a la població en general, pràcticament estem a un 32 per cent, quan a la població en general vam acabar el 2016 amb un 17 per cent. Les dades que vostè ha dit les compartim, de que a Catalunya hi ha més de cinc-centes persones amb una discapacitat, de les quals més de 250 estan en edat laboral... Per tant, hem de treballar amb aquesta idea. Però amb aquesta idea que vol dir avançar cap a un nou escenari, on l'accés a un lloc de treball sigui fonamental per a dues coses: una, per garantir l'autonomia de les persones, i dues, per la seva independència econòmica.

El mapa que existeix de CET actualment a Catalunya és exactament de 216 CET, repartits territorialment amb una distribució de 158 a Barcelona, 20 a Girona, 15 a Lleida, 18 a Tarragona i 5 a Terres de l'Ebre. Vostè em parlava, i és veritat, que es troben en la majoria dels sectors de mercat; per tant, en tenim en agricultura ecològica, en alimentació, en artesanía, en arts gràfiques, en disseny, en publicitat, en comerç, en construcció, a fusteria, en gestió de serveis públics, de serveis a les empreses, de serveis a les persones. Però bàsicament la gran majoria són de jardineria i de manufactura.

Generalment, la diferència entre els CET a Catalunya i al regne de l'Estat, a l'Estat espanyol, és com són aquests CET. A Catalunya són petites i mitjanes empreses implementades al territori, sovint amb intervenció comunitària, i algunes que van sorgir de les mateixes famílies, molt relacionades amb l'entorn i amb un fort vincle amb la societat. I donen feina a quinze mil persones. El CET és dels pocs en què durant aquests anys de crisi han augmentat les persones que hi estan treballant. Vostè ho deia, el 2011 eren onze mil; ara, en aquests moments, quinze mil. El 2011 eren 11.500, eh?, perdó, que em deixava els 500, i ara, en aquests moments, quinze mil persones. Per tant, va lligada la bona salut del mercat laboral segurament amb la bona salut dels CET.

I el finançament amb fons finalista de la Conferència Sectorial d'Afers Socials no només no ha augmentat, sinó que ha disminuït, i vostè té els números i ho sap perfectament. Durant aquests anys, amb un esforç de fons propis, ha estat congelat a 68 milions; des del 2011 al 2016, la quantitat que s'ha posat en els CET és de 68 milions. Per tant, congelat aquest temps, quan en molts altres sectors hi ha hagut d'haver retallades, com molt bé vostè..., pel tema del pressupost. Però aquests 68 milions no venien de la sectorial, perquè sap que del 2011 al 2016 la sectorial cada vegada ha baixat més.

Enguany, el Departament de Treball, des de la Direcció General d'Economia Social, hi hem destinat 80 milions, 35 milions de fons propis. Els números no quadren amb els que vostè deia. Per tant, això és el primer, que per això li deia que haurem de lligar-los.

Les nou federacions representatives dels centres especials de treball són: Dincat Federació, Dincat Associació Empresarial... I, miri per on, Dincat..., vostè només ha anomenat Dincat i ha dit que estava en contra, en contra d'una ordre que no ha sortit. Per tant, no es pot estar en contra d'una ordre que no ha sortit. Ha sortit la presentació d'unes bases. Però a Dincat hi ha una part que hi està a favor i una part que hi està en contra. Per tant, hi ha Dincat Federació, Dincat Associació Empresarial, FCEC, Ecom, ONCE, CTIC, Ammfeina, Fòrum Salut Mental i Cocemfe.

Hem demanat a cada una d'aquestes federacions que ens envii les seves propostes. I li puc dir que entre unes i les altres són totalment contràries; n'hi ha que són iguals i n'hi ha que són contràries. Per tant, estem en aquest pas, en aquest pas de negociar altra vegada amb elles. Si tot l'any passat vam donar carta lliure perquè es negociés i no es van posar d'acord, entendre que sigui el departament que faci unes bases i a partir d'aquestes bases puguem discutir exactament cap on hem d'anar.

Què volem des del departament? Primera cosa: el suport al concepte de «vida independent»; per tant, el que volem oferir és un model en què la persona pugui triar si vol anar a treballar a un centre especial de treball o vol anar a treballar a l'empresa ordinària, allò que vostè explicava en la Comissió de Treball, que era important donar ajudes perquè la gent pogués passar del CET a l'empresa ordinària. Segon: que el model permeti una distribució territorial homogènia; no pot ser que tot sigui en una de les demarcacions i a les altres no. Tercer: la competitivitat de les empreses; per tant, donar suport i compensar la mancança en productivitat que poden tenir algunes. Quart: que els llocs

de treball siguin de qualitat i amb continuïtat en el temps, no només per a feines determinades. Permetre tirar endavant un model realista, però alhora responsable econòmicament; vostè parlava també en la Comissió de Treball que no s'ha de viure només de les subvencions, i aquí és on estem treballant. Volem un model que pugui encaixar en les dinàmiques de revisió segons les necessitats de les persones, i, per tant, les bases aniran en aquesta línia, un model que sigui sostenible per ell mateix, i aquí és on estem treballant. Tenim les diferents demandes, ens n'han arribat de cada una d'elles; tenim una proposta feta des de Govern, i ara consensuem de quina manera farem aquestes bases.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, consellera. A continuació té la paraula el senyor Raúl Moreno.

Raúl Moreno Montaña

Gràcies, presidenta. Saludar, ara sí, el senyor Julio Martínez, de la Federació de Centres Especials de Treball de Catalunya; el senyor Rafael Ruano, de la Federación Empresarial Española de Asociaciones de Centros de Empleo, i el senyor Antoni Guillén, d'Ecom Catalunya. Bé, senyora consellera, jo em felicito de que em segueixi, perquè jo també vaig fer l'exercici de veure el que havia dit a la comissió el dia que va venir el director, doncs, a explicar quin era aquest nou model de centres especials de treball, aquestes línies generals sense concreció.

Un any de reunions amb les federacions, la felicito; un any de reunions per acabar amb un model que no els agrada? El lògic seria tenir un any de discussió, mirar què és el que demanen, intentar cercar la solució més o menys mixta i plasmar-ho. I vostès ho han plasmat en una ordre que no agrada, que ha sortit fins i tot als mitjans de comunicació, que els han dit que no agrada, i és tan dolenta que vostè mateixa l'ha parat. Consellera, és així, ja està. Fixi's si és dolenta, aquesta ordre, que vostè mateixa ha optat per retirar-la.

Vostè deia... Sí, jo crec en un nou model de centres especials de treball a Catalunya. Potser no és el mateix que el seu. Jo considero que aquelles persones amb especials dificultats han de tenir un especial tracte, però no en detriment d'aquelles que tenen el seu dret a cobrar el 50 per cent del salari mínim interprofessional. Vostè ha dit que hi destina 85 milions d'euros. No, vostè destina 90 milions d'euros als centres especials de treball: 60 de la conferència –60 de la conferència– sectorial i 30 de fons propis. Senyora consellera, la conferència sectorial l'any 2016 hi destinava 60.609.328 euros. Aquest any el compromís, que ja veurem si es compleix, és d'augmentar un 8,88 per cent i, per tant, tenir gairebé 66 milions d'euros, molt bé, que encara no sabem si es complirà. Jo he agafat les dades de l'any passat. Si són 60 de la conferència sectorial i vostès en posen 30 i, per tant, en són 90, on estan els 30 milions d'euros que vostès no destinen al salari mínim interprofessional? I li dic la seva pròpia ordre, consellera. Vostès deien aquí que per finançar justament el salari mínim interprofessional s'inicia amb 35 milions d'euros, tot i que es preveu arribar als 45, com si fos una qüestió opcional. Tenen el dret de cobrar el 50 per cent del salari mínim interprofessional. I és clar que s'han de fer esforços per inserir les persones amb discapacitat a l'empresa ordinària, només faltaria, és clar que sí. I vostès, com a Inspecció de Treball, que tenen competències exclusives.

Per cert, si va veure el vídeo de la mateixa comissió haurà d'informar al seu diputat portaveu de la Comissió de Treball que Catalunya té competències exclusives en treball, cosa que no sabia i que em retreia. I dins de les competències exclusives en Inspecció de Treball, vostès haurien de fer la inspecció per saber si s'està complint la Lismi, que no s'està complint, i ja li he fet alguna pregunta per saber quantes inspeccions de treball han fet per veure si es compleix la Lismi, que el que fa és que les empreses de més de cinquanta treballadors hagin de destinar un tant per cent de llocs de treball per a persones amb discapacitats.

Per tant, senyora consellera, li demano, si us plau, que em contesti on van a parar aquests 30 milions d'euros que la conferència sectorial destina a Catalunya..., aquests 60 milions d'euros, i dels quals vostès només se'n volen gastar 35. On va la resta? No surten els números. I jo crec que una quantitat com aquesta s'hauria, en prova de transparència del seu Govern, de saber on van a parar. Perquè estaria bé que allò que ve de la

conferència sectorial vagi per a allò que ha d'anar. I després que el Govern faci l'esforç econòmic que consideri oportú per tirar-ho endavant.

Miri, hi ha federacions, hi ha nou federacions. Jo n'he parlat amb moltes; totes tenen opinions diferents. I jo li demanava abans una cosa: no els faci competir entre ells. Vostè no ha de primar uns o altres. Sota el nostre punt de vista, vostè el que ha de fer és establir les condicions mínimes perquè totes les persones amb discapacitat tinguin reconeguts els seus drets i primar, lògicament, aquelles persones que tenen més dificultats. Però no faci trampa perquè, si no, consellera, els números no surten, que és el que ens passa. I no ho han fet en privat, ho han fet públicament. I el que li demano és: continuar parlant. Torni a cridar les persones a la taula per poder buscar un model, faci una ordre ràpida, si us plau. Perquè, hi insisteixo, 40 milions, 45 milions d'euros que encara aquests senyors dels centres especials de treball han de posar dels seus propis comptes per mantenir els treballadors i treballadores, perquè encara el Govern, després d'un any de converses, no té una ordre eficaç per poder posar en marxa la subvenció del salari mínim interprofessional.

Ja acabo, consellera. Jo crec que aquest país es mereix que les persones amb discapacitat siguin millor tractades. Aquest és un tema molt important, el dels centres especials de treball. En tenim molts altres, eh? La Llei d'accessibilitat, per exemple, que no té associats diners per fer-la efectiva. Però, en definitiva, el que no es pot anar és amb un discurs integrador, de consens, i fer que el seu departament tregui una ordre en la que vostè haurà de marcar algun criteri, perquè entenc que els criteris els marca la consellera, i que els criteris siguin uns que fan possible que hi hagi 2.700 persones que es puguin quedar al carrer; persones amb discapacitat, amb moltes dificultats per tornar al lloc de treball.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, senyor Moreno. Té la paraula la consellera Bassa.

La consellera de Treball, Afers Socials i Famílies

Moltes gràcies, presidenta. Escolti, diputat, no faci demagògia i parlem primer amb les altres persones. Primer de tot, li parlaré dels diners, però no digui que s'ha publicat una ordre, perquè l'ordre no existeix; per tant, m'estranya molt que ensenyi una ordre quan no existeix. Deu haver ensenyat vostè les bases, que és una altra cosa. Unes bases que no han sortit encara publicades, que es donen per poder arribar als consells. Per tant, parlem tal com hem de parlar.

Segona. Em vol dir vostè una altra comunitat autònoma que posi diners de fons propis? Cap més; l'única, Catalunya. Això també ho hem de deixar clar, no? L'única que posa fons propis, Catalunya.

Tercera. D'aquesta línia que vostè parla –si hem de parlar de diners, però a mi m'agradaria més parlar del model i llavors ho faré–, la línia aquesta de suport finançat amb la conferència sectorial, vostè sap molt bé que a la conferència sectorial la línia es diu «Oportunidades de empleo», per a tots els col·lectius amb dificultat. Per tant, no tots aquests 65 són només per a CET, són també per a altres col·lectius amb dificultat. Per la bona gestió que s'ha fet, en tindrem més aquest any, i és veritat. Per tant, aquest any tindrem més diners per poder dedicar als col·lectius.

Vostè diu: «Quina quantitat hi destinem?» Una cosa és el que es destina en economia social, per tant, amb CET, i l'altra cosa són tots els programes d'inserció que vostè sap que des del SOC s'hi destinen per a persones amb discapacitat, per poder inserir-se en el món laboral, per poder tenir ajudes a la contractació, etcètera. Per tant, els diners, no surten aquests 90, en surten 140, i que el dia que vulgui els donem un per un els milions a cada lloc on van. Per tant, cap de les maneres admetré que no són els diners que destinem.

Però, miri, l'hi explicaré bé: no traurem una ordre, en traurem una molt ràpidament; de fet, les bases estan preparades per la setmana que ve sortir. Vostè sap que la mateixa ordre no la podíem treure, que l'any passat, ho ha dit molt bé. Del 2011 al 2016 hi havia hagut una ordre que ara no la podíem treure igual. Per això tot l'any passat vam estar treballant per veure quina era l'ordre que consensuaven aquestes nou federacions que no van arribar a un consens. No volem que competeixin una amb les altres, el que volem és

prioritzar, i precisament prioritzar totes aquelles línies que vostè va explicar a la Comissió de Treball, i jo em pensava que avui vindria aquí i li diria: «Miri, tot el que ha dit i tots els punts que vostè ha prioritzat són els que pensem prioritzar a les bases.» Per tant, tornarem a llegir el que va dir vostè a la Comissió de Treball i veurà que ens entendrem.

Primera cosa: la línia de suport finançat amb conferència sectorial, que hi posarem 45 milions, no els 65, perquè els altres també els destinem, com sap molt bé, a persones, i ho diu el *real decreto*, eh?, diu que es regulen «les unitats de apoyo a la actividad profesional en el marco de los servicios de ajuste personal y social, personas con parálisis cerebral, enfermedad mental, personas con discapacidad física, con reconocido igual o superior al 65 por ciento y personas de otros colectivos.» Per tant, ho llegeixi i llavors... Bases per a la propera setmana, ja li ho dic. I quinze dies per la convocatòria, perquè són els quinze dies que hi ha d'haver, que serà aquesta primera línia, la USAP-1, la línia de suport de finançament en conferència sectorial.

Però no ens quedarem aquí i el que estem consensuant són les altres quatre ordres que sortiran; quatre ordres que vagin en les línies de tot el que vostè deia a la Comissió de Treball, perquè és el que pensem nosaltres que ha de ser el nou model, però no ho farem sense consens. Per tant, traurem aquesta primera ordre, com li dic, en quinze dies perquè puguin tenir els diners...

Per cert, salari mínim interprofessional que no tocava a la comunitat completar-lo. Vostè sap que el salari mínim interprofessional és de l'Estat, per tant, ho complementem perquè volem i perquè ens sembla que les persones amb discapacitat han de tenir un treball digne, no perquè sigui obligació. I aquests diners han d'anar en el salari dels treballadors i treballadores; i això és molt clar i suposo que tots hi estarem d'acord. Per tant, un complement que posem sense cap obligació perquè seria el Govern de l'Estat qui hauria de complementar-ho, ja que s'ha apujat el salari mínim, per tant, complementar la part que falta. Tot i això, el compromís és de fer-ho i ho varem fer amb les nou federacions i és un dels punts que tindrem.

Segona línia: una línia de suport a treballadors amb discapacitat física o sensorial, suport a aquest cos salarial, que va dirigit a les persones físiques i sensorials. Ja hem parlat amb diferents i tenim el vistiplau d'alguna de les federacions i estem treballant per aconseguir vistiplau en aquesta segona convocatòria.

Una tercera, que anirà per a persones amb grau més alt de discapacitat; hi estem tots d'acord i va en la línia del que s'havia parlat, aquelles persones més afectades han de poder tenir un suport més important. Valorem, per tant, la qualitat del lloc de treball; de què es tracta aquest suport especialitzat, envelliment, conducta..., i traurem aquesta línia amb la voluntat, evidentment, de negociar-ho i, per tant, estem negociant també aquesta tercera ordre.

Una quarta ordre sobre innovació...

La presidenta

Consellera, ha exhaurit el temps.

La consellera de Treball, Afers Socials i Famílies

...sobre innovació; i una cinquena ordre sobre els equips multiprofessionals per inserir cap a l'empresa ordinària. Per tant, actuem amb responsabilitat, amb realisme, demano a les federacions que facin exactament el mateix...

La presidenta

Em sap greu però és que ha exhaurit molt el temps.

La consellera de Treball, Afers Socials i Famílies

...que totes les entitats i segur que arribarem al consens.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, consellera.

Moltes gràcies a totes i a tots i es suspèn la sessió fins demà al matí a les nou.

La sessió se suspèn a les sis de la tarda i nou minuts.